NICOLE JORDAN

Potěšit dámu

NICOLE JORDAN

Potěšit dámu

2009

DOMINO

Copyright © 2008 by Anne Bushyhead Translation © 2008 by Alena Horváthová Cover design © 2008 by DOMINO

Z anglického originálu TO PLEASURE A LADY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2008,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková úprava: Hana Kneblová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Zárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v lednu 2009

ISBN 978-80-7303-434-4

Z lásky Jayovi, mému příteli, manželovi, hrdinovi.

1

Přísahám, že mě ten nový hrabě přivádí k šílenství. On si snad myslí, že nás může nabízet jako nějaké zboží.

z dopisu slečny Arabelly Loringové určenému Fanny Irwinové

LONDÝN, KVETEN 1817

*M*anželství. Už samo to slovo znělo příšerně. Jenže nový hrabě z Danversu ho už déle nemohl ignorovat.

„Škoda, že starý hrabě zemřel," utrousil lord Danvers a ostřím svého rapíru prudce zašermoval ve vzduchu. „Kdyby se tak nestalo, probodl bych mu srdce. Takhle mě napálit. Lstí mě donutil, aby se ze mě stala chůva tři dívek, o které vůbec nestojím."

Jeho přítel se srdečně zasmál.

„Ale no tak, Marcusi, chůva? Není to přehnané slovo?" Jenže přesné takhle se cítím." „Spíše bych tě nazval dohazovačem." Dohazovač. Jak nízké a nedůstojné.

Lord Marcus Danvers, který byl ještě donedávna baronem Piercem, se znechuceně ušklíbl. Ačkoliv v běžných situacích vítal každou výzvu, provdat tři

nezadané mladé dámy, z nichž žádná neměla ani vindru, mu připadalo jako nadlidský úkol. A jako by toho nebylo dost, v závěti stálo, že je nemůže provdat jen tak za někoho, ale za úctyhodného gentlemana.

Se svým novým titulem prostě zdědil i slečny Loringové, takže se o ně musí dříve či později postarat.

Snad by stačilo později.

Marcus si ve svých dvaatřiceti letech užíval života svobodného mládence a s úspěchem se vyhýbal nástrahám vdavekchtivých slečen a jejich matinek. Jelikož slovo manželství stálo vysoko na pomyslném žebříčku hodnot, kterými opovrhoval, otravovalo ho, že se teď musí zabývat sňatkem tří nechtěných svěřenkyň, a snažil se celou záležitost odložit na neurčito.

Nicméně slunečné jarní ráno ho konečně přimělo začít mluvit o tom, co bude muset udělat. Byl ve svém bytě na Mayfair a se svými dvěma nejbližšími přáteli, kteří rovněž jako on úspěšně unikali nástrahám manželství, se cvičil v šermu.

„Copak nevidíš mé dilema?“ zeptal se Marcus a svižně vyrazil proti svému stejné hbitému soupeři Andrewu Moncriefovi. vévodovi z Ardenu.

„Ale ano,“ odpověděl Drew a odrazil výpad. „Musíš provdat tři svěřenkyně, ale dobře víš, že to nebude snadné.“

„Přesně tak.“ Marcus se doširoka usmál. „Nepředpokládám, že by ses nabídl jako dobrovolník pro jednu z nich.“

Vévoda uskočil stranou a pohoršené se na Marcuse podíval. „Ačkoliv bych ti velice rád pomohl, starý brachu, své svobody si cením příliš, než abych se takhle obětoval, a to dokonce i pro tebe.“

„Styď se, Marcusi.“ Pobavené zvolání přišlo od dlouhé řady židlí, kde se pohodlně usadil Heath Griffin, markýz z Claybournu, a čekal, až na něho přijde řada. „Pokud si myslíš, že nás přesvědčíš ke sňatku s jednou z těch tří krasotinek, pak ses zřejmě pomátl na rozumu.“

„Prý to jsou opravdové krasavice,“ snažil se je nalákat Marcus. Heath se hlasitě zasmál. „A staré panny. Kolikpak let je nejstarší slečně Loringové? Dvacet čtyři?“ „Tolik rozhodně ne.“ „Ale říká se o ní, že je to dračice.“

„To je možné,“ přiznal Marcus váhavé. Jeho právník popsal Arabellu Loringovou jako okouzlující, ale tvrdohlavou a vznětlivou mladou dámu, která je hrdá na svou nezávislost.

„Tys ji ještě neviděl?“ zeptal se Heath.

„Ne, podařilo se mi jí vyhnout. Když jsem před třemi měsíci přijel k nim domů, abych jim vyjádřil upřímnou soustrast, slečna Loringová byla pryč. A od té doby jsem veškerou korespondenci přenechal svému právníkovi. Nakonec to však s nimi budu muset nějak vyřešit,“ povzdychl si. „Příští víkend bych asi měl zajet do Chiswicku.“

Panství Danvers se nacházelo na venkově poblíž malé vesničky Chiswick, asi šest mil západně od moderní londýnské čtvrti Mayfair, kde stály rezidence mnoha bohatých aristokratů. S dobrým

spřežením se vzdálenost dala zvládnout v krátkém čase, ale Marcus nedoufal, že se celá záležitost obejde bez komplikací.

„Podle toho, co jsem slyšel," řekl Drew a chladně odrazil další útok, „tvé svěřenkyně budou tvrdým oříškem. Nebude lehké provdat je, zvláště pak tu nejstarší."

Marcus přikývl a ušklíbl se. „To jistě nebude. Zvláště, když se zcela veřejně staví proti sňatku. Nabídl jsem jim slušné věno, díky němuž by se jim mohlo podařit získat urozeného nápadníka, ale odmítly."

„Nepatří náhodou mezi modré punčochy?"

„Zdá se, že ano. Škoda, že mi ani jeden z vás nechce pomoct."

Částečně bych tak vyřešil své dilema, pomyslel si Marcus a pustil se do útoku. Panství Danvers by prospěla nejen přízeň s baronem, ale i jeho nemalý majetek, který by zbídačelé usedlosti byl jen k užitku stejně jako jeho třem nuzným obyvatelkám. Všechny tři sestry měly dobrý původ, skvělé vychování, ale bohužel pevně zakořeněnou nechuť k manželství.

To, že se neprovdaly, se však nedalo přičítat nedostatku bohatství jako spíše skandálu v rodině. Před čtyřmi roky jejich matka utekla na kontinent se svým francouzským milencem. Pak, ani ne za čtrnáct dni, byl jejich otec zabit v souboji kvůli své bývalé milence, což učinilo přítrž naději na jakoukoliv vhodnou nabídku k sňatku.

Ve snaze předat nechtěné svěřenkyně do mnohem ochotnějších rukou se Marcus rozhodl obdařit je tučným věnem. Jenže to bylo předtím, než zjistil, jak

jsou tyto tři krásky nezávislé a tvrdohlavé. Dopis nejstarší z nich byl plný plamenné obhajoby jejich svobody.

„Podle zákona jsou mými svěřenkyněmi, dokud jim nebude pětadvacet," vysvětloval Marcus, „ale nejstarší z nich, Arabella, mě už teď začíná dohánět k šílenství. V minulém měsíci jsem od ní obdržel čtyři dopisy, v nichž tvrdí, že ona ani její sestry žádného opatrovníka ani ochránce nepotřebují. Bohužel jejímu přání, abych jim nezasahoval do života nemohu vyhovět, neboť jsem vázán poslední vůlí zesnulého hraběte."

Na chvíli se odmlčel, aby zvládl soupeřův výpad. „Abych řekl pravdu," zavrčel, „byl bych rád, kdybych o žádných sestrách Loringových nikdy neslyšel, a to i na úkor titulu. Vždyť jsem o něho nikdy nestál. Jako baron jsem byl zcela spokojený."

Jeho přátelé se na něho podívali chápavým, nicméně pobaveným pohledem, což Marcuse popudilo. „Takže teď očekávám vaši pomoc, vy bezpáteřní zvrhlíci. Jsem si jistý, že víte o nějakých vhodných kandidátech, kteří by vyřešili můj problém."

Jednu z nich si můžeš vzít ty sám," navrhl Heath s pobaveným výrazem.

„To nikdy!" vykřikl Marcus a Drew jen stěží uhnul jeho hněvivému výpadu.

Už od dětství byli nerozlučnými přáteli – Marcus, Drew a Heath. Společně vyrostli, společně navštěvovali Eton a Oxford a společně vstoupili do věku rozumu, kdy začali zvětšovat své již tak královské majetky a užívat si výhod

privilegovaných. Společně unikli několika marným pokusům vdavekchtivých debutantek a jejich mamá a společně se stali zapřísáhlými starými mládenci. Koneckonců mezi aristokraty na takovém způsobu života nebylo nic zvláštního.

Marcus se ještě nesetkal se ženou, kterou by chtěl pojmout za svou choť a strávit s ní zbytek života. Jen představa toho, že by měl být připoután k ženě, kterou jen stěží zná a vůbec ji nemiluje, mu naháněla husi kůži. Jenže to dlužil svému titulu, a to jak novému, tak starému, a tudíž dobře věděl, že nakonec sňatku z rozumu neunikne.

Nicméně na to, aby se vzdal svého staromládeneckého života, má ještě několik dlouhých let čas.

Vyveden z míry všemi těmi řečmi a myšlenkami o manželství Marcus udělal krok dozadu, zvedl rapír a jízlivě se usmál. „Raději se vzdám dřív, než ze mě uděláš fašírku, příteli. Heathe, jsi na řadě."

Když ho markýz vystřídal, Marcus přešel místnost k příručnímu stolu, kde odložil rapír a popadl ručník, kterým si otřel pot z čela.

Najednou jeho pozornost upoutal podivný rozruch, který sem doléhal ze vstupní haly. Stěží zaslechl každé třetí slovo, bylo však zřejmé, že má dámskou návštěvu… a že ji jeho majordomus nechce vpustit dál.

Marcus se zvědavě přiblížil ke dveřím na chodbu, aby lépe slyšel.

„Opakuji vám, že lord Danvers není doma, slečno."

„Není doma nebo nepřijímá návštěvy?“ zeptal se příjemný ženský hlas. „Urazila jsem dlouhou cestu jen proto, abych si s ním promluvila. Pokud to bude nutné, jsem připravena prohledat celou budovu.“ Její hlas zněl klidně a melodicky, nicméně rozhodně. „Kde ho najdu?“

Pak byly slyšet hlasité projevy dámy, která se domáhala možnosti prohledat dům. Hobbs se jí v tom zřejmě snažil zabránit, ale očividně selhal. O chvíli později Marcusův oddaný služebník vykřikl: „Madam, do poschodí nesmíte!“

Marcus si představil šokovaný pohled starého Hobbse a neubránil se pobavenému úsměvu.

„Proč ne?“ zeptala se. „Najdu snad Jeho lordstvo v posteli nebo neoblečené?“

Hobbs pohoršené vykřikl a pak zamumlal: „Dobře tedy, pokud trváte na svém, podívám se, zda vás pán přijme.“

„Prosím, ušetřete si cestu. Klidně se můžu ohlásit i sama. Jen mi řekněte, kde ho najdu.“ Příjemný hlas se odmlčel. „Nevadí. Slyším zvuk kordů, takže předpokládám, že mi stačí jít po sluchu.“

Marcus slyšel přibližující se lehké kroky a se zájmem čekal, co bude následovat.

Zena, která se o chvíli později objevila ve dveřích, ho ohromila svou krásou. Ačkoliv její vysoká, elegantní postava byla oděna v prostých modrých krepových šatech, oplývala neklamnou sebedůvěrou a grácií, která vzbuzovala pozornost.

Ztělesnění krásy a dokonalosti, pomyslel si Marcus zcela ohromen pohledem na nečekanou návštěvu.

Navzdory své neobvyklé výšce a štíhlosti byla natolik vyvinutá, že probudila žár dokonce i v muži jeho zkušeností. Zlatorudé vlasy měla vyčesané do drdolu, na němž seděl široký klobouk, a její hebké kadeře rámovaly dokonalou tvář. Rovněž si nemohl nevšimnout krásných šedých očí, které se zájmem klouzaly po místnosti a oplývaly inteligencí, jež okamžitě vznítila jeho zájem.

Vstoupila s rozhodně vystrčenou bradou, ale když si ho všimla, najednou se zarazila a do tváří jí vstoupila nachová barva, jako by si uvědomila nevhodnost toho, že se ocitla sama v jedné místnosti se třemi nedostatečně oděnými gentlemany, kteří před ní stáli jen v košilích a kalhotách, bez nákrčníku, vesty či kabátu.

Její pohled sklouzl přes Marcusovo odhalené hrdlo k rozepnuté plátěné košili, která odhalovala svalnatou hruď. Pak se však prudce vrátila k jeho tváři, jako by věděla, že je přichycena při činu. Když se jejich pohledy střetly, růžová barva hebkých tváří ještě zintenzívněla.

Marcus byl naprosto uchvácen.

O chvíli později se zdálo, že se vzpamatovala a uvědomila si, proč vlastně přišla. „Který z vás je lord Danvers?“ zeptala se sladce.

Zdvořile se k ní přiblížil. „K vašim službám, slečno…?“

Rozzlobený Hobbs za jejími zády odpověděl místo ní: „Slečna Arabella Loringová by s vámi chtěla hovořit, pane.“

„Takže vy jste má nejstarší Schovánka,“ podotkl Marcus a snažil se skrýt své pobavení.

Její krásné rty se sevřely do úzké linky, pak se však vytvarovaly do okouzlujícího úsměvu. „Bohužel ano, jsem vaše svěřenkyně.“

„Hobbsi, vezmi slečně Loringové plášť a klobouk…“

„Děkuji, pane, ale nemám v úmyslu příliš se zde zdržovat. Potřebovala bych jen chvíli vašeho drahocenného času… v soukromí, pokud by to bylo možné.“

Jeho dva přátelé přerušili souboj a sledovali nezvaného hosta s pobavením a se zájmem. Už když vstoupila do místnosti, Marcus si všiml, že Drew významně povytáhl obočí a fascinované zíral na nečekanou návštěvu.

Nedivil se mu. Podle slov svého právníka sice věděl, že nejstarší schovanka je krasavice, ale něco takového přece jen nečekal. Byla prostě – jak to jen říct – úchvatná.

Omluvně se podíval na své dva přátele. „Mohli byste nás omluvit?“

Oba šlechtici se s rapíry vydali ven, a když Heath míjel Marcuse, mrkl na něj jedním okem a prohodil: „Kdybys potřeboval ochranu, budeme čekat v hale. Stačí jen zavolat.“

Všiml si, jak Arabella ztuhla, ale pak se zasmála tak něžně, jako by se rozcinkaly stříbrné zvonky. „Slibuji, že se ho ani nedotknu.“

Škoda, napadlo Marcuse. Klidné by jí dovolil, aby se ho dotkla, jak a kde by jí jen bylo libo.

Když osaměli, Marcus se na svou schovanku podíval přísným pohledem. Ačkoliv obdivoval její odvahu, jako její opatrovník jí musel dát najevo, že s

jejím chováním nesouhlasí. „Můj právník mě před vámi varoval, slečno Loringová, ale nikdy bych nečekal, že překročíte zásady etikety natolik, abyste bez ohlášení a doprovodu přišla do mého domu.“

Pokrčila svými elegantními rameny. Jelikož jste neodpovídal na mé dopisy, lorde, nedal jste mi na výběr. Musíme si spolu promluvit o důležité záležitosti.“

„S tím souhlasím. Vaši budoucnost bych opravdu nechtěl brát na lehkou váhu.“

Na chvíli zaváhala a pak se mile usmála. Jsem si jistá, lorde Danversi, že jste rozumný a chápavý muž…“

Marcus nad její snahou zalichotit mu povytáhl obočí. Bylo zřejmé, že je zvyklá obtočit si každého muže kolem prstu, a on mohl potvrdit, že se jí to daří. „Máte pravdu, obvykle bývám velmi rozumný.“

„Pak jistě pochopíte naši neochotu přijmout vás za našeho opatrovníka. Vím, že to myslíte dobře, ale my vaši pomoc nepotřebujeme.“

„Zajisté že to myslím dobře,“ řekl vlídně. Jsem teď za vás a za vaše sestry zodpovědný.“

V šedých očích se mihl náznak netrpělivosti. „Což je naprosto absurdní. Všechny jsme už dospělé. Většina opatrovnictví končí v jednadvaceti letech. Rovněž nemáme žádný majetek, na který by bylo zapotřebí dohlížet.“

„Ne,“ přitakal Marcus, „to tedy rozhodně nemáte. Váš strýček vás nechal chudé jako kostelní myši.“

Arabella se zhluboka nadechla a očividně se snažila uklidnit. „Nepotřebujeme vaši charitu, lorde.“

„To není žádná charita, slečno Loringová. Je to má legální povinnost. Jste tri zranitelné ženy a potřebujete ochranu muže.“

„Žádnou ochranu nepotřebujeme,“ odpověděla podrážděně.

„Ne?“ Marcus si ji měřil pronikavým pohledem. Jenže můj právník si myslí něco úplně jiného. Vlastně tvrdí, že vás podle poslední vůle musím vzít pod svá ochranná křídla.“

V očích se jí zablesklo. „Skutečně? Nu, jenže já si nemyslím, že zrovna vy máte dostatek zkušeností, abyste nás, jak říkáte, vzal pod svá ochranná křídla.“

Marcus byl rád, že s ní může nesouhlasit. „Právě naopak. Posledních deset let jsem dělal doprovod své mladší sestře. Je jí jednadvacet, stejně jako vaší nejmladší sestře Lilian, která je, jak jsem slyšel, velmi prostořeká a nevychovaná.“

Arabella se na chvíli zarazila. „Možná máte pravdu, ale když nás matka opustila, Lily právě byla v tom nejcitlivějším věku.“

„Co vaše sestra Roslyn? Podle všeho z ní její neobyčejná krása dělá cíl mnoha floutků a ničemů. Řekl bych, že ta ochranu jistě uvítá.“

„Roslyn se o sebe umí postarat sama. Stejné jako my všechny. Činíme tak už od dětství.“

„Takže jakou budoucnost vlastně očekáváte?“ zeptal se Marcus. „Vaše šance na dobré manželství se rozplynula s posledním skandálem vašich rodičů.“

V Arabelliných očích spatřil bolest, kterou však vzápětí potlačila a přinutila se k úsměvu. „To sama dobře vím,“ zamumlala. „Ale přesto to není vaše starost.“

Marcus potřásl hlavou. „Chápu, proč mě odmítáte, slečno Loringová, jsem naprostý cizinec a chci převzít kontrolu nad vašimi životy…“

„Neupírám vám váš titul ani právo na panství. Jediné, oč vás žádám, je, abyste změnil své kruté rozhodnutí provdat nás.“

Marcus se musel usmát. „Copak je kruté, když vám chci najít dobrého manžela? Všechny mladé dívky se chtějí provdat. Chováte se, jako bych vás smrtelné urazil.“

Arabella se kousla do jazyka. „Odpusťte, pokud jsem vám dala důvod k tomuto dojmu, lorde. Vím, že jste nás nechtěl urazit.

„Přece nemůžete být tak hloupá, abyste odmítla pět tisíc liber.“

„Přesně taková jsem…“ Náhle se zarazila a tiše se zasmála. Její hluboký sametový hlas v Marcusovi vyvolal zvláštní chvění. „Ne, nenechám se vyprovokovat, lorde. Přišla jsem k vám rozhodnutá, že budu milá.“

Než se Marcus vzpamatoval a uvědomil si, že Arabella něco říká, zjistil, že upřeně zírá na její plné rty.

„Možná se vám naše rozhodnutí bude zdát nerozumné, lorde Danversi, ale já a moje sestry jsme se rozhodly, že se neprovdáme.“

„Proč?“ Když neodpovídala, Marcus se pokusil uhádnout důvod. „Předpokládám, že to má co dělat s příkladem vašich rodičů.“

„Přesně tak,“ přiznala Arabella neochotně. „Naši rodiče se rozhodli jeden druhému ze života udělat peklo a nevynechali k tomu ani jedinou příležitost.

Po tom, v čem jsme vyrůstaly, kdo by se nám mohl divit, že máme k manželství odpor?“

Marcus se smutně pousmál. „V tom vás docela chápu. Mí rodiče nebyli o nic lepší než ti vaši.“

Arabella se mu dlouze zadívala do tváře, ale pak odtrhla zrak a upřela ho na záplavu slunečních paprsků, které proudily nedalekým oknem. „V každém případě se nechceme provdat. Máme dostatečný příjem, který nám vystačí na slušné živobytí.“

„Příjem?“

„Kdybyste se namáhal čtením mých dopisů, věděl byste o naší škole.“

Já jsem je četl.“

Významně se na něho podívala. „Ale nebyl jste natolik zdvořilý, abyste odpověděl. Pověřil jste svého právníka, aby se mnou všechno vyřešil místo vás.“

„Cítím se provinile. Ale na svou obhajobu musím říct, že jsem se právě chystal, že vás příští týden navštívím.“

Když se na ni omluvně usmál, Arabella se zhluboka nadechla. Po chvíli však znovu zaútočila. „Ale no tak, lorde Danversi, přece se nemůžete cítit zodpovědný za naprosto cizí lidi.“

Marcus jí nedokázal lhát. „Dobře tedy, máte pravdu, opravdu jsem o takové břímě nestál.“

„Tak proč na nás jednoduše nezapomenete?“

„Pochybuji, že by na vás mohl někdo zapomenout, slečno Loringová.“

Když se na něho nechápavě podívala, povzdychl si. Jsem za vás zodpovědný, ať už se vám to líbí či

ne. Musím dohlédnout na vaše blaho. Uvidíte, že nejsem tak příšerný. Dokonce jsem dostatečně bohatý, abych vám mohl dát velké věno.“

Arabella bojovně vystrčila bradu. „Už jsem vám říkala, že o vaši charitu nestojíme. Naše škola nám poskytuje naprostou finanční nezávislost.“

Ta jejich škola začala Marcuse najednou zajímat. „Chápu dobře, že se jedná o dívčí školu?“

Jak jinak. Vyučujeme mladé bohaté dívky, které neměly to štěstí a nenarodily se jako urozené, jak správné mluvit, jak se chovat a jak dodržovat veškeré zásady etikety.“

.Jinými slovy vyučujete dívky ze střední třídy. Jste neobyčejná žena, slečno Loringová.“

Zkoumavě se na něho podívala. „Děláte si ze mě legraci?“

„Možná.“ Nedělal. Skutečně mu připadalo neobyčejné, že se Arabella a její sestry o sebe dokázaly postarat, zatímco ostatní dívky v jejich postavení svou situaci řešily jedině sňatkem. Nemohl si však pomoct a musel ji dále provokovat, i kdyby to mělo být jen kvůli těm bleskům, které sršely z jejích krásných šedých očí.

„Vaše sestry tam rovněž vyučují?“ zeptal se Marcus záměrně.

„Ano, spolu se dvěma dalšími dívkami, které jsou mými přítelkyněmi. Naší patronkou je lady Freemantlová. Právě na její žádost jsme školu před třemi roky otevřely. Neznáte ji? Její zesnulý manžel byl baronet, sir Rupert Freemantl.“

Marcus přikývl. „Ano, znám. Nejsem si však jistý, zda je vhodné, aby mé schovanky vyučovaly ve

škole. Uvědomte si, že jako váš opatrovník jsem zodpovědný za každý váš krok.“

Arabella se na něho podezřívavě podívala. „Ujišťuji vás, že se jedná o naprosto úctyhodnou činnost.“

„Někdo by to mohl považovat za staropanenské vrtochy.“

Nebylo od něho hezké, že ji takhle trápil, ale potěšení z její vášnivé reakce bylo příliš velké, než aby odolal.

Zdálo se však, že Arabella jeho snahu odhalila. „Nevyprovokujete mě, abych se přestala ovládat, lorde.“

„Ne?“

Když udělal krok dopředu, nejdříve ztuhla, ale pak se hrdě napřímila a upřela na něho vyzývavý pohled. Marcus měl co dělat, aby potlačil svou touhu vzít ji do náruče a odnést do své postele.

Ještě nikdy u něho žádná žena neprobudila takovou reakci. Nevhodnou reakci, když si uvědomil, že se jedná o jeho Schovánku.

Arabella ztěžka oddychovala. „Nezdá se mi, že by vaše duševní zdraví bylo jakkoliv poškozeno, lorde. Proč je potom pro vás tak těžké pochopit, že o vaši ochranu nestojíme? Ze nechceme vaši finanční podporu? Nemáte k nám vůbec žádné závazky.“

„Závět hovoří jinak.“

„Pak si najmu právníka, který závěť napadne.“

Jak byste si to mohla dovolit? Nemáte tolik finančních prostředků, abyste se mnou mohla soupeřit.“

„Naše patronka nám pomůže. Lidy Freemantlová si myslí, že by ženy neměly být nuceny ke sňatku, a slíbila nám pomoc. Zajisté není tak bohatá jako vy, ale její otec jí zanechal docela slušné jmění.“

„Utkat se s ní by mohlo být docela zajímavé,“ řekl Marcus a překřížil si ruce na prsou.

Jeho samolibý úsměv ji konečně donutil k tomu, aby ztratila nervy. „K něčemu takovému nás přece nemůžete donutit!“

„Ne, já ne. Ale jakmile vyjde najevo výše vašeho věna, u vašich dveří budou stát zástupy mladých mužů, kteří se vám budou dvořit a vzdychat po vás nehynoucí láskou.“

Ruce v kozinkových rukavičkách se pevně sevřely a z očí jí sršely blesky hněvu. „Nepodaří se vám nás prodat, pane! Je hanebné, že s dospělými ženami zacházíte jako se svým majetkem. Nejsme chovné klisny, abyste nás prodal nejvyšší nabídce!“

Podle její vášnivé reakce skutečně začala ztrácel nervy. Z očí jí sršel žár – žár, který ho naplňoval touhou a obdivem.

„Zdá se, že to je pravda,“ zamumlal Marcus naprosto ohromen způsobem, jakým ho Arabella pozorovala.

„Co je pravda?“

„Ze z očí mohou sršet jiskry. Vaše září jako oheň.“

To byla poslední kapka. Pohár její trpělivosti přetekl. Z hloubi hrdla se jí vydral tichý nebezpečný zvuk. „Snažila jsem se být trpělivá,“ začala. Prošla kolem něho ke stolu, popadla jeden z jeho rapírů,

otočila se k němu tváří a hrot zbraně namířila přímo proti jeho hrudi.

„Chtěla jsem vás přesvědčit rozumnými argumenty, apelovat na vaše svědomí. Ale teď vidím, že žádné nemáte.“

Marcus byl zcela fascinován. Pomalu odevzdaně zvedl ruce. „Zastávám názor, že s ozbrojenou ženou je lépe se nehádat.“

„Správně! Teď přísahejte, že zapomenete na ten hloupý nápad provdat nás.“

„Obávám se, že vám nic nemohu slíbit, drahá.“

„Můžete a také to uděláte!“

„Ne.“ Navzdory svému obdivu se nenechá přinutit, aby pod pohrůžkou násilí slíbil něco, co nechtěl. Pak se jeho oči upřely na Arabellinu tvář… Hebká slonovinová textura její pleti, plná ústa… Byl ohromen silnou touhou políbit ji. Jen do toho, drahá. Udělejte, co musíte.“

Se zaťatými zuby zvedla rapír a hrot přitiskla k zranitelnému místu těsně pod hrdlem, nicméně tam se zastavila.

Jenže Marcus dlouho nečekal. Když viděl, že zaváhala, chytil její ruku v rukavičce a hrot rapíru pomalu odklonil stranou.

Ačkoliv nebezpečí pominulo, stále ji držel za ruku a nepouštěl. Přistoupil blíže a jeho oči se upřely k chvějícím se rtům.

Její překrásná tvář byla otočena k jeho, a když si nervózně olízla vrchní ret, musel bojovat se svou touhou zmocnit se jí.

Navzdory varovnému hlasu ve své hlavě ji Marcus přitáhl ještě blíže, dokud se jejich těla

nedotýkala. Žár, který projel jeho tělem, když ucítil hebký tlak jejích prsou, byl dostatečně silný, aby ho spálil.

V jeho očích se zračila hladová touha a svaly na čelisti mu ztuhly.

Byla žhavá a vitální. Vášnivá a plná životadárného temperamentu. Její ženská hebkost v něm vyburcovala každičký primární mužský instinkt. Musel sesbírat všechny své síly, aby se ovládl. „Příště, slečno Loringová, až budete chtít vyhrožovat muži," radil jí zastřeným hlasem, „se nejdříve ujistěte, že jste připravena nést následky svého činu."

S tichým výkřikem vyškubla svou ruku a odstoupila od něho. „Příště se raději ohlásím, Milosti."

Marcus byl udiven, jak se toho příště nemůže dočkat. Sledoval Arabellu, která odhodila zbraň, a ta s řinkotem dopadla na podlahu.

„Můžete být rád, že jsem natolik dáma, abych vás nepropíchla," prohlásila. Pak se obrátila na podpatku a vydala se ke dveřím, kde se na chvíli zastavila a obrátila se přes rameno. „Pokud chcete válku, lorde Danversi, slibuji, že ji budete mít."

2

Konečně jsem se s hrabětem setkala a je ještě otravnější, než jsem si myslela.

z dopisu Arabelly Loringové určenému Fanny Irwinové

V jejích očích se zračila výzva, které Marcus nemohl odolat. Když však udělal krok dopředu, slečna Loringová urychleně opustila místnost. Následoval ji na dlouhou chodbu a ohromeně za ní zíral.

Prošla kolem jeho dvou přátel, kteří postávali na chladivém mramoru, a přes vstupní halu došla k hlavním dveřím, které jí lokaj ihned otevřel. Když vyšla ven, Marcus potlačil nutkavou touhu pronásledovat ji. Vzrušující setkání v něm probudilo hlad po dalším.

„Zíráš s otevřenými ústy, starý brachu," podotkl Heath pobaveně.

Marcus zavřel pusu, ale touhy, kterou v něm probudila Arabella Loringová, se jen tak zbavit nedokázal.

Zamyšleně potřásl hlavou, vrátil se do salonu, kde si nalil řádnou dávku brandy, pak se posadil do

koženého křesla a zvažoval nečekanou reakci na svou nejstarší schovanku.

Jeho přátelé následovali jeho příkladu a posadili se na nedaleké židle. Jako první promluvil Heath. „Proč jsi nám neřekl, že slečna Loringová je tak okouzlující, Marcusi?“

„Protože jsem to sám nevěděl.“ Jeho právník ho sice připravil na to, aby očekával krásu, ale nevaroval ho před živelností, vnitřním žárem a temperamentem.

„Ta ti dala co proto,“ prohlásil Drew jízlivým tónem. „Podle toho, co jsme slyšeli, ti vyhrožovala, že tě propíchne. Měl jsi pravdu, příteli, dostal jsi otravné břemeno.“

„Ne,“ nesouhlasil Heath. ‚Je jako amazonka nebo valkýra.“ V tónu jeho hlasu se odrážel tichý obdiv.

‚Já dávám přednost klidnějším ženám,“ podotkl Drew.

‚Já ne,“ odpověděl Heath. „Škoda, že jsi nás poslal pryč, Marcusi. Rád bych byl svědkem toho vášnivého výbuchu.“

Vášeň byla přesně to, co Marcus k Arabelle cítil.

Ještě stále vypadáš zmateně,“ dodal Drew vážnějším hlasem.

Marcus přikývl. Ještě nikdy předtím k žádné ženě necítil to, co k Arabelle. Stačila její blízkost, aby po ní zatoužil.

Bylo to zvláštní. Vždyť během života poznal stovky překrásných dívek. Zatraceně, ve věcech lásky není žádný zelenáč. Tak proč je jeho nejstarší svěřenkyně tak jiná? Je to snad tím, že před ním

neomdlévá a zbožně k němu nevzhlíží? Ze ho nechce potěšit a uspokojit jako ostatní ženy?

„Snad mě tak vyvedla z míry, protože jsem na ni nebyl připravený," snažil se svou reakci objasnit především sám sobě.

„Ta žena je jasná výzva," podotkl Heath zcela zbytečně.

To ano, pomyslel si Marcus, když si vzpomněl na její slova o válce. Vzrušující a svůdná. Obraz jejích planoucích šedých očí a plavých vlasů byl tak hluboko vryt v jeho mysli, že na něho nemohl zapomenout.

Zhluboka si přihnul brandy. Snad není takovým překvapením, že jeho zájem vzbudila elegantní vášnivá žena, jako je Arabella. Poslední dobou mu všechny dívky, které ho obletovaly, připadaly nudné a nezáživné.

„Zajímalo by mé, jak tu vášnivou slečnu Arabellu chceš ochočit," ozval se Drew.

„Popravdě? To ještě sám nevím. Hned zítra pošlu do Danversu svou vizitku a ohlásím se na pondělí."

„Provdat ji za nějakého důvěřivého tupce asi nebude tak snadné."

Marcus se hořce zasmál. „O tom nepochybuji." Úkol provdat ji za vhodného manžela bude zřejmě mnohem těžší, než se zprvu zdálo. „Obávám se, že se mi to nemusí podařit."

„To bych netvrdil," namítl Heath. „Dovedu si představit, že mnoha mužům se její vášnivá povaha bude zdát přitažlivá. A pokud je v posteli jen z poloviny tak temperamentní, pak bude skvělá milenka."

Marcus se na svého přítele zamračil. „Dávej si pozor na jazyk. Mluvíš o mé chráněnce.“

Heath se smutně pousmál. „Pravda je ta, že svou svěřenkyni svést nemůžeš. Škoda že je urozeného původu. Je jako zapovězené ovoce.“

Škoda, přitakal Marcus v duchu. Jeho současné spojení se sestrami Loringovými je čistě právní otázkou a všechny jsou ve věku, kdy už není zapotřebí kontrolovat každý jejich krok, přesto je podle závěti za jejich blaho zodpovědný právě on.

Nemohl však popřít, že představa Arabelly jako jeho milenky byla velmi vzrušující, i když poslední dobou žádnou stálou milenku neměl. Ukájet svou touhu v kyprém navoněném těle pro něho ztratilo své kouzlo – až do dnes.

Představa ochotné Arabelly v jeho posteli probudila další vlnu touhy a Marcus se nepohodlně zavrtěl. Mít pod sebou všechen ten žár a temperament muselo být vskutku opojné.

Heath ho upřeně pozoroval a provokativně dodal: „Můžeš se ji pokusit získat pro sebe. Už se nemůžu dočkat, až tě budu sledovat, jak se jí dvoříš.“

Drew se usmál. „Možná to pro tebe bude osvěžující. Pronásledovat místo toho, abys byl pronásledován.“

Marcus se na své přátele otráveně podíval. „Dávejte si pozor, staří braši. Pokud se mě budete snažit dostat do chomoutu, postarám se, abyste si mé svěřenkyně vzali právě vy dva.“

„Docela chápu,“ podotkl Drew, „proč tě sestry Loringovy nechtějí za poručníka. Zeny jako ony jsou zvyklé tahat za nitky a donutit muže tancovat tak, jak

ony pískají. Nemůže se jim líbit, když je někdo nutí udělat něco, co nechtějí, a navíc se tváří, že to je jeho nepříjemná povinnost.“

„Mně ta povinnost vůbec nepřipadá nepříjemná,“ prohlásil Heath. „Bojovat se slečnou Arabellou se mi zdá víc než vzrušující. Co na to říkáš ty, Marcusi? Poslední dobou si často stěžuješ na nudu. Vášnivý střet by tvůj život jisté řádně okořenil.“ Heath se odmlčel a sledoval svého přítele přes okraj sklenice. „Podle nadšeného výrazu bych řekl, že se mnou souhlasíš.“

Marcus přikývl. Jednání s Arabellou Loringovou jistě do jeho života vnese řádnou dávku vzruchu. „Zcela jistě to bude zajímavé. Zjistím to hned příští týden, kdy se hodlám vydat na Danvers, abych projednal záležitosti ohledně jejich sňatku.“

Ještě nevěděl, co přesně Arabelle řekne, ale už se na jejich příští konfrontaci neobyčejně těšil.

Když dráždíte lva v jeho doupěti, přemýšlela Arabella, když nastupovala do přepychového kočáru své patronky, musíte si dát pozor, aby vás neslupnul dřív, než se nadějete. Dneska sice Marcusi Pierceovi, novému hraběti z Danversu, unikla bez újmy na zdraví, ale její hrdost značně utrpěla.

Když kočí práskl bičem, Arabella se pohodlně usadila do měkkých polštářů a čekala, až se jí přestane točit hlava. Lord Danvers ji tak vyvedl z míry, že na chvíli zapomněla, proč vlastně přišla.

Dnes ráno se vydala do Londýna pevně rozhodnutá použít svou logiku a šarm, aby lorda Danverse přesvědčila, že jeho opatrovnictví není

nutné. Nicméně všechno začala špatně hned od začátku, kdy hraběte vyrušila při tréninku šermu.

Bylo zahanbující, jak jí začalo bít srdce, když ho poprvé uviděla. Měl vysokou, atletickou postavu, ebenově černé vlasy, oči modré jako půlnoční obloha a rysy krásné jako řecký bůh. Nicméně žádná mramorová socha v ní ještě nikdy neprobudila touhu dotknout se jí a pohladit její svalnaté tělo.

Když si Arabella vzpomněla, jak jeho rozepnutá košile odhalovala mužnou hruď pokrytou hebkými chloupky, které doslova žadonily o pohlazení, vyděšeně sebou škubla. Danversův polooděný stav spolu s pobaveným výrazem jeho očí ji zcela vykolejil. Právě proto se zřejmě přestala ovládat a popustila uzdu svému temperamentu.

Nedokázala si vysvětlit, co ji donutilo, aby mu takhle vyhrožovala, když ho přišla sladce přemlouvat. Slibovat válku byla zřejmě chyba, neboť muži jeho ražení si na výzvy obvykle potrpí.

Lord Danvers ji zcela vyvedl z rovnováhy, když ji téměř políbil. Nejhorší však bylo to, že chtěla, aby to udělal! Proto raději učinila hanebný, nicméně rozumný ústup, aniž by dosáhla svého.

Setkání s hrabětem ji zanechalo zmatenou a roztřesenou. V duchu si spílala nejen za to, že nezískala to, proč přišla, ale především za své hloupé pobláznění.

Jsi hloupá husa,“ mumlala si Arabella pro sebe. „Chovala ses jako každá jiná poblázněná ženská, kterou přitahuje kdejaký urozený gentleman.“

Nadřazenost a samolibost Jeho Milosti očekávala. Je to povýšený hlupák, který si myslí, že ví, co je pro

ni nejlepší, a že za ni může rozhodovat. Nemohla však popřít, že dokáže zapůsobit. Když se střetli v souboji vůlí, cítila žár, který mezi nimi doslova pulzoval.

Se znechuceným povzdechnutím Arabella otočila hlavu a zahleděla se na okolní krajinu.

Měla se na něho lépe připravit. Její dobrá přítelkyně Fanny Irwinová, s níž se znala od dětství a která v současnosti patřila k nejznámějším londýnským kurtizánám, ji před Marcusem varovala. Řekla jí vše o jeho bezchybném vzhledu, o jeho odzbrojujícím šarmu, o jeho bystré inteligenci. Jako jeden z nejurozenějších a nejbohatších aristokratů přitahoval dobrou polovinu anglických žen – a rovněž se s nimi vyspal.

Většina žen považovala jeho chování za okouzlující, jenže většina žen nevytrpěla se svými rodiči to, co Arabella.

Její nový opatrovník byl až příliš krásný. Arabella pevně sevřela rty. Její matka pro krásnou tvář obětovala naprosto všechno… včetně svých dcer. Zrada vlastní matky ještě stále bodala jako ostrý nůž, i když je opustila už před čtyřmi roky.

Když Victorie Loringová utekla se svým milencem, ponechala své dcery, aby se vyrovnaly s veřejným pokořením a hanbou. Jako by toho nebylo dost, jejich otec sir Charles Loring čtrnáct dní nato prohrál zbytek jejich rodinného majetku a nechal se zabít v souboji pro jednu ze svých milenek.

Mimo to, že dívky najednou ztratily oba rodiče, musely za skandál, který nezpůsobily, zaplatit i jinak. Arabella přišla o svého snoubence. Její

tříměsíční zasnoubení s mužem, kterého upřímně milovala, bylo najednou zrušeno, neboť vikomt nebyl dostatečně statečný, aby dokázal čelit odsouzení celé společnosti. Jeho láskyplná vyznání splaskla jako mýdlová bublina a zanechala Arabellu se zlomeným srdcem přesně tak, jak to často popisují básníci.

Roslyn, jež byla skutečnou kráskou, byla odepřena jakákoliv úctyhodná budoucnost. Její sezóna předčasně skončila a s ní i naděje na žádost o ruku od urozeného gentlemana.

Rovněž Lilian neměla šanci na vhodný sňatek, jenže ta tvrdila, že jí to nevadí. Aby skryla svůj smutek a hanbu, nejmladší sestra poněkud zvlčila a hlasitě kritizovala společenskou etiketu, která neprávem odsoudila ji i její sestry.

Právě Lily způsobovala Arabelle hodně starostí. Jako nejstarší cítila vinu za to, že své sestry nedokázala ochránit.

Když je jejich matka opustila, bylo jí sotva devatenáct, přesto na svá bedra převzala veškerou zodpovědnost. Zvláště proto, že jejich jediný strýc byl starý bručoun, který se o ně příliš nestaral.

Když svůj dům v Hampshiru musely prodat, aby tak zaplatily dluhy po svém otci, Lionel Doddridge, sedmý lord z Danversu, je nevlídně přijal na své panství a choval se k nim tak, aby pochopily, že jsou jen nevítanou přítěží a objektem charity.

„Hlavně se mi kliďte z cesty," varoval je, jakmile se objevily u jeho dveří., A chovejte se slušně, jestli vůbec víte, o čem mluvím. Vaše matka se nadělala

už dost skandálů a já nechci, abyste mě zneuctily stejně jako ona.“

„Nemusíš se bát, strýčku Lioneli,“ odpověděla Arabella tiše. „Nemáme v úmyslu chovat se jako naše matka.“

„Neříkej mi strýčku! Nejsem s tebou pokrevně příbuzný! Victorie byla má nevlastní sestra – výsledek druhého manželství mého otce – a Loring neměl právo mě ve své závěti určit jako vašeho poručníka, zvláště když po sobě nenechal nic, čím by za mé dobrodiní zaplatil. Zůstanete mi na krku, protože se s vámi žádný urozený gentleman nebude chtít oženit.“

Jeho slova v Arabelle vznítila hněv stejně jako touhu finančně se osamostatnit a získat nezávislost. Poněvadž však byly zcela bez prostředků, rozhodly se zpeněžit jediné, co měly, a to bylo jejich vychování a vzdělání.

S nezbytnou podporou bohaté patronky, s pomocí svých sester a dvou přítelkyň začala Arabella bohaté dívky neurozených rodičů učit, jak být správnou dámou, aby uspěly v zářivém světě vyšších kruhů.

Po třech letech tvrdé dřiny se škola stala natolik známou, že si dívky mohly dovolit finanční nezávislost. Pak jejich nevlastní strýc nečekané zemřel a ony dostaly nového opatrovníka, který se netajil se svým rozhodnutím najít jim manžely.

To byl důvod k obavám. Kdyby se novému lordu Danversovi zachtělo, měl legální pravomoc, aby jim zakázal učit. Pokud se mu podaří najít pro ně manžely, zcela jisté se žádnému muži nebude líbit, že se jeho choť zabývá výukou neurozených dívek.

Navíc stačila jen představa, že by se Arabella měla znovu zasnoubit, a po zádech jí přeběhl mráz. Rozhodně nemínila nikomu znovu otevřít své srdce a nechat si ho pošlapat, jako se to stalo před čtyřmi lety.

Rovněž její sestry si svou budoucnost představovaly naprosto jinak. Nemínily svou tvrdé získanou nezávislost jen tak hodit za hlavu a podvolit se nadvládě svého manžela. Roslyn byla rozhodnutá provdat se jedině z lásky, zatímco Lily pohrdala sňatkem a muži vůbec.

„Díky bohu za Winifred," mumlala Arabella tiše.

Jejich patronka Winifred, lady Freemantlová, pocházela ze střední třídy a jako jedné z mála se jí podařilo provdat se za urozeného gentlemana. Vdova středního věku pro ně byla velkou oporou, a to nejen pro školu, ale i pro jejich soukromý život. Například nabídla Arabelle svůj kočár, aby nemusela cestovat v povoze svého nevlastního strýce, protože se zdálo, že tento dopravní prostředek do Londýna ani nedojede.

Když dorazili clo vesnice Chiswick, bylo chvíli po poledni. Stejně jako Richmond dále na západ se Chiswick stal v posledním století oblíbeným místem pro výstavbu panských domů, protože byl blízko Londýna.

Kočár minul několik sídel, které lemovaly břehy řeky, než zahnul na štěrkem sypanou příjezdovou cestu, jež vedla k Danvers Hall. Krásný panský dům z červených cihel stál přímo na břehu řeky Temže. Obklopoval ho velký park, ale přerostlý trávník a nestříhané keře připomínaly spíše džungli. Zařízení domu bylo rovněž opotřebované a sešlé věkem,

zatímco umělecká díla a veškeré stříbro byly dávno prodány, aby byly zaplaceny účty za chod domu.

Hrstku služebnictva řídil majordomus a hospodyně. Byl to postarší pár. který by! oddán místu, neboť zde prožil téměř čtyřicet let svého života. Oba před čtyřmi lety přijali Loringovy sestry s otevřenou náručí, ačkoliv jejich pán toho nebyl schopen.

Jakmile kočár zastavil před domem, Arabelliny sestry vyběhly, aby se s ní přivítaly.

Roslyn byla vysoká a štíhlá se zlatými vlasy, nebesky modrýma očima a krásnou tváří, která jejímu vzhledu dodávala křehkost broušeného křišťálu. Nebyla však jen krásná, ale rovněž moudrá a vzdělaná a oplývala osobitým kouzlem. Roslyn by byla mnohem šťastnější, kdyby se narodila jako muž, poněvadž by se tak mohla vydat na dráhu vědce. Místo toho svým intelektem plýtvala na to, aby neotesané školačky naučila etiketu a společenská pravidla.

Dobré způsoby a chování nebyly právě Lilyinou silnou stránkou. Nejmladší ze sester Loringových byla velice živá a žačky vyučovala střelbě, jízdě na koni a všem sportovním aktivitám. Lily měla i neohrožený výraz. Její zářivé tmavé oči a bohaté kaštanové vlasy jí v její plavé rodině dávaly vyniknout stejně, jako jí její vášnivá povaha a duše rebelanta způsobovaly nemalé potíže.

Obvykle se její oči smály a zářily štěstím, ale teď vypadala ustarané.

„Co ti řekl, Bello?“ zeptala se Lily, jakmile Arabella vystoupila z kočáru. To, že kočí i

služebnictvo mohou slyšet sestřinu odpověď, ji vůbec nezajímalo.

„To se dozvíš, až budeme v soukromí," odpověděla Arabella, ačkoliv sestřinu netrpělivost dokázala pochopit.

Když Lily dotčeně ohrnula nos, Arabella se pohledem střetla s rozesmátýma očima své prostřední sestry.

„Dovedeš si vůbec představit," vysvětlovala Belle Roslyn, „jaké to bylo čekat na tebe a představovat si tvůj rozhovor s lordem Danversem?"

‚Jen těžko bys uhodla, co se ve skutečnosti stalo," zamumlala Arabella tiše.

„Měla jsi nám dovolit, abychom šly s tebou," řekla Lily, když vystupovaly po schodišti a procházely dveřmi. „Mohly jsme tě podpořit."

„Možná jsem skutečně měla," souhlasila Arabella se smíchem, než Simpkinovi odevzdala svůj plášť a rukavice.

Její sestry udržely svou netrpělivost na uzdě, dokud nevešly do malého salonu v poschodí, kde jako v jediné místnosti v domě hořel oheň, aby ohřál chladný jarní vzduch.

„Musím vám s lítostí oznámit, že jsem dnes ráno příliš neuspěla," přiznala se Arabella, přičemž zatajila svůj hloupý nápad s rapírem. „Nepodařilo se mi lorda Danverse přesvědčit, i když jsem se opravdu snažila. Je to tvrdohlavý a neústupný muž."

„Takže nestáhl svou nabídku, že nám poskytne věno?" zeptala se Roslyn.

Arabella se smutně usmála. „Ne. Vlastně tvrdí, že se kolem nás za chvíli začnou točit tucty nápadníků."

Roslyn jen pevně sevřela rty, neboť se vždy chovala jako dáma, zatímco Lily skřípala zuby. „Takže co uděláme, abychom se ho zbavily?“ chtěla vědět.

Plány nového hraběte, že jim najde ženicha, Lily opravdu děsily. Nejenže byla se svobodou, kterou jí přinášel současný způsob života, nadmíru spokojená, ale práci ve škole zbožňovala. A teď si přijde nějaký mužský a chce to všechno zkazit tím, že je provdá.

Pochopitelně že spolu už předtím probíraly různé možnosti, co by měly udělat, kdyby Arabella u nového hraběte neuspěla, a teď se zdálo, že jim nezbývá nic jiného, než se vydat cestou, kterou vymyslely.

„Myslím si,“ řekla Arabella pomalu, „že vy dvě budete muset na čas zmizet. Když vás na Danvers Hall nenajde, pak vás nemůže nutit do sňatku s někým, koho vám vybere.“

Lilian se zamračila. ‚Já si stejně pořád myslím, že bychom měly zůstat a postavit se mu. Musí pochopit, že nás k něčemu takovému nemůže nutit.“

„Mně se také nelíbí, že tě tady máme nechat samotnou, Arabello,“ dodala Roslyn.

„Budu v pořádku,“ odpověděla a snažila se, aby její hlas zněl jistě. „Budu mnohem klidnější, když vy dvě budete stranou.“

Roslyn konečně váhavě přikývla. Jak dlouho budeme muset zůstat v ústraní?“

„Dokud lord Danvers nepochopí, že nemá ani tu nejmenší šanci.“

„Přece za nás nemůžeš vybojovat všechny naše bitvy, Bello,“ trvala Lily na svém.

Arabella se usmála. Já vím, ale myslím si, že tentokrát to bude to nejlepší, co můžeme udělat. Několik dní budete bydlet u Tess. Řekla bych, že tam ho nenapadne vás hledat.“ Tess Blanchardová byla jejich nejlepší přítelkyně a učitelka na Freemantlově škole pro mladé dívky, která byla pojmenována po jejich patronce.

Jsem si jistá, že rovněž Winifred by nás u sebe pár dnů nechala,“ navrhla Roslyn.

„Ano, ale u ní by vás lord Danvers mohl hledat, poněvadž jsem mu řekla, že Winifred je naše patronka.“

Když se Lily stále mračila, Arabella se na ni povzbudivě usmála. „Lily, slib mi, že mě alespoň tentokrát poslechneš.“

„Dobře tedy.“ Objala Arabellu a políbila ji na tvář. „Ale vůbec se mi to nelíbí. Raději bych tady zůstala s tebou a postavila se tomu příšernému hraběti.“

Arabella její komentář ignorovala, poněvadž dobře věděla, že s novým lordem Danversem to po zlém nepůjde. „Možná bude nejlepší, když k Tess odjedete ještě dnes. Lord Danvers nás přijde co nevidět navštívit a já nechci, aby vás tady našel.“

‚Jak si s ním poradíš ty?“ zeptala se Roslyn.

„To ještě nevím,“ zamumlala Arabella. Jako jejich poručník má právo domluvit pro ni a pro její sestry sňatek z rozumu, ale ona stále pořád doufala, že ho přiměje, aby na věc změnil názor. „Žije v bláhové představě, že nám může poroučet, a já mu musím ukázat, že se šeredně plete.“

Všechna její předsevzetí se však hned rozplynula o čtyři dny později, když zahlédla lorda Danverse, jak si to přes louku míří zrovna k ní.

„K čertu s ním," zamumlala si Arabella pod nosem a prudce sevřela opratě. Mohlo ji napadnout, že Jeho lordstvo si nenechá ujít to potěšení, aby ji vyhledalo. Zcela úmyslně se v danou hodinu, kdy oznámil svou návštěvu, zdržovala mimo domov, aby nechtěnému poručníkovi dala jasně najevo, že zde není vítán. Nenapadlo ji však, že se vydá za ní. Zřejmě jeho odhodlání podcenila.

Prsty v kožených rukavicích pevně svírala opratě a na malou chvíli zaváhala. Není jejím zvykem stáhnout ocas a utéct, jenže když byla sama s lordem Danversem, nevěřila si. Jedna věc byla setkat se s ním v přítomnosti služebnictva a druhá potkat ho na osamocené louce. Neměla zájem čelit hraběti, pokud chtěl reagovat na to, jak ho minule napadla jeho rapírem, nebo mu snad vysvětlovat, proč dneska odpoledne nebyla doma, i když poslal navštívenku.

Krutá pravda byla ta, že ten krásný ďábel ji znervózňoval svými širokými rameny, pronikavým pohledem modrých očí a vědoucím úsměvem. Nebyla si jistá, zda by mu tentokrát dokázala odolat.

Nebo se z ní prostě stal zbabělec.

Arabella dále už nemámila čas přemýšlením o důvodu toho, co chce udělat, prudce pobídla koně do cvalu a namířila si to k březovému hájku, kde by se skryla. Nicméně naděje, že by si jí snad nemusel všimnout, se rozplynula v jediném okamžiku, kdy se přes rameno otočila a uviděla, že lord Danvers jede za ní.

Srdce jí začalo bít jako na poplach, sklonila se k šíji zvířete a pobídla ho k ještě rychlejšímu tempu. Když po chvíli dorazila do hustého hájku, musela zpomalit tempo, aby se vyhnula nízkým větvím, které ji šlehaly do klobouku.

Hrabě však dál pokračoval plnou rychlostí. Zvuk přibližujících se koňských kopyt jí prozrazoval, že je jí v patách. Když se jí konečně podařilo vyjet na další prosluněnou louku, Arabella zvýšila úsilí, ale v hloubi duše věděla, že je to marné.

Jakmile ji dostihl, pulz jí zběsile tepal v ozvěně koňských kopyt. Chvíli jeli bok po boku a Arabella vnímala jen tlukot svého srdce.

Náhle se hrabě naklonil, silnou paží ji popadl kolem pasu a vytáhl ji ze sedla, jako by byla lehká jako pírko.

Arabella ohromeně zalapala po dechu a s hrůzou si uvědomila, že sedí na jeho klíně a kolem ramen ji objímají pevné mužské ruce. Zmateně se k němu přitiskla, aby udržela rovnováhu, a zcela bez dechu vyhrkla: „Okamžitě mě pusťte, vy ďáble!“ Místo odpovědi však hrabě jen zesílil sevření.

Když konečně zastavil, Arabella se zhluboka nadechla a zvedla hlavu, aby mu viděla do očí.

Okamžitě si uvědomila, že udělala chybu, poněvadž její rty se ocitly jen malý kousek od jeho. Celým tělem jí projela prudká vlna vzrušení. Vždyť právě o těchto smyslných rtech se jí v nocích zdávalo…

Pak se jejich pohledy střetly a Arabella zatajila dech.

Náhlé ticho se zdálo být ohlušující. Arabella cítila, jak jí prudce tluče srdce a nedostává se jí dechu, jako by právě běžela o život. Seděla přitisknutá k mužnému svalnatému tělu a prsy se opírala o pevnou hrud.

Hrabě se nehýbal, jen ji mlčky pozoroval. Když jeho pohled sklouzl k její štíhlé šíji a potom ještě níže až k plným prsům, které se vzrušeně dmuly, Arabella si zoufale přála, aby si oblékla něco solidnějšího, a ne jen mušelínové šaty s hlubokým výstřihem. Zcela zřetelně si uvědomovala, jak jí při kontaktu s mužským tělem tuhnou bradavky.

Rovněž on si nepochybně všiml její smyslné reakce, neboť jeho modré oči potemněly.

Když promluvil, jeho hlas ji hladil jako hebký samet. „Očekával jsem od vás různé způsoby přivítání, slečno Loringová, ale přiznávám, že takový ne."

Arabella ztuhla. „Ani já ne, lorde. Jakým právem se mnou zacházíte jako s uprchlou otrokyní?"

V jeho očích se pobaveně zablýsklo. „Nerozumím vám, vždyť jsem vás přece zachránil."

„Nepotřebuji, aby mě někdo zachraňoval!"

„Ne? Domníval jsem se, že se vám splašil kůň. Přece nejste tak nezdvořilá, abyste se mi úmyslně vyhýbala, když jsem se ohlásil a požádal vás o rozhovor. Cekal jsem celou hodinu, ale po vás ani po vašich sestrách nikde ani památky."

Na to neměla žádnou odpověď.

„Zřejmě jste zapomněla na čas," pokračoval hrabě, „jinak byste mě jistě nenutila, abych vás šel hledat."

Arabella rozpaky celá zrůžověla. „V hodinu, kterou jste nařídil, jsem měla hodně práce.“

„Nařídil?“ Povytáhl temné obočí. „Přece jsem vám nic nenařizoval.“

„Mně to tak připadalo.“

Jeho pohled znovu sklouzl k jejím rtům. „Zdá se, že váš útěk nedopadl tak, jak jste si představovala.“ Nepatrně se zavrtěl v sedle. „Zřejmě si neuvědomujete, že fyzická námaha v mužích probouzí touhu…“

Slova visela ve vzduchu, dokud na stehně neucítila pevný důkaz toho, co právě řekl. Zřejmě k životu probudila i něco jiného než jen jeho touhu!

Arabella se vzpamatovala a rukama se opřela o jeho hrud, aby ho od sebe odstrčila. Bylo však příliš pozdě. Hrabě se sklonil a jeho smyslné rty se lehce dotkly jejích.

Byl to pomalý, hebký, okouzlující polibek.

Nečekanost jeho činu ji zaskočila. Točila se jí hlava a nemohla dýchat. Prvotní panika se rozplynula a nahradilo ji omamné vzrušení. Nedokázala se bránit. Místo toho jí celé tělo ztěžklo a instinktivně se přitisklo k pevné hrudi a hebkým rtům, které ji něžně líbaly. Když horkým jazykem vjel do jejích úst, odevzdaně vzdychla.

Marcus cítil, jak ho zaplavuje spalující žár. Byl to stejný pocit, jako když Arabellu uviděl poprvé, jen mnohem intenzivnější.

Pevně ji sevřel a prohloubil svůj polibek. Chtěl mnohem víc. Jeho erekce pulzovala touhou a srdce bilo jako zběsilé.

Když se od ní konečně odtrhl a podíval se jí do očí, obklopovalo je vzrušující napětí. Marcus cítil, jak se Arabella v jeho náruči chvěje.

„Pusťte mě," dožadovala se zastřeným hlasem.

„Arabello…," zašeptal a nechtěl ji poslechnout.

Náhle se prudce napřímila a dlaněmi se zapřela o jeho hruď. Z očí jí sršely blesky. Když ji stále nepouštěl, zaťala pěst, napřáhla se a vší silou ho udeřila do čelisti.

Nečekaná rána Marcuse překvapila natolik, že mu hlava odlétla dozadu a on hlasitě zaklel. Mnohem zajímavější však byla reakce jeho těla. Cítil nutkavou potřebu znovu ji políbit a ukázat, kdo je tady pánem.

Arabella však na nic nečekala. Využila toho, že byl překvapený, a vyprostila se z jeho objetí. Když se pokoušela seskočit dolů, rozhodl se, že tentokrát ji nechá jít. Jen ji chytil za ruku, aby jí pomohl na zem.

Prudce se k němu otočila, jako by se bála, že ji zezadu znovu obejme. Marcus zůstal v sedle a zaujatě ji pozoroval.

Znovu se jí podařilo vyvést ho z rovnováhy, nicméně Marcuse mnohem více překvapila reakce jeho vlastního těla. Snažil se přemluvit sám sebe, že jeho touha po Arabelle byla jen chvilkovým pomatením smyslů. Celé čtyři dny se ji pokoušel vyhnat z hlavy a jednou provždy na ni zapomenout. Všechno však bylo zcela marné. Nedokázal myslet na nic jiného než na ni.

Nemohl se dočkat, až ji znovu uvidí a přesvědčí se, zda je skutečně tak plná žáru a života, jak si pamatoval.

Teď dostal svou odpověď. Arabella tam vzpurně stála, tváře jí hořely, rty měla vlhké po jeho polibku a pěsti zaťaté, jako by se chystala do bitvy.

Byla to přesně ta vášnivá dračice, která ho poslední čtyři noci navštěvovala v jeho snech.

Nechtěl ji objímat ani líbat, ale svedla ho svým žárem, který se mu propaloval hluboko do duše. Stačil jediný dotek a celé jeho tělo se chvělo touhou. Musel se ze všech sil ovládat, aby ji nepoložil do měkké trávy a neponořil svůj ztopořený penis do její hebkosti.

Marcus si najednou s hrůzou uvědomil, že po Arabelle Loringová touží víc, než kdy toužil po jiné ženě, a že ji přesto nemůže mít.

Nebyl takový mizera, aby zneuctil svou vlastní schovanku, mladou dámu, která byla pod jeho ochranou. Jediný počestný způsob, jak ji může dostat do postele, je svatba…

Marcus sebou prudce škubl.

Svatba.

Ne, jeho podvědomí se automaticky bránilo. Rozhodně se nemíní ženit, ať už z jakéhokoliv důvodu.

Ale jestli ji skutečně chceš, našeptával mu tichý hlásek, nic jiného ti nezbývá. Musíš váš vztah povýšit na něco mnohem víc než jen na roli poručníka a schovanky.

Marcus zakroutil hlavou. Skoro nemohl uvěřit tomu, o čem přemýšlí. Je snad možné, že mu slečna Loringová zcela popletla hlavu a touha mu zastřela zdravý rozum?

Když se však na celou situaci podíval logicky, sňatek s Arabellou nebyl až tak nerozumný. Vždyť se chtěl postarat o její budoucnost tím, že jí najde dobrého manžela, a on je zcela jistě nejlepším kandidátem ze všech. Ona je urozené krve a navzdory skandálu svých rodičů má skvělé předpoklady pro to, aby se mohla stát hraběnkou.

Sňatkem s ní by splnil svou povinnost zajistit pokračování rodu, a navíc by ji zcela legálně a počestné dostal do postele.

Jediná otázka byla ta, zda je ochoten připoutat se po zbytek života k jediné ženě.

A odpověď? Nepopiratelná pravda byla ta, že Arabella Loringová je jediná žena, se kterou by si dovedl představil strávit život. Pochyboval, že by kdy našel nějakou jinou.

Marcus se zhluboka nadechl. Možná dělá největší chybu svého života, ale hodlá svou nejstarší schovanku požádat o ruku.

S úšklebkem se na ni usmál a protřel si naraženou bradu. „Gentleman Jackson by vám vyjádřil uznání za váš pravý hák, slečno Loringová," podotkl a zmínil se o nejlepším anglickém boxerovi.

Arabella zlostně našpulila rty. „Co jste čekal? Jen jsem se bránila."

Marcus chápavě přikývl. „Což se vám vskutku povedlo. Omlouvám se. Neměl jsem to dělat. Prosím, přijměte mou hlubokou a upřímnou omluvu."

Když neodpovídala, pomalu sesedl a stále ji upřeně pozoroval.

Arabella se rychle rozhlédla kolem sebe, aby našla svého koně, a když ho uviděla, jak se pase kousek dál na zelené louce, zdála se zmatená. Vyplašeně couvla, aby si od něho udržela patřičnou vzdálenost.

Marcus se zastavil. Nechtěl ji vyděsit…, i když ani na chvíli nepochyboval, že by se nechala.

„Nejsem zvyklý pronásledovat ženy, které přede mnou utíkají," podotkl Marcus.

„Tím si nejsem jistá," řekla suše.

„Nicméně vy a vaše sestry mě k tomu zřejmě chcete donutit. Zjistil jsem, že Roslyn a Lilian zmizely už před několika dny. Bylo to právě tehdy, když jste se vrátila z Londýna, kde jsem vás informoval o své návštěvě."

Arabella ztuhla a bojovně se napřímila. „Věděla jsem to! Vaši sluhové nás špehují!"

Měla pravdu. V posledních dnech Marcus na Davers Hall přijal další služebnictvo, aby vypomohlo postarší dvojici, jedné komorné a pacholkovi pro všechno, kteří se usilovně, avšak marně snažili udržet panství v chodu. Služebnictvo, které mu bylo oddáno, mu pravidelně posílalo zprávy o jeho schovankách. Dozvěděl se, že Arabella zůstala, zatímco její dvě mladší sestry nejsou k nalezení.

„Chtěl jsem dát panství do pořádku," odpověděl Marcus pravdivě. „Ale prosím, nesnažte se změnit téma hovoru, slečno Loringová. Nepochybuji, že jste zmizení svých sester zorganizovala, abyste překazila mé plány."

Arabella se nevinně usmála. Jak vás něco takového mohlo napadnout?"

„A ne snad?"

„Ne. Poslala jsem je pryč, abych ušetřila vaše zdraví.“ Když nechápavě povytáhl obočí, pokračovala: „Zdálo se mi, že na ně chcete pořádat hon. Poněvadž však vím, co jsou ty dvě zač, raději jsem vám je uklidila z cesty, abyste se neuhnal.“

Marcus se zasmál. „Ale no tak, Arabello. Co kdybychom alespoň na chvíli složili zbraně? Nechci s vámi bojovat.“

Její odhodlaný výraz poněkud zjihl. „Ani já s vámi nechci bojovat, lorde, ale vy odmítáte pochopit, že nechceme vaši pomoc a už vůbec nestojíme o sňatek z rozumu.“

„Neprovdal bych vás proti vaší vůli, to slibuji. Vlastně bych vás rád požádal o ruku já sám.“

Podle jejího výrazu mohl říct, že ji šokoval stejně jako sám sebe. Bylo neuvěřitelné, že on, nejzapřisáhlejší starý mládenec, chce dobrovolně vlézt do chomoutu a vzít si svou nejstarší schovanku.

Nicméně se tak rozhodl.

Teď už musí jen přemluvit Arabellu, aby pochopila, že to je pro její dobro, a přijala jeho žádost o ruku.

„Vy si mě chcete vzít?“ opakovala, jako by nevěřila vlastním uším.

„Ano, přesně to chci,“ řekl Marcus nadšeně. Čím déle o tom uvažoval, tím víc se mu jeho nápad zamlouval. „Vím, že jsem tě zaskočil, drahá, ale tímto tě upřímně žádám, aby ses stala mou chotí.“

3

Nový hrabě se zřejmě zbláznil!
Arabella v dopise Farmy

„Zešílel jste?“ řekla Arabella, když se zmohla na slovo.

V očích se mu objevilo pobavení. „Ujišťuji tě, že jsem naprosto v pořádku,“ odpověděl hrabě.„Jen jsem vyjádřil svou žádost.“

Nemohla si pomoct a začala se hlasitě smát. Ještě stále byla ohromená jeho polibkem a on ji teď požádá o ruku.

„Zranila jsi mě, drahá,“ utrousil lord Danvers. „Chápu, že má žádost je nečekaná, ale rozhodně na ní není nic k smíchu.“

Arabella se přestala smát, zvedla ruce a prsty se dotkla spánků. „Nechce se mi uvěřit, že byste to mohl myslet vážně. Lady Freemantlová mi říkala, že jste zapřísáhlý starý mládenec.“

„Byl jsem – ještě před dvěma minutami. Nicméně tím, že jsem tě políbil, se všechno změnilo. Uvědomil jsem si, že chci, aby ses stala mou hraběnkou.“

Nevěřícně ho pozorovala. Jak vás mohl jeden polibek přivést k takovému rozhodnutí?“

Hrabě pokrčil svými širokými rameny. „Nebyl to jen ten polibek. Je tady více důvodů, proč bych chtěl, abys byla mou ženou. Ale především… stejně se musím jednou oženit a ty jsi první žena, která mě zaujala natolik, abych o tom uvažoval.“

„Ale vždyť o mně skoro nic nevíte.“

„Vím toho dost, abych věřil, že se k sobě hodíme. Rozhodně se ani jeden z nás nebude nudit.“

Arabella se na něho dlouze zadívala. „Copak jste mě neslyšel, když jsem vám v Londýně říkala o své nechuti k manželství?“

„Slyšel jsem to docela jasně, ale chci tě přesvědčit, abys změnila názor.“

Jeho rozhodnost ji vyváděla z míry. „Nikdy se vám nepodaří přesvědčit mě, lorde.“

„Ne?“ Na rtech se mu objevil hravý úsměv. ‚Je vidět, že mě neznáš, Arabello.“

„Už jsem řekla ne. Nemíním se vdávat, a už vůbec ne za vás.“

„Zřejmě jsi nezvážila veškeré výhody.“

„Výhody?“ opakovala.

Jako mé hraběnce ti nebude nic chybět.“

„Kromě svobody. Jako můj manžel nade mnou budete mít mnohem větší moc než jako můj poručník. Podle zákona budete můj pán a vládce a já se stanu vaším majetkem. Nechci, aby mě někdo někdy vlastnil.“

Lord Danvers se usmál. „Nechci tě vlastnit, lásko. Jednalo by se jen o sňatek z rozumu.“

Arabella měla dojem, jako by ji někdo uhodil. Vždy si slibovala, že nikdy nevstoupí do manželství z rozumu, jako to udělali její rodiče. Že se bez lásky

prostě nevdá. „Možná vy o takový vztah stojíte, lorde, ale já ne," řekla tiše. „Mí rodiče se brali bez lásky a byli v manželství nešťastní."

„Takhle to přece nemusí být," řekl opatrně.

„Ne, to máte pravdu. Žádná svatba totiž nebude!"

Danvers se zamyšleně zamračil. „Samozřejmě že bys měla pravidelný příjem a stejně tak tvoje sestry. Myslel jsem si, že budete rády, když si nebudete muset na živobytí vydělávat učením."

Arabella v duchu napočítala do desíti, aby se uklidnila. Je zřejmé, že nic nechápete. My chceme učit. Naše práce nám nejen poskytuje živobytí, ale i zadostiučinění a zábavu, a především nezávislost, o které jsem se již zmiňovala."

Po její odpovědi se pokusil o další výpad. „Manželství se mnou by vám všem navrátilo zničenou pověst."

Arabella bojovně vystrčila bradu. Její postavení ve společnosti jí připomínat nemusel. „A proč? Už dávno jsem se smířila s tím, že nás společnost zavrhla. Ze začátku mě to trápilo, ale pak jsem zjistila, že nebýt svázána přísnými pravidly mi poskytuje nečekané možnosti, a především svobodu. Je nám jedno, co si o nás kdo myslí a říká."

Hrabě ji dlouze mlčky pozoroval. „Měla bys myslet na své sestry. Copak jim nechceš poskytnout šanci na normální život?"

Arabella se nepříjemně ošila. Vědomí, že odmítá příležitost pomoct svým sestrám ji tížilo jako těžký kámen. Pak však rozhodně zakroutila hlavou. „Právě kvůli nim to nemůžu udělat. Roslyn a Lily mají na

manželství stejný názor jako já. I ony chtějí zůstat svobodné a řídit se svým vlastním rozumem a vůlí.“

Chápavě přikývl. „Rozumím, proč nesnášíš muže. Jeden z nich tě zbaběle opustil, protože se obával následků skandálu, který zapříčinili tví rodiče.“

Připomínka zrady muže, se kterým chtěla spojit svůj život, ji už dávno nebolela, vždyť se to stalo před čtyřmi lety. Všechno to zoufalství měla už za sebou. Nedokázala však zapomenout na tvrdou lekci, již dostala.

Bláhově se domnívala, že se jedná o sňatek z lásky. Jak jinak by mohla přijmout markýzovu nabídku, kdyby nebyla přesvědčená, že tak činí z upřímného srdce. Nicméně radost z toho, že se zamilovala do muže, který se zapřísáhl, že ji zbožňuje, byla krutě rozdrcena veřejným prohlášením o zrušení jejich zasnoubení. Nikdy víc už takovou chybu neudělá.

„Není pravda, že bych muže nesnášela,“ ujistila ho Arabella. Jen se za žádného nechci provdat.“

„Nechceš děti?“

Jeho otázka ji zastihla nepřipravenou a Arabella nedokázala potlačit záchvěv bolesti. Nemít děti byla jediná nevýhoda toho, že zůstane svobodná. Jediná, kterou by snad byla ochotná podstoupit.

„Ne tolik, abych se provdala,“ odpověděla po delším zaváhání.

Já děti rozhodně chci,“ řekl lord Danvers. Je to vlastně má povinnost. Musím zplodit dědice, který ponese naše rodové jméno a titul. Jenže k tomu musím mít ženu.“

„Takže si hledáte chovnou klisnu?“ zeptala se Arabella. „Co jiného jsem také mohla čekat.“

„Ne,“ řekl podrážděně. „Hledám společnici a přítelkyni.“

Arabella sice pochybovala, že typ muže, jakým byl lord Danvers, by hledal společnici a přítelkyni, ale raději si to nechala pro sebe. Místo toho se mile usmála. „V těchto případech se většinou očekává, že žena řekne ano, jenže já bohužel říkám ne. Sice vám za vaši velkorysou nabídku děkuji, ale musím odmítnout.“

„Hodlám tě přimět k tomu, abys změnila názor.“

Arabella se napřímila a měřila si ho pohrdavým pohledem. Když se však na ni mile usmál, v útrobách ucítila hřejivé chvění, které však ihned potlačila.

„Opravdu už nevím, jak jasněji se mám vyjádřit, lorde Danversi. Nevzala bych si vás ani za všechny poklady světa. Je to řečeno dostatečně jasně, abyste mě pochopil?“

Pobaveně povytáhl obočí. „Víš ty vůbec, kolik žen by bylo šťastných, kdyby ode mě dostaly nabídku k sňatku?“

„Pak to zkuste u nějaké jiné. Jistě ji s nadšením přijme. Já však ne.“

Marcus se musel usmát. „Jenže já žádnou jinou nechci. Vybral jsem si tebe, Arabello, a myslím to vážně.“

Údivem otevřela ústa. Mužská ješitnost ji snad nikdy nepřestane překvapovat.

Arabella už déle nemínila v téhle nesmyslné konverzaci pokračovat. Otočila se, aby vyhledala svého koně.

Marcusova následující slova jí však vyrazila dech a přikovala ji na místě. „Budeš se mnou šťastná, Arabello. Nepochybuji o tom, že v manželské posteli budeš příst blahem jako kočka."

Arabella se k němu pomalu otočila. Nevěděla, zda se má urazit nebo se mu vysmát. „Rád se vychloubáte, že ano, lorde?"

„To není vychloubání. Jsem si jistý, že se ti milování se mnou bude líbit. Nicméně jediný počestný způsob, který pro nás přichází v úvahu, je manželská postel."

Byla příliš šokovaná, než aby odpověděla, což byl zřejmě jeho úmysl.

Znovu se usmál. „Přiznávám, že jsi mi načisto popletla hlavu," pokračoval, „a podle toho, jak ses chovala, když jsem tě líbal, ani já ti nejsem lhostejný. Chvěla ses touhou po mých polibcích, tvé oči žadonily o slastné doteky a polaskání."

Arabella zrudla až po kořínky vlasů. Měl pravdu, skutečně se v jeho náruči chvěla…, i když by to nikdy nepřiznala.

„Nebuďte směšný," odvětila. „Byla jsem jen překvapená, nic víc. Ještě stále nemohu uvěřit tomu, že jste se choval jako nějaký barbar. Ujišťuji vás, že já k vám vůbec nic necítím."

Udělal krok dopředu. „Mám ti to dokázat?"

.Jestli se o to jen pokusíte, přísahám, že vám utrhnu uši!"

Když zvedl ruku a protřel si naraženou bradu, v jeho modrých očích tančily pobavené jiskřičky smíchu. Arabella si všimla, že na místě, kde ho udeřila, se objevila tmavší barva. Na chvíli se cítila zahanbeně, nicméně jen do té doby, než si vzpomněla, co tomu předcházelo – jak ji hrabě stáhl z koně, držel ji v náruči a jak ji hloupě líbal. Možná na jeho polibek tak reagovala právě proto, že byl hloupý.

Nezdálo se však, že by ho její hrozba zastrašila. „Pokud bys chtěla dosáhnout na mé uši, má milá, to bys musela kousek povyrůst."

Arabella věděla, že ji zcela záměrně provokuje. Rozzlobeně sevřela pěsti a musela se ovládat, aby na něho znovu nezaútočila. Jste ten nejnesnesitelnější muž, lorde Danversi, jakého jsem kdy poznala."

„Možná ano, ale jen proto, že mě ještě neznáš. Kdybych dostal příležitost dvořit se ti, netrvalo by dlouho a ležela bys mi u nohou."

„To nikdy!"

„Chceš se vsadit?"

Arabella najednou znejistěla. „Vsadit se?"

Jak důležitá je pro tebe tvá nezávislost?"

„Nechápu vás." Arabella si ho měřila podezřívavým pohledem.

„Co všechno jsi ochotna riskovat, aby ses zbavila mého nechtěného poručnictví?"

Snad všechna, napadlo ji okamžitě. „Proč?"

„Nemohu ze sebe setřást svou povinnost postarat se o tebe, ale mohu svému právníkovi nařídit, aby napsal oficiální dokument, který ti bude dávat

pravomoc svobodně řídit svůj život. A samozřejmé i tvým sestrám.“

„Co za to?“

„Poskytneš mi šanci, abych se ti mohl dvořit.“

„Dvořit se mi? Jak vás to vůbec mohlo napadnout? Přece jsem vám říkala, že si vás nevezmu, a to za žádných podmínek.“

„Nechci nic jiného, než abych dostal šanci změnit tvůj názor. Pokud se mi do měsíce nepodaří přesvědčit tě, aby ses stala mou chotí, všechny tři dostanete svobodu. Budete legálně i finančně samostatné, jak jste si přály. Zavři ústa, drahá,“ dodal hrabě, když na něho jen tiše zírala. Jsi příliš krásná na to, abys lapala po vzduchu jak leklá ryba.“

Arabella uposlechla, i když vskutku nemohla popadnout dech. „Nejsem si jistá, zda vám rozumím, lorde. Dáte nám svobodu, když po měsíci na vaši žádost o ruku řeknu ne?“

„Přesně tak.“

Jste až nestoudně sebejistý.“

Samolibě se usmál. „Dalo by se to tak říct. Ale vraťme se k podmínkám naší sázky. Na oplátku mi po celý měsíc dovolíš, abych měl příležitost řádné se ti dvořit. A pokud mi nebudeš schopna odolat, vezmeš si mě.“

Arogance tohoto muže ji udivovala. Jak si jen může myslet, že by ji dokázal přesvědčit k tomu, aby si ho vzala za manžela? Něco takové nikdy neudělá…

Když stále váhala, lord Danvers smutně pokýval hlavou. „Nenapadlo mě, že budeš takový zbabělec. Prostě se bojíš, že bych mohl vyhrát.“

Dobře věděla, že ji úmyslně popichuje, přesto se nedokázala ovládnout a vykřikla: Já nejsem žádný zbabělec!“ Alespoň ne moc velký. Je sice pravda, že ji jeho polibek vyvedl z míry, ale to ještě neznamená, že by souhlasila s tím, aby se stala jeho manželkou. „Nevyhrajete, lorde.“

„Pak se není čeho bát. Klidně mou sázku můžeš přijmout. Koneckonců, nabízím ti svobodu, o kterou jsi mě od začátku žádala.“

„Dobře tedy, vaši sázku přijímám.“

Záblesk v jeho očích prozrazoval, že je s vývojem situace spokojený, a Arabella v tu chvíli skoro litovala, že jeho nátlaku podlehla. Nechala ho, aby ji vyprovokoval k přijetí sázky, i když si dobře uvědomovala, že ji hrabě přitahuje.

Jenže výhra byla tak lákavá. Zbavit se nechtěného poručnictví lorda Danverse bylo všechno, co si mohla přát. Už by jim nestál v cestě a nebránil jejich nezávislosti. Už by neměl žádné právo k tomu, aby je nutil provdat se nebo se vzdát svého místa ve škole.

Ne, řekla si Arabella v duchu, nemůže se vzdát příležitosti bojovat za jejich svobodu.

Měsíc však byla velmi dlouhá doba. Arabella si nebyla jistá, zda tak dlouho dokáže hraběti odolávat.

„Přijímám pod podmínkou,“ řekla Arabella, „že období sázky bude kratší. Měsíc je příliš dlouho. Dva týdny, ani o den víc. Déle bych vaši aroganci nesnesla.“

Lord Danvers na malou chvíli zaváhal. „Dobře, ujednáno,“ řekl nakonec. „Udělala jsi dobrý obchod, drahá.“

.Asi jsem naprosto zešílela,“ mumlala Arabella.

„Ne víc než já,“ řekl upřímné. „Nyní je nutné dohodnout vše potřebné. Abych měl šanci vyhrát, musím dostat příležitost každý den nějakou dobu strávit ve tvé společnosti. Nesmí to být méně než čtyři hodiny a bude to tehdy, kdy určím já.“

Arabella se zamračila. „Nesmí to však narušit mé povinnosti učitelky.“

„Souhlasím. Nařídím, aby mi sbalili věci, a přestěhuji se z Londýna na Danvers Hall.“

Když si Arabella uvědomila, že se lord Danvers hodlá na čtrnáct dní přestěhovat na své venkovské sídlo, prudce zakroutila hlavou. „Nemůžete zůstat na Danvers Hall, když nemám gardedámu. I když jste můj poručník, nejsme pokrevní příbuzní.“

„Na to jsi měla myslet dřív,“ řekl nevzrušené, „než jsi poslala pryč své dvě sestry.“

Pohoršené se na něho podívala. Jestli tady chcete zůstat, budu se muset odstěhovat k lady Freemantlové.“

Hrabě povytáhl temné obočí. „Tam ukrýváš své sestry?“ Když neodpovídala, pokrčil rameny. „Budeme mít kolem sebe celou armádu služebnictva. Můj pobyt na Danvers Hall by mohl urazit snad jen toho největšího puntičkáře, ale pochybuji, že by se to nějak vážně dotklo tvé pověsti.“

„Máte pravdu,“ řekla a snažila se potlačit hořkost, která se jí drala na jazyk. Její pověst byla už tak dost poničená, a to díky skandálu jejích rodičů, takže bylo zbytečné zvažovat vhodnost pobytu poručníka na jeho vlastním sídle. Jelikož se nikdy nehodlá vdát, je navíc úplné jedno, že její pověst nebude naprosto

neposkvrněná, ačkoliv velký skandál si dovolit nemůže, a to kvůli škole.

„Můžeš zavolat své sestry," navrhl hrabě nenuceným tónem.

To už napadlo i Arabellu. Přítomnost jejích sester by jí pomohla ochránit se před jeho ďábelským vlivem – jenže kdo by pak chránil její sestry před jeho machinacemi?

„Tak zoufalá ještě nejsem," řekla sladce.

Zamyšleně se na ni zahleděl. „Možná je dobře, že jsou tvé sestry pryč. Alespoň nás nikdo nebude rušit."

Ta myšlenka Arabellu na chvíli vyvedla z rovnováhy, ale pak jen pokrčila rameny. Dva týdny není tak dlouho a po tu dobu si s lordem Danversem už nějak poradí. Byla pevně rozhodnutá tu zatracenou sázku vyhrát.

Zřejmě se jí rozhodnost odrážela v očích, poněvadž se usmál. „Řekl bych, že pro nás oba to bude velmi zábavných čtrnáct dní."

Možná pro vás, pomyslela si Arabella zachmuřeně. Jistě pro něho bude velkým rozptýlením, když se ji bude snažit přesvědčit, aby se stala jeho manželkou.

Ale koneckonců proč ne? Proč by nehrála stejnou hru jako on?

Právě zvažovala tuto vzrušující možnost, když hrabě znovu zaútočil. „Pojď ke mně, Arabello," zamumlal svůdným hlasem.

Instinktivně odmítla. „Proč?"

„Protože tě chci políbit, abych tak zpečetil naši sázku." Když nehnuté stála na svém místě,

pokračoval: „Souhlasila jsi, že mi dovolíš, abych se ti dvořil, pamatuješ?“

Jenže jsem vám nedovolila, abyste mě líbal.“

„Líbání je součástí dvoření.“

„Ne to, jak líbáte vy! Nikdo, kdo má v sobě kousek studu, se takhle nelíbá.“

V očích mu tančily jiskřičky smíchu. „Slibuji, že se budu chovat slušně.“ Jeho hlas zněl vřele, škádlivě, mnohem svůdněji než kdy předtím. „Pojď ke mně a prostě mě polib, nic víc. Dokonce tě ani neobejmu. Máš mé slovo.“

Arabella však stále váhala. Měl ten nejsvůdnější pohled, jaký kdy u muže viděla. Bylo nebezpečné pohybovat se kdekoliv v jeho těsné blízkosti. ‚Jak vám mám věřit, že nezneužijete situace?“

„Pokud tak učiním, máš plné právo na to, abys mě uhodila.“

„To rozhodně udělám.“

„Uvědomuji si to a děkuji za varování. Ale teď už přestaň být tak podezřívavá. Všechno záleží jen na tobě.“

Jeho líný provokativní úsměv způsobil, že se Arabelle divoce rozbušilo srdce. Ani v nejmenším si nevěřila, že to zvládne. Jak by mohla odolat někomu, kdo ji tolik přitahuje?

„Arabello…,“ pobídl ji.

Přinutila se udělat několik kroků. Upíral své oči do jejích a ona nedokázala přemýšlet.

Když se zastavila, přistoupil k ní, až se jejich těla skoro dotýkala. Arabella celá ztuhla a zmítala se mezi strachem a očekáváním. Nedokázala přestat myslet na to, jak se jeho pevná hrud tiskla k jejím

prsům, jak ho její silné paže objímaly, jak ji jeho rty zbavovaly dechu.

Marcus ji však jen vzal za ruku, pozvedl ji ke rtům a… pak se zarazil.

„Ty ses ještě nikdy s nikým nelíbala, že, Arabello?“ Překvapeně zamrkala. „Samozřejmě že jsem se líbala. Vždyť jsem byla zasnoubená.“

„Vsadím se, že to byl takový ten vlažný polibek.“

„Co na tom záleží.“

„Záleží na tom, a hodně. Když nemáš s čím srovnávat, nevíš, co očekávat a o co se ochuzuješ.“

Arabella se zhluboka nadechla, poněvadž Marcus jí bříškem palce přejel po nahé kůži nad rukavicí.

‚Je to škoda.“

„Co je škoda?“ řekla bezmyšlenkovitě. Upřeně zírala na jeho rty a nedokázala se od nich odtrhnout.

„Ze jsi ještě panna. Ze nemáš žádnou zkušenost s vášní a tělesnou rozkoší.“

Arabella celá zrudla. „Samozřejmě že jsem panna. Navzdory skandálům v naší rodině jsem stále ještě dáma. My nejsme dcerami své matky.“ Tentokrát nedokázala skrýt hořkost, kterou chovala v srdci.

Jeho modré oči zněžněly. „Kdybys znala rozkoš, nedokázala by ses jí tak snadno vzdát a neodmítala bys všechny muže. Nemáš ani tušení, oč přicházíš.“

„A vy mi to zřejmě hodláte ukázat.“ „Vlastně ano.“

„Nechci, abyste mi cokoliv ukazoval, lorde Danversi. Chci jen, abyste mě políbil a nechal mě být.“ „Dobře.“

Pomalu sklonil hlavu. Arabella ztuhla a snažila se připravit na to, co ji čeká. Tentokrát nemínila utéct

jako nějaký zbabělec. Nebude to nic jiného než pouhý obyčejný polibek…

Potíž byla v tom, že jeho polibek nikdy nebyl obyčejný. Ačkoliv se jeho rty jejich jen lehce dotkly, byly horké, vzrušující a šeptaly tichý příslib rozkoše. Arabella cítila, jak jí prudce bije srdce a jak se chvěje. Najednou byla slabá, roztoužená.

Kouzlo, zcela jistě to bylo kouzlo, napadlo ji. Jak jinak by ji Marcus mohl tolik vzrušit jediným dotekem svých rtů?

Když po chvíli zvedl hlavu, byla zklamaná. S očima upřenýma do těch jeho se prsty opatrné dotkla vlhkých rtů. Najednou v hlubinách modrých očí uviděla divokou vášeň…, tutéž vášeň, která pohlcovala celé její tělo.

„Takže jsem nezneužil situace, že?“

Arabella se snažila vzpamatovat. „Prosím? Jaké situace?“

„To je jedno.“ Spokojeně se usmál a udělal krok dozadu. Jsi připravená vrátit se domů?“

Zakroutila hlavou. Ještě ne. Dnes odpoledne mám ve škole poslední hodinu a poté mě očekává lady Freemantlová. Chce být informována o každém detailu.“

„Doprovodím tě.“

„To není nutné. Její panství je hned za kopcem.“

Podíval se směrem, kam ukazovala Arabella. „Pak pro tebe pošlu podkoního, aby tě doprovodil domů. Nelíbí se mi, že se tady projíždíš sama.“

Arabella se ironicky ušklíbla. Jezdím sama už několik let, lorde Danversi. Tady nejsme v Londýně.

Naši sousedé jsou zcela neškodní, nemají žádné zločinecké záměry.“

„Přesto by s tebou měl jezdit podkoní. Nechápu, jak tvůj bývalý poručník mohl být tak lehkovážný.“

Arabella se napřímila. „Ten si žádného podkoního nemohl dovolit, lorde.“

„Pokud neměl podkoního, mohl s tebou poslat kteréhokoliv ze sluhů.“

Její úsměv byl bez jakéhokoli náznaku veselí. „Náš nevlastní strýček by do nás nikdy tolik neinvestoval.“

Lord Danvers se zachmuřil. „Ponižuje tě, že jsi na někom závislá?“

„Samozřejmě.“

„Dovedu si to představit.“

Arabella se pobaveně usmála. „Tak o tom upřímné pochybuji. Jsem si jistá, že jste nikdy na nikom závislý nebyl.“

Marcus si uvědomil, že má Arabella pravdu, a odvrátil zrak. „To máš sice pravdu, nicméně přesto vyžaduji, aby s tebou jezdíval některý z podkoních.“

Arabella vzpurně pohodila hlavou. „Proč bych vás měla poslouchat?“

„Protože mi na tobě záleží, drahá.“

Jeho odpověď ji uvedla do rozpaků. Po dlouhé době to bylo poprvé, kdy na ní nějakému muži záleželo. Jejímu nevlastnímu strýci zcela jistě ne.

„Zvážím to,“ řekla.

Usmál se. „Nikdy se nevzdáváš, co?“

„Ne, lorde,“ odpověděla Arabella sladce.

Jmenuji se Marcus. Pokud mám být tvým nápadníkem, měla bys mě oslovovat křestním

jménem.“ Vztáhl ruku k jejím ústům a bříškem palce lehce přejel po jejím spodním rtu. „Na večeři tě budu čekat doma. Slíbila jsi mi čtyři hodiny svého času, pamatuješ?“

„Pamatuji,“ podařilo se jí ze sebe vypravit rozechvělým hlasem.

Marcus se vrátil ke svému koni, popadl otěže a vyskočil do sedla..Abych nezapomněl, Arabello, příště, když se rozhodneš přede mnou utíkat, vezmi si rychlejšího koně, protože až tě chytím, nenechám tě tak snadno vyklouznout.“

S těmi slovy pobídl koně a netrvalo dlouho a zmizel za obzorem. Arabella tam mlčky stála, zírala za ním a prsty se rozechvěle dotýkala svých vlhkých rtů.

4

Musela jsem se zbláznit, protože jsem přistoupila na jeho hru.

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

Marcus přijížděl k Danvers Hall a nevěřícně kroutil hlavou. Nemohl uvěřit tomu, že svou nejstarší schovanku požádal o ruku. Po tolika letech úspěšného vyhýbání se vdavekchtivým dívkám teď sám a dobrovolně strčí hlavu do chomoutu. Jednal však čistě instinktivně.

Pokud se měl oženit, chtěl ženu jako Arabella a nedovolí jí, aby mu proklouzla mezi prsty.

Se svou inteligencí, krásou, vzděláním a výchovou se zcela jistě hodí k tomu, aby se stala hraběnkou. Jeho hraběnkou.

Ať se snažil sebevíc, nemohl si vzpomenout na žádnou ženu, která by v něm probouzela takovou touhu jako Arabella. V manželské posteli si nemohl přát lepší milenku. Když ji dnes políbil, vznítil v obou takový žár, jaký si snad ani nedokázal představit.

Marcus vzpomínal na jejich první polibek a najednou cítil, jak jeho penis tuhne touhou. Ačkoliv

jejich druhý polibek byl jen pouhým letmým dotekem rtů, ani ten ho nenechal chladným.

Věděl, že i Arabella byla vzrušená. Ne však tolik, aby ji přesvědčil, aby zvážila jeho nabídku.

Když si vzpomněl na její odmítavou reakci na jeho žádost o ruku, musel se usmát. Nikdy ho nenapadlo, že se ocitne v pozici, kdy bude muset přesvědčovat dámu, aby se stala jeho chotí. Vlastně nikdy o žádnou ženu ani neusiloval. Až doteď mu ženy, jako koneckonců všechno v jeho životě, samy padaly k nohám. Když si se svými milenkami hrál na lásku, bylo to jen proto, že se mu líbila jejich reakce.

Marcus se tiše zasmál. Arabella pro něho byla výzvou a on výzvy zbožňoval. Pokud ovšem má vyhrát, musí přehodnotit svou strategii svádění a nasadit mnohem silnější zbraně.

Pevně věřil v to, že výhra bude lékem na jeho současnou nespokojenost. Marcus si musel přiznat, že zřejmě trpí i něčím jiným než jen nudou. Celé dny se zaměstnával hrou v karty, chodil na lovy, sázel na dostizích a nechyběl na žádném boxerském utkání, přesto ho nic z toho neuspokojovalo. Útěchu dokonce nenacházel ani v plnění povinností spojených s řádným chodem několika svých rozsáhlých panství.

Nicméně chvíle s Arabellou na něho působily jako zázračný elixír. Dvořit se jí a usilovat o její přízeň bylo něco zcela nového. Něco, co ještě neznal a co mu přinášelo vzrušení.

Marcus chápal, proč je Arabella tak zásadně proti sňatku, nicméně věřil, že ji dokáže přesvědčit.

Měl na to však jen dva týdny.

Marcus najednou netrpělivě pobídl koně a v prudkém cvalu vyrazil na své nové panství. Musí poslat zprávu do Londýna. Čím dříve se začne Arabelle romanticky dvořit, tím spíše se stane vítězem.

Když Arabella po dvou hodinách dorazila domů, měla dostatek času na to, aby přemýšlela o sázce lorda Danverse a rozhodla se pro ofenzivní strategii.

Lord Danvers věří, že ji dokáže přimět k tomu, aby akceptovala jeho žádost o ruku, i když je pevně rozhodnutá nikdy se neprovdat. Věděla, že je ve velké nevýhodě, poněvadž s podobnými záležitostmi neměla žádnou zkušenost.

Navíc Marcus je tak neuvěřitelně přitažlivý, pomyslela si Arabella, když seskakovala z koně. Mimovolně se prsty opět dotkla svých rtů, na nichž stále cítila jeho polibek. Pokud dnešní ráno bylo jen ukázkou toho, co ji čeká, pak bude mít co dělat, aby mu odolala.

Přesto si přála co nejdříve začít, aby získala svobodu pro sebe i své sestry. Navíc utkat se v bitvě vůlí s lordem Danversem může být vcelku zábavné.

Nicméně nejdříve musí vymyslet plán, jak odolat jeho svádění. Hrabě je rozhodnutý, že ji přiměje, aby souhlasila s tím, že se stane jeho manželkou, a ona mu v tom musí zabránit.

Okamžitě napíše Farmy a požádá ji o radu. Fanny Irwinová byla proslulá kurtizána, která kdysi rovněž bývala mladou dámou. Prakticky vyrostla společně se sestrami Loringovými, neboť v Hampshiru byly blízkými sousedkami, a i když Fanny v šestnácti

odjela do Londýna, aby zde přišla k bohatství, stále zůstaly blízkými přítelkyněmi.

Když Arabellin snoubenec zrušil jejich zasnoubení, Fanny ji naučila všechno, co by měla o mužích vědět. Fanny bude mnohem lépe než ona vědět, jak muže lordu Danversovi odolat.

Mezitím, zvažovala Arabella, by bylo moudré využít všech domácích zdrojů, což znamenalo hospodyni a majordoma.

Se zvláštním pocitem očekáváni Arabella předala svého koně jednomu z podkoních lorda Danverse a s rozechvělými útrobami vešla do kuchyně, aby se pozdravila s paní Siinpkinovou. Jelikož v domě nebylo více sloužících, hospodyně rovněž zastávala pozici kuchařky. S pomocí jediné komorné připravovala prosté, nicméně chutné jídlo. Ačkoli hrabe před třemi dny poslal na Danvers Hall celý zástup sloužících, velitelem kuchyně zůstávala stále paní Simpkinová.

Pokud Arabellina žádost ohledné dnešní večeře starou ženu překvapila, pak byla natolik zdvořilá, aby to na sobě nedala znát. Nicméně jiskřičky v jejích laskavých hnědých očích svědčily o tom, že bude své paní nápomocná.

„Ach, paní Simpkinová,“ dodala Arabella nenucené, „byla bych ráda, kdyby pan Simpkin po celou dobu večeře zůstal v místnosti. Nechci zůstávat s lordem Danversem o samotě.“

„Vyřídím mu to, slečno Arabello, můžete se spolehnout,“ řekla paní Simpkinová. „Budete si přát, aby se vám Simpkin držel nablízku ještě před večeří?

Lord Danvers vám totiž vzkazuje, abyste s ním vypila skleničku vína.“

„Ano, prosím,“ odpověděla Arabella. Byla ráda, že hospodyně tak ochotně souhlasí s tím, že jí pomůže.

Poté, co se omyla, se Arabella převlékla do těch nejkonzervativnějších večerních šatů, jaké měla. Její garderoba nebyla bůhvíjak veliká. Většina šatu vyšla z módy nebo byla řádné obnošená, ale od té doby, co otevřely školu, Arabella investovala jistý finanční obnos do pořízení několika modelů, aby udělala dobrý dojem na rodiče svých žákyň. Rozhodně potřebovala budit dojem urozené dámy.

Když se však prohlédla v nevelkém zrcadle, nebyla se svým zjevem vůbec spokojená. Empírové šaty z tmavě modrého hedvábí měly dlouhý rukáv a decentní výstřih, nicméně její růžolící tváře svědčily o vzrušení z toho, že má celý večer strávit ve společnosti krásného lorda.

Než jí hrabě tak nečekaně vstoupil do cesty, byl její život nezáživný a nudný. Teď se chvěje vzrušením a očekáváním toho, co bude následovat.

Arabella si uvědomila, že se usmívá. Bude hrát jeho hru a nakonec vyhraje.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a odhodlaně opustila ložnici.

Když došla k přijímacímu pokoji, na chodbě na ni čekal Simpkin. Šedovlasý majordomus se na Arabellu spiklenecky usmál, otevřel dveře a ohlásil její příchod. „Slečna Loringová, lorde Danversi.“

Marcus ihned povstal. Pohledem modrých očí zhodnotil její upjatou róbu, ale nijak ji nekomentoval. „Dobrý večer, drahá. Jsem rád, že jste přijala mé pozvání a přidala se ke mně.“

Arabella se na něho udiveně podívala, pak si však uvědomila, že před sloužícími hodlá zastávat svou roli poručníka.

„Pojďte a posaďte se vedle mé,“ dodal Marcus a rukou ukázal na pohovku potaženou zlatým brokátem, která pamatovala lepší časy.

Arabella zaváhala. Sedět v tak těsné blízkosti se jí vůbec nezamlouvalo. V modrém večerním kabátci a bílých saténových kalhotách, které obepínaly jeho atletická stehna, vypadal vskutku neodolatelně.

S nesmírnou námahou Arabella potlačila touhu otočit se na podpatku a utéct a sedla si na vzdálený konec pohovky. Když se Marcus posadil vedle ní, ucítila příjemnou vůni kořeněné kolínské. Bylo zřejmé, že se k večeři oholil. Očividně bral své svádění vážně.

„To bude všechno, Simpkine,“ řekl lord, když majordomus nalil dvě sklenice rudého vína…Zavři za sebou dveře.“

Arabella se podívala na Simpkina a odevzdaně kývla hlavou. Lord Danvers mařil její plány hned od samého začátku. Až bolestně si uvědomovala jeho blízkost.

„Opravdu bylo nezbytné posílat Simpkina pryč?“ zeptala se Arabella, když sloužící odešel. „Nepřipadá mi správné, abychom byli spolu sami v jedné místnosti.'„

„Nesmysl,“ odvětil Marcus. „Nevidím nic špatného na tom, když si poručník vypije sklenicí vína ve společnosti své schovanky. Kromě toho potřebuji soukromí. Jak jinak bych tě mohl svádět?“

Arabella rychle nemohla přijít na žádnou vhodnou odpověď, a tak svůj úšklebek skryla za sklenici s vínem.

„Co se týká naší sázky,“ začala Arabella, „trochu jsem přemýšlela. Možná bychom měli ustanovit nějaká pravidla.“

„Pravidla?“

„Možná by bylo lepší určit hranice. Bylo by vhodné vysvětlit si, co je dovoleno a co není, abyste třeba nezašel příliš daleko.“

Marcus se na ni oslnivě usmál. „Copak jsi neslyšela, že ve válce a v lásce– je dovoleno naprosto všechno?“

Arabella zírala na jeho rty. „Moc dobře víte, lorde, že naše sázka nemá s láskou nic společného. Jak si mohu být jista, že nezneužijete situace a nezajdete příliš daleko?“

„Poněvadž jsem gentleman, má čest mi něco takového nedovolí.“

Pobaveně se usmála. „To není příliš uklidňující.“

„Jenže ty nemáš být klidná,“ podotkl Marcus. Když viděl její vyděšeny výraz, hlasité se zasmál. „Nemusíš se bát, maličká, neudělal bych nic, s čím bys ochotně nesouhlasila.“

Arabella hlasité polkla..Jenže já nebudu ochotná nikdy.“

„To se ještě uvidí. Co se týče pravidel, nechci nic jiného než tě přesvědčit, abys změnila názor na mou žádost o ruku.“

„Ano, ale to, že jsem s tím souhlasila, ještě neznamená, že vám to usnadním.“

„S tím počítáni.“

„Mám v plánu udělat vše, co bude v mých silách, abych vás porazila.“

Jeho rozpustilý úsměv jí vyrazil dech. „Takže souboj může začít.“

Zatímco ji pozoroval přes okraj sklenice, Arabelle se divoce rozbušilo srdce. Naštěstí Marcus polkl víno a intimní chvíle se rozplynula.

Zašklebil se a sklenici odložil na stůl. „Snad nikdy nepochopím zvláštní vkus tvého strýčka ohledně jakosti vína. Poněvadž tady chci zůstat nejméně čtrnáct dní, budu s tím muset něco udělat. Hned zítra nechám poslat několik beden ze svého sklepa v Londýně.“

Při zmínce o čtrnácti dnech Arabelle pokleslo srdce. Dva týdny jí najednou připadaly jako celá věčnost. Ale možná se vydala špatnou cestou. Co kdyby hraběti ukázala, že by mu nebyla dobrou ženou a že o ni vlastně vůbec nestojí? „Víte, lorde…“

„Marcusi.“

„Dobře tedy, Marcusi. Nevěřím, že si skutečně uvědomuješ, co by naše manželství přineslo. Vždyť my se k sobě vůbec nehodíme.“

„Proč ne?“

„Kvůli tomu, že bych nebyla poslušná manželka.“

Pobaveně se pousmál. „Proč si myslíš, že chci, aby má manželka byla poslušná?“

„Většina šlechticů to chce. Potřebuješ manželku, která ti dá dědice, bude se starat o tvou domácnost, a když půjdeš za svou milenkou, bude se tvářit, jako že to nevidí. Já bych takhle ohleduplná nikdy nebyla.“

Když ji Marcus tiše pozoroval, pokračovala: „Lady Freemantlová mi vyprávěla o tobě i o tvých přátelích. Všichni jste zapřísáhlí staří mládenci.“ Zamlčela však to, že její přítelkyně nového hraběte z Danversu obdivovala.

„Mí přátelé?“

„Ti dva gentlemani, se kterými jsi minulý týden trénoval šerm. To jsou přece tví nejbližší přátelé, vévoda z Ardenu a markýz z Claybournu, ne?“

„Ano.“

„Nu, alespoň vidíš, že příběhy o tvých milostných avantýrách a četných šermířských soubojích se vyprávějí i tak daleko od Londýna. Podle toho, co jsem se o tobě dozvěděla, by to nebylo klidné manželství.“

Naklonil hlavu a zaujatě ji pozoroval. „Pochybuji, že bys chtěla klidného manžela stejně jako já klidnou manželku. Zenu tvého temperamentu si nedovedu představit, jak sedí u vyšívání a s pokorou vzhlíží ke svému choti.“

Arabella se nečekaně zasmála. „Přesně tohle se ti snažím celou dobu vysvětlit. Ze žádného manžela nechci!“

„To je mi naprosto jasné.“ Marcus se pohodlně opřel. „Dovol mi však poukázat na to, že tvé

hodnocení mého charakteru se zakládá jen na pomluvách a klevetách.“

„Snad, ale nemám důvod pochybovat o tom, že jsi stejný jako můj otec.“

„Takže konečně se dostáváme k jádru problému.“ Marcus před sebe natáhl dlouhé nohy a prsty si překřížil na břiše. „Bojíš se, že každý muž je stejný jako tvůj otec.“

Arabella se hořce usmála. „Divíš se mi? Můj otec byl sukničkář prvního řádu a já se nehodlám provdat za někoho, kdo je stejný jako on.“

Jenže já takový nejsem.“

„Skutečně? Kolik máš v současnosti milenek?“

Tmavé obočí vzlétlo vzhůru. „To skutečně není tvoje věc, drahá.“

„Pokud chceš, abych vážně zvažovala tvou žádost o ruku, pak je.“ Když stále váhal, Arabella se sladce usmála. „Byla to jen prostá otázka, Marcusi. Kolik máš milenek?“

„Teď právě žádnou.“

Jenže já vím přinejmenším o jedné, kterou si vydržuješ.“ „To je dávná minulost. Většina gentlemanů si vydržuje milenku.“

Pobaveně se na něho podívala. „Přesně o tom mluvím. Já bych nikdy netolerovala, aby si můj manžel vydržoval milenku tak, jak to dělá většina gentlemanů.“

„Někteří muži se svých milenek po svatbě vzdají.“

Jenže já nevěřím, že právě ty bys to udělal. Možná ze začátku, ale později by sis znovu nějaké obstaral.“

Podíval se jí přímo do oči. Já nejsem tvůj otec, Arabello, a nelibí se mi, když mé s ním strkáš do jednoho pytle.“

Náhlá naléhavost jeho hlasu ji udivila. „Odpust,“ omluvila se s upjatým úsměvem. Jen se ti snažím vysvětlit, proč o svazek z rozumu nestojím. Pokud tví rodiče nebyli v manželství šťastni tak jako ti moji, pak se jistě stejně jako já vyvaruješ podobné chyby.“

Jízlivě se ušklíbl. „Abych vše uvedl na správnou míru. mi rodiče byli ve svých aférkách mnohem diskrétnější než ti tvoji. Ale přiznávám, že dětství ve mně nezanechalo kladný vztah k instituci zvané manželství.“ Marcus se odmlčel. „Tvá matka byla zřejmě stejně tak nevěrná jako tvůj otec.“

Arabella se zamračila. „Nechci o ní mluvit.“

Viktorie Loringová byla zprvu svému manželovi nevěrná jen proto, aby se pomstila za jeho četné milenky a milostné avantýry. Nakonec se však podle Arabelly dopustila mnohem většího hříchu než její manžel, poněvadž je všechny opustila. Arabella na malou chvíli zavřela oči, aby unikla prudké bolesti, již způsobila nechtěná vzpomínka.

Marcus si toho musel všimnout, poněvadž si soucitné povzdychl. „Prožila sis těžké časy, viď, drahá? Nejdříve skandál, ztráta domova a pak sis musela zajistit peníze na živobytí.“

Když otevřela oči, zjistila, že ji upřeně pozoruje. „Nepotřebuji, abys mé litoval. Už to mám dávno všechno za sebou.“ To byla lež. „Copak neznáš přísloví, co tě nezabije, to tě posílí?“

„Ty a tvé sestry musíte být velmi silné.“

Pokrčila rameny. „Dělaly jsme, co bylo v našich silách. Nejhorší období jsme zažily, když jsme byly odkázaný na milosrdenství našeho nevlastního strýce. Několikrát denně nám vyhrožoval, že se nás zřekne. Naštěstí jsme otevřely naši školu. Tak jsme se staly nezávislými jak na strýcových penězích, tak na manželovi, kterého ty nám chceš mermomocí vnutit.“

Než mohl Marcus jakkoliv zareagovat, ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře salonu. Objevil se Simpkin a oznámil, že večeře se bude podávat v malé jídelně.

Arabella vděčně odložila stranou tak ošemetné téma, jako je minulost její rodiny, a bezmyšlenkovitě přijala Marcusovo rámě, jež jí nabízel, aby ji doprovodil k večeři. Svého činu však téměř okamžitě litovala. Přes látku večerního kabátce cítila pevné svaly a sálající žár. Jediný dotek stačil, aby se jí divoce rozbušilo srdce.

Byla ráda, když viděla, že mají prostřeno na protilehlých stranách stolu, takže od sebe byli dostatečně daleko.

Marcus zakroutil hlavou. „Simpkine, nemusíme být tak formální. Chci, aby slečna Loringová seděla vedle mě.“

‚Jak si přejete, lorde.“

Majordomus uposlechl a rychle přemístil prostřené talíře a příbory. Když Arabella konečně seděla vedle Jeho Milosti, Simpkin kývl na dva sloužící, aby podávali polévku.

Jakmile bylo vše hotovo, Marcus řekl: „Děkuji, Simpkine. Až budeme chtít podávat další chod, zazvoním.“

Všichni tři sloužící tiše opustili místnost, naštěstí však za sebou nezavřeli dveře. Nicméně otevřené dveře mohly jen stěží zabránit pocitu intimnosti. Arabella si bolestně uvědomovala jeho blízkost a nejraději ze všeho by utekla.

Ve snaze nevšímat si ho se Arabella zabrala do nevábně vypadající polévky, která se později ukázala jako kuřecí vývar s několika kousky zeleniny. Po prvním soustu málem vyprskla, poněvadž polévka byla tak slaná, že se skoro nedala spolknout.

Marcus ochutnal, tázavé se podíval na Arabellu, napřímil se a svou lžíci odložil stranou. Arabella se však tvářila jako nevinnost sama a v klidu pokračovala s polévkou.

„Řekni mi něco víc o té tvé škole,“ požádal Marcus zvědavě.

„Proč to chceš vědět?“

„Protože mě to zajímá. A protože se toho chci o tobě dozvědět co nejvíce.“ Mile se usmál. „Říkala jsi, že to je něco jako dívčí škola? Jak to vlastně začalo?“

Poněvadž se to zdálo jako bezpečné téma, Arabella začala vysvětlovat. „Ten nápad mi vlastně vnukla lady Freemantlová. Když jsme se se sestrami přestěhovaly do Chiswicku, staly se z nás přítelkyně. Winifred byla dcerou bohatého průmyslníka a provdala se za muže urozeného původu. Jeho rodina ani přátelé ji však nikdy neuznali jako sobě rovnou a vždy jí dávali najevo, kam podle jejich názoru patří.

Jednoho dne si povzdechla, jak pro ni bylo těžké být ženou baroneta a snášet všechno to přehlížení a snobství a jak si přála, aby ji někdo naučil etiketě a společenským pravidlům tak, aby se siru Rupertovi stala rovnou partnerkou. Tehdy mě napadlo, že v podobné situaci musí být více mladých dívek. Přesně jako Winifred se většina dcer bohatých magnátu provdala za urozené gentlemany, kteří sice mají titul, ale žádné peníze.“ „Tak ses rozhodla otevřít školu?“

„Nejdříve ne. Když jsem se nabídla, že bych jim mohla pomoct, většinou mi nedůvěřovaly a měla jsem jen jednu nebo dvě žákyně. Nicméně Winifred byla mým nápadem doslova nadšená a nabídla se, že mě bude finančně podporovat.“

„Takže ses do toho pustila.“

„Bez pomoci bych to nikdy nedokázala. Přemluvila jsem dvě své přítelkyně, aby do toho šly se mnou. Vyučují téměř všechny třídy a já a mé sestry jim pomáháme. Každá vyučuje alespoň jeden den v týdnu.“

„Zřejmě se ve tvé škole nevyučují běžné předměty, že?“

„Ne. Většina našich žákyň měla své soukromé guvernantky a učitele, takže když přijdou k nám, umějí počítat, psát, číst, hrát na piano a jsou zběhlé snad ve všech ručních pracích. Jediné, co jim chybí, je grácie a šarm, který se očekává od dobře vychované dámy. Takže na nás je, abychom je naučily správnému držení těla, vytříbenému chování, etiketě a všemu, co budou potřebovat, pokud se provdají za urozeného muže.“

„Zdá se, že mate úspěch. Můj právník mi řekl, že máte dva tucty žákyň a dlouhý seznam těch, které čekají, až bude volné místo.“

Arabella se usmála. „Ano. Opravdu jsme uspěly. Bohatí obchodníci jsou ochotni zaplatit obrovské sumy, jen aby se z jejich dcer staly dokonalé mladé dámy. Neděláme to však jen kvůli penězům. Uspokojuje mě pocit, že dáváme mladým dívkám do ruky mocnou zbraň, která jim pomůže řídit svůj vlastní osud. Ačkoliv nejsou urozeného původu, pokud se provdají do šlechtických kruhů, budou se moci vedle svého manžela postavit jako rovnocenné partnerky.“

„Dovedu si představit ještě mnoho jiných věcí. které by tě uspokojovaly,“ zamumlal.

Když se na něho Arabella tázavě podívala, Marcus se jen ušklíbl a odvrátil zrak. Zbožňoval Arabellino vášnivé zanícení pro vše, pro co se rozhodla. Mimovolně usrkl vína a najednou si uvědomil, že jeho už dlouhou dobu nic nenadchlo.

Když zjistil, že víno je stejně hořké jako to první, odložil sklenici na stůl. „Rád bych tvou školu navštívil.“

Přesně podle očekávání Arabella zostražitěla. „Proč bys ji měl chtít navštívit?“

„Už jsem ti to přece říkal. Jako tvůj poručník se musím rozhodnout, zda tobě a tvým sestrám dovolím, abyste ve své činnosti pokračovaly.“

Vyděšeně pozorovala jeho tvář, ale když v jeho očích uviděla šibalské jiskřičky, poněkud se uklidnila. „Zřejmě se mě zase snažíš vyprovokovat.“

„Proč bych to dělal?“ zeptal se nevinnost sama. „Už jsi dojedla?“

„Ano, děkuji.“

„Dobře. Já bych do sebe tolik soli nedostal.“

Marcus zazvonil na majordoma, aby sklidil ze stolu a podával další chod. Najednou byl skoro rád, že přítomnost sloužících přeruší zvláštní intimní kouzlo, které ho zcela ovládlo.

Byla natolik blízko, že cítil její jemnou vůni, a elegantní šaty, jež si vybrala pro dnešní večeři, ho sváděly prozkoumat, co skrývají.

Jeho představivost běžela na plné obrátky. Její štíhlé křehké tělo. Plné obliny hebkých ňader. Její dlouhé elegantní nohy…

S vypětím všech sil Marcus odtrhl pohled od svůdného těla a zahleděl se na půvabnou tvář, to mu však příliš nepomohlo. Bylo to poprvé, co viděl její vlasy zcela odhalené. Měl sto chutí vytáhnout ozdobné spony z účesu a přesvědčit se, jak zlatorudé prameny vypadají, když se rozlijí po ramenou a plných prsou.

Erotická představa byla natolik silná, že jeho penis ztuhl touhou, a přinášela další představy, jednu za druhou. Dovedl si představit, jak ze stolu smete všechen porcelán a položí ji na něj, aby okusil ten nejdelikátnější pokrm, její svůdné tělo. A co víc, chtěl okusit, jaké to je dát jí rozkoš…

Musím s tím okamžitě přestat, napomenul se Marcus. Přece si slíbil, že nebude nikam pospíchat. Tentokrát se jedná o romantické dvoření, nejen o vášnivé svedení, a on věděl, že k tomu, aby získal

Arabellu, bude potřebovat něco víc než jen fyzickou rozkoš.

Přes všechny útrapy, které přinášelo bolestné vzrušení, mu bylo v její společnosti velmi příjemně. Chtěl se o ní toho dozvědět co nejvíce a večeře k tomu byla skvělou příležitostí. Jen kdyby víno nechutnalo jako ocet a jídlo, které před něj naservíroval Simpkin, nevypadlo ještě méně vábněji než přesolená polévka.

Marcus opatrně ochutnal, jen aby si to ověřil. Připálený turín, rozvařené zelí a kus skopového, které bylo tak tuhé, že se nedalo ani ukousnout.

Když si všiml, že ho Arabella upřeně pozoruje, začalo mu být podezřelé, že má o něho najednou takový zájem.

Jako kuchařka nestojí paní Simpkinová za nic," prohlásil nenucené.

„Opravdu?"

Arabellin tón byl tak nevinný, že jen potvrdil jeho podezření. „Pokud to tak bude pokračovat, pošlu do Londýna pro svého vlastního kuchaře."

Arabella jen pokrčila rameny. „Zkus mátovou omáčku. Dodá skopovému lepší chuť."

„Ne tolik, aby se dalo jíst," řekl Marcus a po marném snažení ukrojit kus masa odložil vidličku a nůž. „Zřejmě si s paní Simpkinovou budu muset promluvit."

Arabellin nevinný výraz zmizel. „To nebude zapotřebí, Marcusi."

„Ne?"

„Většinou vaří výtečně."

„Nejsem si jistý, zda jsem ochoten tomu uvěřit. A pokud tak příšernou hostinu uchystala záměrně, pak ji mezi svým služebnictvem nechci.“

Jeho hrozba měla požadovaný efekt. Arabella zbledla a rychle hospodyni začala bránit. „To není chyba paní Simpkinové. Můžu za to já. Požádala jsem ji, aby své recepty dnes večer poněkud pozměnila.“

Marcus povytáhl obočí. „Tys ji požádala, aby vysušila maso a do vína nalila ocet? To bych od tebe nečekal.“ Pobaveně Arabellu pozoroval. „Nechej mě hádat. Chtěla jsi mi zdejší pobyt znepříjemnit natolik, abych co nejdříve odjel a vzdal se naší sázky.“

„Ano,“ přiznala s provinilým výrazem. „Také jsem chtěla překazit intimní atmosféru, o kterou se ty tolik snažíš.“

„Hladový muž není dobrým společníkem.“

„Přesné tak. Ale varovala jsem té, že li nic neulehčím. Zlobíš se?“ zeptala se sladce.

V jejím úsměvu bylo tolik uspokojeni, že rovněž Marcus se musei usmál. „Zlobit se? Vůbec ne.“ Možná je trochu překvapený. Ze všeho nejvíce je však fascinovaný její vášnivou snahou zbavil se ho. Možná že by jejího plánu mohl využít proti ní…

Najednou vstal a natáhl k ní ruku. „Pojď se mnou, Arabello.“

Ten šibalsky úsměv se jí vůbec nezamlouval. „Kam?“

„Uvidíš.“

Když ji popadl za ruku a vytáhl ze židle, neměla na výběr než poslechnout. Prošli kolem

překvapeného.Simpkina a vydali se dlouhou chodbou, jež vedla k zadnímu schodišti.

„Kam mě vedeš?“ dožadovala se Arabella nejisté odpovědi.

„Do kuchyně, abych našel něco co se dá jist.“

„Ale to není třeba…“

Je. Na lom trvám. Musíš mít hlad stejně jako já.“ Arabella se mu pokoušela vytrhnout. „Myslím, že budu raději hladovět.“

Marcus se tiše zasmál– „Ale– já nebudu. Pojď se mnou, drahá. Přece nechceš, abych tě vzal do náruče a nesl.“

Arabella nepochybovala o tom, že pokud by se dále vzpírala. Marcus by svou hrozbu uskutečni!, a proto se raději vzdala a následovala ho dobrovolně.

Když došli do kuchyně, pani Simpkinová seděla u dlouhého dřevěného stolu, kde obvykle jedli sloužící, zatímco služebná u dřezu drhla pánve a kastroly. Hospodyně ihned vstala. „Lorde! Stalo se něco?“

„Řekl bych. že ano, pani Simpkinová. Jídlo, které jste dnes uvařila, bylo příšerné.“

„Uvařím ledy něco jiného, lorde…“

„To nebude milné. Omluvte nás, prosím.“

Hospodyně se najednou zdála vyplašená. „Co chcete udělat, lorde Danversi? Pokud chcete potrestat slečnu Arabellu…“

„Jer. ji chci nakrmil. Teď odejdete. Nemusíte se bát. vaší paní neublížím.“

Po váhavém pohledu na Arabellu hospodyně neochotně opustila kuchyni a těsné za ní vyšla i služebná.

Marcus zavedl Arabellu ke stolu a přinutil ji, aby se posadila na lavici. „Počkej tady, dokud nevyplením špižírnu.“

Neochotně poslechla. Teplo kuchyně se příjemně mísilo s vůní bylinek a koření, ale Arabella se při pohledu na Marcuse nedokázala uvolnit. Vidět svalnatého štíhlého aristokrata oděného ve večerních šatech, jak se prochází po kuchyni a slídí ve špižírně, nebylo obvyklé, ale Arabellu nejvíce rozrušovala představa, co má asi nachystáno pro ni.

Než před ni na dlouhý stul nanosil tolik potravin, které by stačily pro bohatou hostinu, prohlédl špižírnu, otevřel několik skříní a nahlédl i do sklepa. Pak obešel kuchyni, zhasl všechny lampy a nechal hořet jen oheň v krbu.

„Co to děláš?“ zeptala se Arabella roztřeseným hlasem.

„Už jsem ti to říkal, hodlám té nakrmit.“

„Po tměl“

Musel se jejím námitkám usmát. „Po tmě ne. Chci vidět, jak se ti po obličeji rozlévá rozkoš z každého sousta, které ochutnáš.“

Jeho odpověď ji znervóznila stejné jako další věta, kterou pronesl, když se posadil vedle ní. ‚Je to tady mnohem intimnější než v jídelně, co říkáš?“

Měl pravdu. Seděl vedle ní tak blízko, že se jí skoro dotýkal. Její plán vystrnadit ho špatným jídlem selhal.

„Marcusi, tohle se nehodí…,“ začala se zatajeným dechem.

Díval se na ni svýma modrýma očima. „Tiše, maličká, a přijmi potrestání se vztyčenou hlavou.“

Arabella si uvědomila, že nemá jinou možnost než poslechnout, a najednou se jí sevřelo hrdlo. Marcus se k ní naklonil a ona na své noze ucítila tlak jeho stehna. Vzrušující dotek způsobil, že se celá rozechvěla, srdce jí začalo bít jako na poplach a v uších slyšela cinkat zvonky. Bradavky jí ztuhly touhou a v útrobách a mezi nohami ucítila zvláštní žár.

Nejhorší bylo, že podle vědoucího úsměvu na Marcusové tváři bylo zřejmé, že si je svého vlivu na ni dobře vědom.

Natáhl se k míse a vytáhl červenou jahodu, první v této sezóně. Pak z druhé nádoby sundal plátýnko, zralý plod namočil do husté smetany a pak jí sousto přiložil ke rtům.

Arabella pochopila, že ji chce vlastnoručně nakrmit.

Neúspěšné se snažila vzít mu jahodu z ruky. „Umím se najíst sama."

„Jenže ani pro jednoho z nás by to nebylo tak příjemné. Otevři svá krásná ústa, Arabello, nebo ti je otevřu polibkem."

Rozhodla se pro menší zlo a naklonila se dopředu, aby šťavnatý plod ukousla ze zeleného stonku. Slast, která se jí rozlila v ústech, jí připomněla, že jahody se smetanou jsou jejím oblíbeným jídlem. Přesto si chuť nemohla dostatečné užít, neboť ji Marcus upřeně pozoroval. Koutky úst se mu pozvedly do spokojeného úsměvu.

Podal jí ještě další dvě jahody, než Arabella zakroutila hlavou. „Opravdu už nemám hlad."

Já mám. Hlad po tobě."

Srdce jí poskočilo tak, že jí málem vylétlo z hrudi.

„Dovedu si představit, jak jedinečně musíš chutnat, lásko.“

Jejich pohledy se setkaly a Arabella zalapala po dechu. Ještě nikdy předtím necítila tak bolestnou fyzickou přitažlivost. Ať se snažila sebevíc, nemohla od něho odtrhnout zrak. Byla natolik zkušená, aby poznala, že žár v Marcusových modrých očích je touha.

Celá se zachvěla, a to dokonce ještě dřív, než Marcus zvedl ruku a konečkem prstu obkreslil linii jejích vlhkých rtů. „Od nynějška pokaždé, když tě uvidím jíst, budu cítil vzrušené pokušení.“

Pak pomalu klouzal prsty dolů, až se dotkl pulzujícího místečka na jejím krku. Napětí mezi nimi bylo tak intenzivní, že by se dalo krájet.

V zoufale snaze přerušit vzrušující kouzlo Arabella rychle vstala. „Musím jít,“ vykřikla a snažila se utéct, nicméně Marcus ji uchopil za ruku.

V hlase se mu odrážel smích. ‚Ale drahá, vždyť jsi ještě skoro nic nesnědla.“

„Mám toho už dost! Všeho!“

Vytrhla mu ruku ze sevření a utekla před jeho tichým smíchem. Když za sebou zabouchla dveře své ložnice, srdce jí bušilo až v krku a celé tělo se chvělo potlačovanou touhou.

Arabella pečlivě zamkla a pak se zády opřela o dřevěné dveře. Pokud s Marcusem nedokázala zvládnout ani první večeři, je ve velkém maléru.

Snažila se překazit jeho piány na její svedeni, ale příliš neuspěla.

Arabella rozhodné polřásla hlavou. Možná prohrála jednu bitvu, ale válka ještě není ztracená.

5

Dávej si pozor, nejdražší Arabello. Lordu Danversovi nelze odolat.

z dopisu Fanny Irwinové své přítelkyni Arabelle

Následující ráno Arabellu probudil zvuk řezání dřeva. Otevřela oči a podívala se k oknu. Podivné zvuky spolu s několika mužskými hlasy přicházely ze zahrady.

Zvědavě vykoukla z okna a ranní sluneční paprsky ji na chvíli oslepily. Z okna své ložnice viděla do zahrady a na dlouhý terasovitý pruh trávníku, jenž vedl dolů k řece. Všude se to hemžilo zahradníky, kteří prořezávali a pleli léta neupravovanou džungli bujného porostu.

Arabella se zamyšleně obrátila od okna a rychle se umyla a oblékla. Dnes vstala později než obvykle, ale bylo to tím, že špatně spala. Vlastně se většinu noci převalovala a házela sebou, neboť se nedokázala zbavit představy jistého svůdného cizince.

Právě zapnula poslední knoflíček žlutých mušelínových šatů, když se ozvalo tiché zaklepání, po němž následoval hlas paní Simpkinové. „To jsem já, slečno Arabello, přinesla jsem vám snídani.“

Když Arabella řekla, ať vstoupí, otevřely se dveře a do ložnice vplula hospodyně s vrchovatými talíři, které odložila na stůl. „Říkala jsem si, že zřejmě nebudete chtít snídat s lordem Danversem, tak jsem vám jídlo přinesla nahoru.“

„Děkuji, paní Simpkinová,“ řekla Arabella upřímně. Byla ráda, že s Marcusem nebude sama tak krátce po jejich katastrofální večeři. „Mimochodem, kdo jsou ti lidé dole na zahradě?“

„Přijeli z Londýna. Jeho lordstvo pro ně nechalo poslat, aby to tady dali do pořádku. Ach, a taky na vás čeká armáda kupců a řemeslníků.“

Arabella nechápavě povytáhla obočí. „Na mě?“

„Ano. Lord Danvers poslal i pro ně. Chce dát panství bývalý lesk. Říkal, že se musí vyměnit všechny tapety, starý nábytek, ošoupané koberce a vybledlé závěsy od přízemí až po půdu. Rovněž říkal, že chce, abyste na všechno dohlédla, poněvadž on nerozezná brokát od režné pytloviny.“ Hospodyně se vrátila ke dveřím, ale pak se ještě jednou zastavila a podívala se na Arabellu. „Musím říct, že bude hezké vidět, jak se Danvers Hall probouzí do své bývalé krásy. A ještě lepší by bylo, kdyby měl zase své pány.“ Stará žena se na Arabellu usmála podivně tajuplným úsměvem. „Možná že Jeho lordstvo není tak nepříjemné, jak jsme se obávali.“

Arabellu by zajímalo, co způsobilo tak náhlý zvrat v uvažování paní Simpkinové, poněvadž se stejně jako jeho schovanky nového pána zprvu obávala.

Ale možná byla jen vděčná za to, že její domov zase dostane nový háv.

„Možná máte pravdu a skutečně není tak nepříjemný," řekla Arabella vyhýbavě.

„Rozhodně se už na mě nezlobí za tu včerejší večeři."

Arabella ani na chvíli nepochybovala, že by Marcus trestal hospodyni za to, co vlastně způsobila ona. „Řekla jsem mu, že za to nemůžete, paní Simpkinová."

Já vím, ale stejně, nechtěla bych se ocitnout v jeho nelibosti." Hospodyně se zamračila. „Díkybohu, že neposlal do Londýna i pro toho svého kuchaře. Místo toho mi dovolil, abych si sama vybrala nějakou kuchařku. Musím říct, že si ráda od kuchyně odpočinu. Bude to celodenní dřina dohlížet na všechny ty děvečky a služebné, které najal. Simpkin se už také nemůže dočkat, až dorazí majordomus, pro kterého lord Danvers poslal do svého londýnského domu." Hospodyně se znovu odmlčela. „Mám kupcům říct, že přijdete brzy, slečno Arabello? Jsou celí dychtiví představit vám své zboží."

„Ano, jen co posnídám."

Když Arabella posnídala a sešla dolů, zjistila, že paní Simpkinová měla pravdu. Marcus skutečně povolal armádu kupců a řemeslníků, aby zvelebili jeho nový panský dům. S náručí plnou látek a katalogů na ni dole dychtivě čekalo sedm kupců.

Všichni se před ní zdvořile uklonili, ale když začali jeden přes druhého vychvalovat své zboží, Arabella zvedla ruce. „Prosím, pánové, na chvíli mě omluvte."

Rychle se otočila a šla hledat Simpkina, který právě dohlížel na skupinku nových sluhů, kteří cídili a leštili všechny lustry a lampy v domě.

„Kde najdu lorda Danverse?“ zeptala se. „Myslím, že Jeho lordstvo je v pracovně, slečno Arabello,“ odpověděl Simpkin.

Vydala se přes dům do pracovny, kde našla otevřené dveře. Když však vešla a uviděla Marcuse, zarazila se. Seděl pohodlně uvelebený v koženém křesle a četl si noviny, které mu také museli poslat z Londýna.

Pohled na něho způsobil, že se Arabelle roztřásla kolena. Byl oblečený mnohem méně formálněji než včera večer. Měl na sobě rezavý kabátec bez nákrčníku a bez vesty. Bílá košile, která byla u krku rozepnutá, odhalovala větší část svalnaté hrudi stejně, jako když ho minulý týden poprvé spatřila u něho doma při tréninku šermu se svými přáteli.

Jeho líný úsměv na uvítanou jí prozradil, že ví o účinku, jaký na ni má jeho ležérní oblečení.

„Arabello, rád tě vidím,“ řekl a vstal. „Po tom, co se přede mnou celé ráno skrýváš ve své ložnici, by mě nenapadlo, že mě sama dobrovolně vyhledáš.“

Arabella, která se pevné rozhodla, že se nenechá vyprovokovat, potlačila uštěpačnou odpověď a místo toho se zeptala, zda ví, že se právě chystá utratit celé jmění. „Nechápu, proč ses rozhodl zrenovovat celý dům. K čemu jsou takové výdaje?“

„Ted je to můj dům stejně jako tvůj.“

Jenže něco takového není nutné.“

Já bych řekl, že je. Vždyť všechen ten nábytek je starý snad celé století.“

„Proto jsi najal tolik řemeslníků?“

Marcus zakroutil hlavou. „Prozatím jsem nikoho nenajal, je to na tobě. Nemusíš je využít všechny. Jen jsem chtěl, aby sis mohla vybrat. Máš plnou pravomoc udělat s domem, co se ti bude líbit.“

„Ale proč?“

„Protože máš bezesporu lepší vkus než já.“

„Neděláš to jen proto, abys zmírnil můj odpor?“

Když se usmál, Arabella měla dojem, jako by do místnosti nakouklo slunce. „Samozřejmě že ano, drahá. Udělám všechno, jen abych tě přesvědčil, aby ses stala mou ženou.“

Arabella se na něho úkosem podívala. „Tím, že kolem sebe budeš rozhazovat své jmění, mé jen těžko přemluvíš.“

„Ale ani to neublíží. Moc dobře vím, po čem ženy touží. Každá si chce zvelebit svůj domov.“

Jenže já tady žádný domov nemám, Marcusi.“

„Ale samozřejmě že máš. Jsi tady paní, a až se staneš mou hraběnkou, budeš v jeho úpravě jen pokračovat.“ Když Arabella převrátila oči v sloup, tiše se zasmál. „Myslel jsem, že té mé gesto potěší.“

„Zcela jistě jsi potěšil paní Simpkinovou,“ řekla suše. „Bylo od tebe moudré najmout další služebnictvo. Jednou provždy sis tak našel cestu k jejímu srdci.“

Jaká cesta vede k tvému srdci?“ Když neodpovídala, Marcus se zasmál. Já a paní Simpkinová jsme si padli do noty.“

„Což znamená, že jsi ji okouzlil a přesvědčil, aby byla tvým spiklencem.“

„Tak nějak, a také jsem jí řekl, že se ti dvořím. Je tím přímo nadšená.“

Arabella ho zpražila rozzlobeným pohledem, otočila se a v tichosti opustila místnost. Nepřekvapilo ji, že se Marcus snaží využít jakýchkoliv prostředků, a to dokonce i pomoci staré hospodyně, aby dosáhl svého, poněvadž ona udělala totéž, jenže neúspěšně.

Přesto musela přiznat, že je ráda, že Danvers Hall získá svou bývalou krásu. Panské sídlo bylo vskutku překrásné a zasluhovalo si péči a starostlivou ruku laskavého pána. Přála si, aby tady byla Roslyn, poněvadž ta měla lepší vkus a vždy věděla co a jak. Matka ji vždy vedla k tomu, že se jednou stane paní velkého domu.

Arabella strávila celé dopoledne s kupci a vybírala látky a nábytek. Tolik se zabrala do práce, že zapomněla na čas.

Právě se rozhodovala mezi lahvově zeleným sametem a modrým brokátem, když do místnosti vešel Simpkin. „Přišla za vámi slečna Blanchardová, slečno Arabello.“

Arabella zvedla hlavu. ‚Ach, můj ty světe, docela jsem zapomněla na výuku.“

Naprosto jí uniklo, že má v jedenáct hodinu. Její nejlepší přítelkyně a učitelka Tess Blanchardová se zajisté přišla podívat, co se jí stalo, že se neukázala.

„Kde je?“

„Ceká na vás ve vstupní hale, protože jsem nenašel místnost, kde by neležely štůčky s látkami a tapety.“

Arabella pospíchala za přítelkyní, když tu si majordomus odkašlal. „Odpusťte, slečno Arabello, ale kam mám dát všechny ty květiny?“

„Květiny?“

„Ty, které lord Danvers nechal dopravit z Londýna. Na přání Jeho lordstva byly umístěny v přijímací hale.“

Arabella pospíchala do haly, kde na ni čekala nejen její přítelkyně, ale i obrovské kytice všech barev, tvarů a vůní. Byly tady lilie, narcisy, tulipány, něžné pivoňky, kosatce a mečíky a především růže. Marcus musel vykoupit snad všechna londýnská květinářství, pomyslela si Arabella.

Její přítelkyně Tess obdivovala obrovskou vázu plnou rudých růží, ale když spatřila Arabellu. zaměřila pozornost na ni. „Co se tady děje, Arabello? Když ses neukázala ve škole, bála jsem se, že se ti něco stalo, a když dorazím, zjistím, že ses dala na zahradničení.“ Vypadala pobaveně, avšak i znepokojeně.

„Tess, je mi to tak líto, že jsem nepřišla na hodinu. Naprosto jsem ztratila pojem o čase.“

Tess ztišila hlas. Jak si vedeš s tím otravným hrabětem, jak ho nazvala Lily?“

Arabella se rozhlédla okolo sebe, zda Marcus není někde v doslechu, a neochotně odpověděla: „Obávám se, že nic moc – jak zřejmě vidíš.“ Rukou ukázala na záplavu květin. „Tohle je jeho představa romantického dvoření.“

„Dvoření?“

„Pojď za mnou.“ Arabella odtáhla svou přítelkyni do malého salonku, kde měly soukromí.

Tess byla krásná žena s hebkými vlasy, bezchybnou pletí a postavou, kterou jí záviděly všechny krásky v širokém okolí. Byla rok mladší než Arabella, ale poté, co ve válce ztratila snoubence, zůstala starou pannou. Když se sestry Loringovy před čtyřmi roky nastěhovaly ke svému nevlastnímu strýci, staly se z nich přítelkyně a jejich přátelství se prohloubilo, jakmile Arabella otevřela školu.

I když Tess byla urozeného původu, který nedovoluje, aby si ženy špinily ruce jakoukoliv prací, ochotně se k nim přidala a začala vyučovat ve škole s nadějí, že snad zapomene na svůj smutek.

Poněvadž toho spolu tolik sdílely, Arabella neváhala, aby se přítelkyni nesvěřila se svým dilematem. „Lord Danvers mě požádal

0 ruku."

Tess údivem otevřela ústa. „Myslela jsem, že tě chce provdat za naprostého cizince."

Arabella se nad výrazem své přítelkyně musela usmát. „Taky že ano, dokud se nerozhodl, že zabije dvě mouchy jednou ranou – splní svou povinnost postarat se o mě jako o svou schovanku a zároveň si zajistí ženu, která mu dá dědice a pokračovatele rodu."

„Nechceš to přijmout?"

„Samozřejmě že ne. Ale dovolila jsem mu, aby se mi směl dvořit."

Pak Tess řekla o sázce a o tom, jak jí lord Danvers slíbil, že pokud mu Arabella během čtrnácti dnů dokáže odolat, věnuje jí

1 jejím sestrám naprostou svobodu.

„Lily i Roslyn budou dozajisté rády, že se ho zbaví," řekla Tess pomalu.

Jak se vlastně mají?" zeptala se Arabella dychtivě.

„Docela dobře, když vezmeme v úvahu, že musí své aktivity omezit natolik, aby se náhodou nepotkaly s hrabětem. Lily se samozřejmě nelíbí, že má být zavřená v domě, ale i Roslyn se zdá být netrpělivá."

„Dovedu si to představit. Děkuji, žes je u sebe nechala bydlet, Tess, a také za to, že jsi za mě vzala mou hodinu."

„Už o tom nemluv, drahá. Ty jsi toho pro mě v uplynulých letech udělala mnohem víc. Nikdy nebudu schopná ti všechno oplatit."

„Pokud ti to nebude vadit," dodala Arabella, „byla bych ráda, kdyby mé sestry u tebe ještě pár dní zůstaly. Jakmile bude sázka u konce, hrabě zcela jistě odjede a bude si hledat ženu někde jinde. Nicméně neznám ho natolik dobře, abych mu mohla důvěřovat."

„Samozřejmě že mi to nevadí," řekla Tess. „Roslyn a Lily jsou u mě vítány, jak dlouho jen budou chtít. Vlastně mi pomáhají vyrábět balíčky pro rodiny padlých vojáků. Je to dřina ušít košile a naplést punčochy pro tolik dětí a s pomocí tvých sester jich letos pošlu mnohem více než loni." Tess se usmála. „Kupodivu i Lily nám pomáhá, ačkoliv šití tolik nenávidí. Tvrdí, že když to je pro dobrou věc, nemůže zůstat stranou. Ale teď mi raději řekni o lordu Danversovi. Je to takový tyran, jak jsme si myslely?"

Arabella se zamyslela. Vlastně si musela přiznat, že Marcus vůbec není takový, jak se obávala. Mohl by být sice méně arogantní, ale rozhodně není žádný tyran. Vlastně se ukázalo, že na urozeného muže dokáže být velmi ohleduplný a má pochopení. Když včera večer mluvila o své škole, tiše jí naslouchal a nepřerušoval ji. Dokonce ji zřejmě uznává jako paní tohoto domu, ačkoliv jejich nevlastní strýc ji i její sestry vždy považoval za přítěž, která závisí jen na jeho dobročinnosti.

Samozřejmě že se Marcus snaží ukázat z té nejlepší stránky, ale dělá to jen proto, aby jí dokázal, že bude dobrý manžel.

„Ne, není tak strašný, jak jsme se bály," přiznala Arabella. Je poněkud arogantní a namyšlený, jak už šlechtici bývají, a také je zvyklý, že všechno jde podle něho, ale rozhodně bych o něm neřekla, že je tyran."

Jsem polichocen, drahá," ozval se ode dveří mužský hlas. „Tvá chvála mě hřeje u srdce."

Arabella sebou polekaně trhla. „Copak tě nikdo neučil, že není slušné poslouchat cizí hovory?"

S pobaveným výrazem vešel do místnosti. „Cizí ano, ale zde se jedná o případ mé budoucí manželky. Vždyť ani ne za měsíc budeme svoji."

Arabella se jízlivě ušklíbla. „Stavíš vzdušné zámky?"

„Velmi hezké vzdušné zámky." Jeho provokativní pohled způsobil, že se celá zachvěla. „Budeš tak laskavá, drahá, a představíš mé svému hostu? Nebo ho chceš přede mnou schovávat jako své sestry?"

Arabella zrudla rozpaky. „To je slečna Tess Blanchardová. Tess, můj poručník lord Danvers.“

Marcus se uklonil. „Rád vás poznávám, slečno Blanchardová. Pokud jsem to pochopil správně, vyučujete na Freemantlově škole.“ Když Tess chladně pozvedla obočí, Marcus se na ni mile usmál. „Můj právní zástupce mi zjistil všechno nejen o mých svěřenkyních, ale i o jejich škole. Předpokládám, že jste Arabellina přítelkyně.“

„To jsem, lorde,“ odpověděla Tess.

„Pak byste mi snad mohla poradit, jak mohu najít cestu k jejímu srdci.“

„Nečekáte snad, že budu pomáhat nepříteli, že?“

Tiše se zasmál. „Vidíte, tohle je má velká smůla. Byl jsem označen za nepřítele, aniž bych dostal šanci se bránit.“

Když se její přítelkyně usmála, Arabellu překvapilo, že Marcus okouzlil dokonce i Tess, která se ke všem urozeným hejskům vždy chovala ostražitě.

„Lord Danvers je zřejmě zvyklý využívat svého šarmu, aby získal to, co chce,“ podotkla Arabella suše.

„Pravda,“ přiznal Marcus. „Ale ať se snažím sebevíc, tebe okouzlit nedokážu.“ Pak se znovu podíval na Tess. „Zůstanete na oběd, slečno Blanchardová? Doufám, že vás přesvědčím, abyste mi na Arabellu prozradila nějaké tajemství.“

Tess se znovu usmála. „Děkuji, ale musím odmítnout. Musím se vrátit do školy. Přišla jsem se jen podívat, co se stalo, poněvadž Arabella zmeškala svou hodinu.“

„Obávám se, že za to mohu já. Celé dopoledne jsem ji totiž zaměstnával svými záležitostmi.“

Když se Tess tázavě podívala na svou přítelkyni, Arabella cítila, že se červená. „Lord Danvers chce zrekonstruovat celý Danvers Hall a požádal mě, abych na to dohlédla.“

„Aha,“ řekla Tess pomalu a na krásném čele se jí objevila hluboká vráska.

„Nemusíš se bát,“ řekla Arabella s významným pohledem upřeným na Marcuse. „To, že pomáhám s rekonstrukcí ještě neznamená, že se stanu lady Danversovou.“

Poté svou přítelkyni doprovodila do vstupní haly, kde je opět přivítala omamná vůně bezpočtu květin. Arabella došla přímo k váze, kterou její přítelkyně předtím tak obdivovala. „Tady, vezmi si je,
Tess. Vím, jak miluješ růže, a rozhodně je oceníš lépe nežli já.“ Pak se obrátila k majordomovi, který čekal u dveří. „Prosím, Simpkine, ostatní květiny nechejte poslat do školy.“ „Všechny, slečno Arabello?“

„Ano, všechny. Můžete je rozdat mezi naše žákyně spolu s pozdravem od lorda Danverse.“ Podívala se na Marcuse se škodolibým úsměvem. Jsem si jistá, že naše mladé žákyně ti budou velmi vděčné. Pro mě je tolika květin škoda.“

Když Marcus přikývl na důkaz jejího malého vítězství, Arabella cítila, jak se jí po jeho smyslném úsměvu prudce rozbušilo srdce.

Rychle se otočila a pospíchala vyprovodit svou přítelkyni, aby se s ní v soukromí rozloučila. Když se vrátila, Marcus tam ještě stál a čekal na ni.

„Potřebuješ něco? Musím se vrátit do salonu, kde na mě čekají všichni ti obchodníci a řemeslníci.“

„Chtěl bych tě po obědě pozvat na vyjížďku. Myslím, že by ti trocha pohybu na čerstvém vzduchu udělala dobře.“ Když Arabella váhala, Marcus dodal: „Nechal jsem z Londýna přivézt nějaké své koně pro případ, že byste se ty a tvé sestry chtěly projet. Ty herky, co stojí ve zdejších stájích, snad ani nezdolají žádnou překážku.“

Arabella milovala jízdu na koni. „To by bylo skvělé.“

„Dobře tedy. Ve dvě hodiny tě budu čekat u stájí.“

Arabella se vrátila do salonu a nemohla se zbavit vzrušení z představy vyjížďky v tak krásný jarní den v doprovodu lorda Danverse.

Arabella nebyla zklamaná počasím ani svým novým koněm. Když dorazila ke stájím, Marcus tam na ni už čekal s překrásnou klisničkou. Lehce ji vyzdvihl do dámského sedla a sám vyskočil na svého hnědáka.

Vyjela z nádvoří a krokem pokračovala štěrkem sypanou cestou ve stínu stromů. Na prvním rozcestí sjeli z cesty a ostrým klusem se rozjeli přes zelené louky a pastviny podél řeky Temže. Když dojeli na vrchol kopce, odkud se naskýtal nádherný rozhled na široké údolí, zpomalili.

Vládlo mezi nimi příjemné ticho. Arabella pozvedla tvář k slunci a vychutnávala si hřejivé jarní paprsky. Pod sebou měla krásného koně a jako doprovod jí sloužil okouzlující gentleman. Co víc by si mohla

přát? Uvědomila si, že kdyby nebylo sázky, Marcusova společnost by jí vyhovovala.

„Děkuji za tak krásný dárek," řekla a poplácala klisnu po krku. Je překrásná. V koních se zřejmě vyznáš."

„Své sestře jsem vybíral všechny její koně," odpověděl Marcus.

Je dobrá jezdkyně?"

„Ta nejlepší, poněvadž jsem byl jejím učitelem. Eleanor jezdí jako s větrem o závod. Tak jako tvá sestra Lily, alespoň jak jsem slyšel."

„Lily skutečně jezdí jako splašená," odpověděla Arabella s úsměvem.

„Rád bych ji i Roslyn jednou poznal." Provokativně se na Marcuse podívala. „Uvidíme." „Možná bych mohl pozvat i Eleanor. Líbilo by se jí tady. V Londýně je odkázána na nudné vyjížďky v Hyde Parku." „Žije s tebou v Londýně?"

„V Londýně ano, ale ne se mnou. S naší starší tetou, která působí jako gardedáma. Eleanor se k ní přestěhovala před třemi roky, když poprvé vstoupila do společnosti, a už u tety zůstala."

„Proč jsi ji už dávno neprovdal tak, jak jsi to měl v plánu s námi?"

Marcus se pobavené usmál. „Dělat dohazovače své sestře bych tedy rozhodně nechtěl. Naštěstí to není zapotřebí, poněvadž je bohatá dědička a jako taková má tolik nápadníků, že je musí od sebe odhánět. V současnosti je právě rozhodnutá – stejně jako ty –, že zůstane svobodná, i když už byla dvakrát zasnoubená. Pokaždé zasnoubení zrušila.

Naše teta se obává, že si Eleanor získá špatnou pověst.“

Arabella pozvedla obočí. „Zřejmě k tomu měla dobrý důvod.“

„Po čase se rozhodla, že ji dotyčný nemiluje tolik, jak by si představovala,“ odpověděl Marcus s úsměvem. Pak se obrátil k Arabelle. „Zajímalo by mě, jaký byl tvůj snoubenec. Milovala jsi ho?“

Arabella sebou trhla. Připomínka bývalého snoubence George, vikomta Underwooda, ji ještě stále bolela. Ano, milovala ho. Věřila ve společnou budoucnost a těšila se na jejich děti.

Náhle si uvědomila, že Marcus čeká na její odpověď, a snažila se nasadit lhostejný výraz. Nechtělo se jí odpovídat na tak soukromé záležitosti, ale Marcus si rozhodně zaslouží vědět, proč odmítá přijmout jeho žádost o ruku.

„Ano, milovala,“ řekla Arabella tiše. „Jinak bych jeho žádost nikdy nepřijala, i když byl považován za skvělou partii. Po zkušenostech se svými rodiči jsem se rozhodla, že se vdám jedině z lásky.“

.Jenže on tě zřejmě nemiloval. Pokud ano, nikdy by nedopustil, aby mezi vás vstoupil skandál tvých rodičů.“

Arabella byla tentokrát na jeho slova lépe připravena a už sebou neškubla. „Ne, nemiloval mě,“ souhlasila.

Marcus kupodivu cítil, jak se v něm vzmáhá zlost. „Bylo od něho podlé zrušit zasnoubení.“

Arabella si jen povzdychla. „Pravda. Brzy jsem však pochopila, jaké jsem měla štěstí, že jsme se nakonec nevzali, poněvadž mě nemiloval tak, jak

tvrdil. Naše manželství by pro mé zřejmě nebylo ničím jiným než zlatou klecí.“ Podařilo se jí usmát. „V každém případě se to stalo před čtyřmi roky, tehdy jsem ještě byla mladá a naivní. Od té doby jsem už vyrostla a dozrála. Teď jisté chápeš, že něco takového nechci prožít znovu.“

Marcus ji stále pozorně upřeně pozoroval. „Tak se zdá, že tě budu muset přesvědčit o tom, že nejsem stejný jako tvůj vikomt.“

Arabellu to srovnání pobavilo. Její vikomt se Marcusovi opravdu nepodobal. Jak po tělesné stránce, tak ani… osobním kouzlem a přitažlivosti. George byl mírný muž, naprostý opak jejího silného, dynamického otce, přesně to ji na něm přitahovalo. Nakonec se však ukázalo, že byl i bezpáteřní.

„To nebude třeba, Marcusi,“ řekla. „Nemáte spolu opravdu nic společného.“

„Budu tě muset ujistit, že při prvních potížích nevezmu nohy na ramena.“

„Ne, nemusíš. Nedovedu si představit, že bys před něčím utíkal.“ Arabella se na něho upřímně usmála..Abych řekla pravdu, skoro jsem za ten skandál vděčná. Jistým způsobem nás osvobodil. Mé sestry a já jsme se postavily na vlastní nohy a vzaly jsme svůj osud do vlastních rukou,“ řekla a střelila po něm ironickým pohledem, „dokud se neobjevil nechtěný poručník, který nás chce proti naší vůli provdat.“

Marcus se ušklíbl. Je mi to líto, lásko.“

„Vůbec toho nelituješ,“ odpověděla Arabella. „Ale nebude trvat dlouho a zbavím se tě.“

Jenže ty se mě nechceš zbavit. Naše sázka se ti líbí stejně jako mně.“

„Skutečně?“

„Přesně tak. Máš ráda výzvy a líbí se ti, když se můžeš utkat s rovným soupeřem.“

Arabella povytáhla obočí. „Proč si myslíš, že víš, co cítím?“

Odpověděl vážnějším hlasem, než očekávala. „Poněvadž cítím stejné vzrušení jako ty. Takové, jaké jsem zapomněl, že existuje.“

„Ztráta paměti? To by mohlo být vážné.“

Marcus se usmál. „Ale no tak, přiznej to. Dokud jsem se tady neobjevil, tvůj život byl nudný. K zábavě jsi neměla nic jiného než školu.“

Arabella ho tiše pozorovala. Nemohla se s ním přít, poněvadž měl pravdu. Kromě několika málo hodin, které strávila ve škole, se opravdu příšerně nudila. Najednou se objevil Marcus a ona zjistila, že život může být i vzrušující a zábavný. Nicméně než by něco takového před ním přiznala, to by raději skončila v pekle.

„Řekla bych, že si o sobě dost myslíš,“ řekla sladce a popadla opratě. „Mnohem více vzrušení nacházím v rychlém tempu.“ Mlaskla na klisničku, pobídla ji a prudce vyrazila kupředu. „Vsadím se, že doma budu první!“ zavolala Arabella přes rameno.

Marcus se pobaveně usmál. Bylo zřejmé, že se Arabella snažila uniknout dalšímu rozhovoru. Pobídl koně a vydal se za ní.

Když si Arabella uvědomila, že je těsně za ní, sklonila se nad krk zvířete a pobízela ho k rychlejšímu tempu. Byl to bezhlavý závod, takový,

jako všechno, co se mezi nimi odehrávalo. Oba byli rozhodnuti vyhrát. Arabella nasadila prudké tempo a Marcus dělal, co bylo v jeho silách, abych ji dohonil.

Tentokrát však měla Arabella skvělého koně a nakonec se jí podařilo vyhrát. Sice těsně, ale přece. Opojená vítězstvím Arabella zpomalila tempo a s rozzářeným úsměvem se vydala ke stájím.

Pohled na její vzrušenou tvář působil jako mocné afrodiziakum. S pootevřenými rty, zardělými tvářemi a vzdouvajícími se ňadry vypadala, jako by právě prožila vášnivé milování.

Ta představa vyburcovala celé jeho tělo a Marcus ucítil, jak tuhne touhou. Chtěl Arabellu stáhnout z koně a pomilovat se s ní tady a teď. Chtěl se ponořit do toho vzrušujícího těla…

Naneštěstí se objevili dva podkoní, kteří chvátali, aby převzali jejich zpěněné koně.

Arabella odmítla jakoukoli pomoc, sklouzla ze sedla a požádala, aby její klisničku řádně vyhřebelcovali a dali jí vodu. Marcus učinil totéž a vydal se do domu za Arabellou.

Dohnal ji u hlavních dveří. „Přidáš se dnes ke mně u večeře, drahá?“

Letmo se na něho podívala. „Copak mám na výběr?“ „Samozřejmě. Můžeme si pohovořit později – ve tvé posteli.“ „Do své postele tě nikdy nepustím,“ procedila skrze zuby. „Pak tedy večeře?“

Arabella se zhluboka nadechla. „Dobře tedy. Přijdu na večeři. Ted si však musím promluvit s paní Simpkinovou ohledně rekonstrukce domu.“

Marcus sledoval, jak se jí při chůzi elegantně kroutí boky, a přemýšlel, čím to je, že má na něho takový vliv.

Musel si přiznat, že to, co k Arabelle cítí, není jen pouhý tělesný chtíč a touha po ukojení. Kdykoliv byl v její blízkosti, chtělo se mu smát a u srdce mu bylo lehce. Zmocňovalo se ho vzrušení, které nezažil už dlouhé roky. Byla to žena se vším všudy, energická a vitální, a Marcusovi se zdálo, jako by něco málo ze své živelnosti přenášela i na něho.

Až po její zpovědi o bývalém snoubenci si Marcus uvědomil, proti čemu vlastně stojí. Zbabělý a podlý vikomtův útěk přišel právě ve chvíli, kdy byla zničená ztrátou rodičů a domova. Ten mizera jí ublížil mnohem víc než věčné šarvátky jejích rodičů. Nechal Arabellu samotnou a poníženou právě tehdy, když nejvíce potřebovala pomocnou ruku.

Marcus se zhluboka nadechl. Nechtěl ani pomyslet na bolest, kterou musela Arabella prožívat, nicméně smutný příběh ho ještě více utvrdil v přesvědčení, že jí musí dokázat, že je jiný než zbabělý vikomt a že jí bude dobrým manželem. Klidně si ho může odmítat a mařit jeho snahy o romantické dvoření tak, jak to udělala dnes ráno, když veřejně odmítla jeho dar a nechalo ho rozdat svým žákyním. Při té vzpomínce se musel usmát.

Jeho se však tak lehce nezbaví. Je pevně rozhodnutý bojovat se svou tvrdohlavou vyvolenou tak dlouho, dokud ji nepřesvědčí o tom, že on je ten pravý a že právě jemu chce dát nejen svou ruku, ale i srdce – a začne už dnes. Je načase, aby Arabella

poznala, co je to rozkoš, a aby ji zasvětil do tajů smyslnosti.

Marcus se usmál. Romantické a váhavé dámy sice nikdy nebyly jeho silnou stránkou, ale ve smyslné hře byl vždy tím, který vyhrává.

Arabella zašla za paní Simpkinovou, aby s ní probrala nové nápady ohledně rekonstrukce domu. Než však začaly, požádala ji o teplou koupel, takže když o hodinu později vešla do šatny, kterou sdílela společně s Roslyn, čekala tam na ni měděná vana až po okraj naplněná příjemně horkou vodou.

Arabella se svlékla a se slastným povzdechem se ponořila do vody. Už ani nepamatuje, kdy naposledy jí bylo takhle příjemně.

Zatímco si myla vlasy, voda zchladla, a tak Arabella vstala a osušila se. Pak se zabalila do měkké osušky a čekala, až jí oschnou vlasy. Když vyšla ze šatny, údivem ztuhla. Někdo celou její postel pokryl rudými plátky růží.

Marcus, napadlo ji. Ten ďábel musel být v její ložnici, zatímco se koupala.

Takže tohle je nový způsob, jak ji obměkčit, usmála se. Když se vrátili z projížďky domů, ve vstupní hale už po květinách nebylo ani památky, ale zcela zjevně si nějaké schoval.

Musela uznat, že je vskutku nápaditý, ale… mohl ho někdo vidět. Vykoukla ze dveří a rozhlédla se po chodbě. Nikde ani živáčka. Jejich ložnice ležely na opačných stranách domu a on tady neměl co dělat, pokud by ovšem nechtěl navštívit hudební salon.

Arabella se zamračila a v duchu si řekla, že si s ním bude muset promluvit. Když se oblékla a sešla dolů, našla Marcuse v přijímacím salonu.

„To ty jsi na mou postel nasypal celý pytel plátků růží?“

„Přiznávám, že jsem vinen. Na mou omluvu mohu říct jen to, že se ti dvořím, vzpomínáš si?“ Když si ho změřila zamračeným pohledem, tázavě povytáhl obočí. „Takže tobě se mé romantické gesto nelíbilo?“

„To ani ne, je to příliš intimní.“

Usmál se tak, až se jí sevřelo srdce. „Arabello, drahá, s intimností jsme ještě ani nezačali.“

„Mohl tě někdo vidět.“

„Ne, nemohl. Vždy jsem velmi diskrétní.“

„Marcusi…, nemůžeš prostě jen tak vstoupit do mé ložnice, kdykoliv se ti zlíbí.“

‚Já vím, ale nebude trvat dlouho a sama mě do ní pozveš. Mimochodem, líbí se mi, když máš rozpuštěné vlasy.“

Arabella se odmítavé zamračila. „Nenosím rozpouštěné vlasy, abych se ti líbila, ale aby mi uschly.“

„I to vím. Teď ale ochutnej víno. Zjistíš, že je mnohem chutnější než ten včerejší ocet. Je z mého vlastního sklepa.“

Víno bylo vskutku skvělé a Marcus se zdržel dalších provokativních poznámek. Jelikož stočili téma hovoru na bezpečnou půdu, což byli jejich sousedé, Arabella zjistila, že trávit s Marcusem volný čas je docela příjemné. Ani se nenadála a Simpkin oznámil, že se podává večeře.

Jídlo bylo skvostné – krémová polévka z artyčoků, kanibala s humrovou omáčkou, nadívané koroptve, dušené telecí, vařený květák a jako dezert puding.

Když sloužící sklízeli ze stolů, Marcus se obrátil na jednoho z nich. „Vyřiď paní Simpkinové mé uznání. Ani můj londýnský kuchař by to nesvedl lépe.“

„Děkuji, lorde. Jistě bude ráda, že vám chutnalo.“

Jakmile sloužící zmizeli, Arabella se podívala na hodiny na krbové římse a vstala. „Byl to příjemný večer, Marcusi, ale dnešní povinné čtyři hodiny jsou za námi.“

.Ještě ne, lásko.“ Natáhl ruku a něžně ji chytil za zápěstí.

Podívala se dolů do jeho modrých očí. „Ale ano, počítala jsem to.“

„Stále mi zbývá patnáct minut. Dost času na to, abych začal se svou výukou.“

„S výukou?“

„Musím ti přece ukázat, o co všechno přijdeš, když se rozhodneš být starou pannou.“

Najednou jí prudce poskočilo srdce. „Nic takového nepotřebuji, Marcusi.“

„Ale ano, Arabello. Potřebuješ okusit fyzickou rozkoš. Chci, abys věděla, na co se máš těšit při naší svatební noci. Jak jinak bys mohla učinit tak závažné rozhodnutí týkající se tvé budoucnosti?“

Jeho návrh ji zbavil slov. Když mlčela, Marcus vstal. „Pojďme se na chvíli projít. Teď, když ze zahrady není džungle, v ní bude jistě příjemně.“

Arabella se podívala k francouzskému oknu a ztěžka polkla. Venku byla tma, jen na horizontě visel bledý měsíc, který postříbřoval lístky stromů lemujících řeku.

‚Je tam tma.“

„Tma je k dvoření jako stvořená.“

„Marcusi, nechci jít ven. Ať máš v plánu cokoliv, udělej to tady.“

„To bych mohl, ale obávám se, že nechceš, aby Simpkin viděl, jak se snažím.“ Když vyděšeně zakroutila hlavou, usmál se, a aby ji uklidnil, dodal: „Nemusíš se bát, přísahám, že tentokrát tě nepolíbím. Kdyby snad ano, můžeš mi utrhnout uši.“

„Nepokoušej mě,“ zamumlala.

Usmál se. „Copak tě pokouším, drahá Arabello? To ty pokoušíš mě.“

„Takhle jsem to nemyslela.“ Vytrhla mu ruku ze sevření, došla ke dveřím a otevřela je.

Marcus ji následoval na terasovitou zahradu, kde ji vzal za rameno. „Pojďme k řece. Tam budeme mít více soukromí.“

Arabella cítila, jak jí v hrudi prudce bije srdce. Nebylo od ní moudré, že Marcusovi poskytovala soukromí, o něž žádal, ale ve jménu spravedlnosti sázky mu musí dát možnost, aby se jí mohl dvořit. Pokud však chce jeho svádění odolat, bude muset povolat mnohem více zdravého rozumu a ukázat pevnou vůli.

Když se blížili k řece, Arabella slyšela tiché zurčení vody. Když dorazili ke břehu, Marcus ji zatáhl za kaštan. Měsíc natolik probleskoval listy, aby mohla vidět jeho krásnou tvář a půlnoční modř jeho očí.

Jen tak stál a upřeně ji pozoroval, dokud nepřerušila napjaté ticho. „Co chceš dělat, když mě nebudeš líbat?“

Líně se usmál a pomalu po ní přejel smyslným pohledem. „Ukážu ti sílu doteku.“

Tón jeho hlasu se jí nelíbil. „Marcusi.

„Tentokrát se tě budu jen dotýkat. Chci ti ukázat, že stačí letmý dotek konečku prstu, aby mezi mužem a ženou rozpoutal touhu.“

„Naprosto ti věřím, nepotřebuji ukázku.“

Marcus se vědoucně usmál. „Snad se z tebe nestal zbabělec?“

Jeho modré oči ještě potemněly, což jen zvýšilo chvění, které cítila uvnitř těla. „Ne, nejsem zbabělec. Jen chci, aby sis pospíšil a byl co nejdříve hotový.“

„Trpělivost, sladká Arabello. Rádné svádění potřebuje čas.“

„Tobě však zbývá posledních pět minut.“

Marcus ji vzal za ruku, otočil ji dlaní nahoru, a když bříškem palce začal něžně hladit citlivou pokožku, Arabella ztuhla.

Najednou cítila, jak se jí podlamují kolena a jak se celá chvěje.

Kdyby byla moudrá, obrátila by se a utekla. Avšak ona bez hnutí stála opřená o kmen stromu a fascinovaně sledovala Marcusovu tvář. Vtom mírně povytáhl dlouhý rukáv jejích šatů a pohladil ji po vnitřní straně zápěstí.

Arabella se mu snažila vytrhnout.

Jen klid, maličká,“ konejšil ji Marcus.

„To lechtá.“

„Nejen to.“ Zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. Ten ďábel dobře věděl, jak na ni jeho zkušené doteky působí.

Arabella zaťala zuby a rozhodla se jeho svádění ignorovat. Ten muž byl až příliš arogantní.

Pustil její zápěstí a pomalu pokračoval výš. Přes tenkou látku hedvábí promyšleně hladil štíhlou ruku, křehké rameno a zanechával za sebou palčivou stopu smyslných doteků. Arabella si připadala jako hudební nástroj, který čeká na prsty svého pána, aby ho probudil k životu a vykouzlil smyslnou melodii. Když se dotkl odhalené pokožky těsně nad výstřihem, zachvěla se a celým tělem jí projela ohnivá vlna touhy, a když prstem pokračoval níže mezi oblé prsy, Arabella měla pocit, že uhoří zaživa.

‚Arabello…,“ varoval ji Marcus, když se mu znovu snažila vytrhnout.

Těžce polkla. Copak je vůbec možné nehýbat se a čelit tak vzrušujícím dotekům? Pravda byla taková, že chtěla, aby se jí dotýkal, a chtěla, aby se dotýkala ona jeho.

Marcus ji dál něžně hladil a konečky prstů se dotýkal křehkého oblouku jejího hrdla. „Chceš snad popřít, že je to příjemné?“ Jeho hlas ji hladil jako hebký samet, stejně jako jeho prsty.

Ne, nemohla popřít rozkoš, již cítila. Jeho příjemné doteky vibrovaly celým jejím tělem.

Když neodpovídala, Marcus vložil jeden prst pod její bradu a pozvedl její tvář tak, aby se mu podívala do očí. Když spatřila žár v jeho temně modrých očích, srdce se jí prudce rozbušilo a tep na krku začal bít jako o závod.

Marcus se jí dotkl právě na tom citlivém místě. Pak se přesunul výše, vzal ji za bradu a bříškem palce obkreslil smyslnou linii jejích rtů.

Srdce se jí na malou chvíli zastavilo a Arabella měla dojem, že ji políbí, ale neučinil tak. Místo toho dál prsty hladil její tvář, dotýkal se citlivých rtů, křehkých lícních kostí a zanechával za sebou horkou stopu.

Když prsty sklouzl dolů a smyslně obkreslil linii výstřihu, pokožka ji pálila, jako by byla v ohni. Zastavil se však v místech, kde se začalo klenout hebké poprsí. Místo toho ji objal kolem ramen a přistoupil blíže.

Když ji přitiskl k sobě, Arabella se hlasitě nadechla. Jeho tělo bylo horké, pevné a silné.

„Říkal si, že se mě budeš jen dotýkat," vydechla.

„Objímání je součástí doteků. Copak ty necítíš, jak našimi těly prostupuje spalující žár?"

Bylo to až neskutečně nádherné a Arabella by takhle chtěla zůstat navždy. Cítila tlukot vlastního srdce a vzrušující chvění, které ji zcela pohlcovalo. „Ne, necítím, Marcusi."

„Lhářko," zamumlal něžně.

K jejímu velkému údivu a zklamání ji pustil, nicméně zůstal těsně vedle ní. Sklonil ruce a hřbetem prstů velice něžně přejel přes citlivé hroty pevných bradavek. Arabella pocítila tak prudký žár, že jen ohromeně zalapala po dechu. „Pokud se ti to nelíbí, proč máš tak tuhé bradavky?"

Arabella si uvědomila, že má pravdu. Pevné bradavky ji zradily stejně jako přerývaný dech.

Marcus dělal, co bylo v jeho silách, aby její touhu zvýšil. Prsty pomalu kroužil kolem pevných hrotů, potom jedno oblé ňadro vzal do dlaně a pevně ho sevřel. Arabelle se podlomila kolena a nebýt toho, že se opírala o pevný strom, zcela jistě by upadla. Bylo to tak krásné a opojné, že se nedokázala bránit, že nechtěla, aby někdy přestal.

Zavřela oči a rozkošnicky vychutnávala slast, již jí poskytoval. Bylo to čisté šílenství, že mu dovolila, aby se jí takhle dotýkal, ale nedokázala ho zastavit. Toužila po jeho dotecích, chtěla, aby ji líbal, aby ji sevřel v náruči a ukojil touhu, která ji zcela pohltila.

Chvíli trvalo, než si uvědomila, že ukázka skončila.

„Teď už to chápeš?“ zeptal se Marcus zastřeným hlasem.

Arabella omámeně otevřela oči. Ach, ano, chápe. Marcus jí chtěl ukázat sílu mužského doteku – svého doteku – a zcela uspěl. Byla bolavá touhou…, touhou po něm.

„Chci se vrátit do domu,“ řekla roztřeseným hlasem.

Marcus se spokojeně usmál. „Samozřejmě. Řekl bych, že pro dnešek výuka skončila. Dnes v noci se ti bude zdát o mně a o mých dotecích…“

Znovu zvedl ruku, aby se dotkl štíhlého hrdla, ale Arabella ucukla a zpražila ho ostrým pohledem. Když však na nejistých nohou pomalu kráčela k domu, obávala se jeho předpovědi, že se jí dnes v noci o něm bude zdát.

6

Slibuji, že si dám pozor, drahá Fanny, zvláště proto, že jeho polibky jsou přesně tak svůdné, jak jsi mě varovala.

od Arabelly pro Fanny

Arabelle se o Mareusovi skutečně zdálo…, a to celou dlouhou noc. Probudila se však pevně rozhodnutá čelit jeho útoku. Jakmile se umyla a oblékla, vyhledala Marcuse, který právě snídal v malé jídelně.

Když se objevila ve dveřích, zdvořile vstal a tázavě pozvedl obočí.

„Čemu vděčím za tu čest?“ zeptal se, když pomohl Arabelle usednout a sám se vrátil na svou židli.

Jsem si vědoma svého slibu, že s tebou strávím čtyři hodiny denně. Rozhodla jsem se. že bude lepší, když se uvidíme za bílého dne.“

V jeho očích se pobaveně zablýsklo. „Uvědomila sis, že se mě jen tak nezbavíš?“ „Ano, přesně tak.“

Marcus si všiml jejích modrých mušelínových šatů. „Kdybych tušil, že se mnou posnídáš, oblékl bych se formálněji.“

Unes ráno neměl nákrčník ani vestu a rozepnutá košile odhalovala značnou část svalnaté hrudi. Arabelly se zmocnila nutkavá touha dotknout se ho, aby pod prsty ucítila pevnost jeho krásného těla.
Místo toho si však odkašlala. „Máš dnes nějakou práci?“ Marcus se na ni zkoumavě podíval. „To záleží na tom, co máš na mysli.“

„Chtěla jsem tě pozvat clo naší školy. Tvrdil jsi, že se musíš ujistit, zda je vyučování pro tvé schovanky vhodnou činností. Takže teď máš šanci.“

„Přijímám.“

„Moje hodina končí ve čtyři. Pak si obvykle dáváme čaj. Napadlo mě, že bychom tvé návštěvy mohli využít ve výuce pro naše mladé dámy. Jen zřídkakdy mohou uvítat gentlemana, tak by si své znalosti na tobě mohly procvičit.“

Pobaveně se usmál. „Takže vlastně jsem tvůj zkušební panák.“

„Nepochybuji, že to pro tebe bude výzva.“

„Zatímco ty využiješ výhody toho, že nebudeme sami,“ podotkl Marcus.

Arabella se usmála. Přesně s tím totiž počítala. S dvěma tucty dívek, jež budou soupeřit o Marcusovu pozornost, mu na ni už jaksi nezbude čas. „Uznávám, že mé to napadlo.“

„Dobře tedy, pokud musím, jsem ochoten přečkat odpolední čaj. Máš ráno čas na vyjížďku?“

Zakroutila hlavou. „Obávám se, že nemám. Nejdříve mám domluvenou schůzku s řemeslníky a v

jednu na mě čekají ve škole. Jsem si však jistá, že si vyjížďku užiješ i bez mé společnosti. Pokud do školy dorazíš ještě před čtvrtou, můžeš si zatím prohlédnout celý areál.“

„Budu počítat každou minutu,“ odpověděl Marcus odevzdaně.

Zbytek dopoledne Arabella strávila výběrem nábytku do přízemních prostor domu. Později, když přišla do stájí, aby si vzala koně a vydala se na cestu do školy, zjistila, že tam hrabě pro ni nechal přichystat kočár.

Odpoledne se táhlo překvapivě pomalu. Arabella se několikrát přistihla, jak se dívá z okna a vyhlíží Marcuse. Když před školou konečně zastavil jeho kočár, pospíchala ho přivítat.

Arabella lorda Danverse představila své kolegyni, půvabné slečně Jane Caruthersové, která občas vypomáhala ve škole, a požádala ji, aby hraběte provedla po škole. Sama šla dva kroky za nimi a dychtivě očekávala, co bude Marcus na školu říkat. Kdyby pochopil, co všechno tady se svými sestrami dokázaly, snad by se nechal přesvědčit a upustil by od svého hloupého nápadu, aby je provdal. Nicméně Arabelle na jeho mínění záleželo i z jiného důvodu. Škola byla především jejím dílem, byla její chloubou a radostí a ona chtěla, aby Marcus pochopil, jak hodně jí na ní záleží.

Škola se skládala z několika budov, aby žákyně připravila na množství situací, kterým budou muset ve vysoké společnosti čelit. Třídy byly obvykle zařízeny jako přijímací salony ve velkých panských

sídlech. Areál rovněž zahrnoval stáje a velký park, kde se dívky zdokonalovaly ve venkovních aktivitách a kde trávily většinu volného času. Žákyně spaly ve velkých společných ložnicích a jedly ve společné jídelně.

Arabella nemohla potlačit hřejivý pocit, když pomalu procházeli areálem školy a Marcus pěl jen samou chválu.

„Dokonalé," řekl upřímné. „Už chápu, proč je o tvou školu tak velký zájem."

Arabella se spokojeně usmála. „Uznání patří především lady Freemantlové, poněvadž bez její pomoci by žádná škola neexistovala. Pojď, představím tě dívkám."

Když se vrátili do hlavní budovy, Arabella zavedla Marcuse do velkého přijímacího salonu, kde se stal centrem pozornosti dvou tuctů mladých dam, které byly naparáděny ve svých nejlepších šatech.

Slečna Tess Blanchardová vstala, aby se se zdvořilým úsměvem pozdravila s hrabětem. Když se Marcus sklonil nad její rukou, Arabella popošla kupředu a obrátila se na své žákyně. „Milé dámy, dnes mám pro vás příjemné překvapení. Lord Danvers souhlasil, že s námi vypije odpolední čaj, a tudíž si všechny budete moci procvičit, jak se správně chovat při návštěvě gentlemana. Soustředíme se především na elegantní servírování čaje a na vtipnou konverzaci. Slečna Blanchardová už prostřela, a proto, prosím, usedněte na svá místa."

Děvčata se rozdělila do šestičlenných skupin, které se střídaly při pití čaje s hrabětem, zatímco ostatní je sledovaly. Když Arabella a Tess usedly do

první skupiny, Marcus byl ohlášen majordomem a vešel do místnosti.

Arabella následující hodinu Marcuse pozorně sledovala a musela obdivovat jeho takt a dovednost konverzace. Některé dívky byly až bolestně plaché, zatímco jiné neohrožené a vyzývavé, nicméně Marcus oba extrémy zvládl s bravurní lehkostí a elegancí. Bylo zřejmé, že všechna děvčata okouzlil.

Když dívka ve třetí skupině přelila porcelánový šálek a čaj se rozlil po ubruse, mlčky vytáhl kapesník a bez zaváhání poskvrněný stůl utřel. Když Sibyla Newsteadová, černovlasá krasavice, která s Marcusem již celých deset minut nestydatě flirtovala v očividné snaze získat jeho pozornost jen pro sebe, svou nemotornou spolužačku okřikla, Marcus se na nebohou dívku povzbudivé usmál.

„Nic si z toho nedělejte, slečno Fletcherová. Kvůli vám se tady cítím jako doma. Když se má mladší sestra Eleanor učila nalévat čaj, pravidelné mě s ním polila. Vůbec vám nezávidím, milé dámy, když musíte zvládnout tolik delikátních problémů. Já bych si s tím rozhodně neporadil.“

Zardělá slečna Fletcherová ho obdařila vděčným úsměvem, zatímco Sibyla Newsteadová po něm šlehla rozzlobeným pohledem.

Rovněž Arabella byla Marcusovým přístupem mile překvapená, ale se svými díky počkala, až byla hodina u konce a Tess všechny dívky vyvedla ven z přijímacího pokoje.

„To bylo od tebe velmi milé,“ řekla, když za děvčaty zaklaply dveře.

Jsem rád, že mou snahu oceňuješ,“ odpověděl Marcus s úsměvem. „Nedovedeš si ani představit, jaké to je utrpení věnovat se tolika uchichtaným školačkám. Celou dobu jsem nepředstavitelně trpěl.“

Arabella se rozesmála. „Zdál ses docela spokojený.“

Marcus se zamračil. „Tobě se líbí, když mě vidíš trpět, nemám pravdu, lištičko?“

‚Jen trošku.“ Skutečně čekala, že mu přichystá perné chvilky, ale místo toho si získal její obdiv. „Skutečně si tvé oběti cením. Rodiče budou potěšeni, až se dozví, že jejich dcery pily čaj se skutečným hrabětem.“

Smyslně se na ni usmál. „Pro tebe všechno, drahá.“

Arabella zvážněla. „Vážně, Marcusi, musím ti za dnešek poděkovat. Zacházel jsi s našimi žákyněmi s obdivuhodným taktem a zdvořilostí, především se slečnou Fletcherovou.“

Jsem rád, že jsem ti udělal radost, ale zřejmě budeš muset poděkovat mé sestře, neboť ta mě naučila, jak zacházet s mladými děvčaty.“ Vstal z křesla a nabídl Arabelle rámě. „Dovol, abych tě doprovodil domů.“

Najednou jí bylo líto, že musí odmítnout. „Odpusť, ale ještě nemohu odejít. Musím si promluvit s Gladys Fletcherovou, abych se ujistila, že ta příhoda s rozlitým čajem s sebou neponese žádné nepříjemné následky. A také bych ráda hovořila se Sibylou Newsteadovou.“

Je to malá čarodějnice, co?“

„To tedy ano. Dívky jejího věku dokážou být svéhlavé, ale Sibyla je ta nejhorší. Její otec je velmi bohatý člověk a Sibyla nám dělá samé potíže, a to je tady teprve první rok.“

Jaké potíže?“

Jaké? Propašovala do ložnice tři láhve brandy a opila polovinu dívek. Pokusila se svést majordoma a vyděsila ho tak, že prosil, abych ho poslala pracovat na jiné místo. Za švadlenu utratila tolik peněz, až nám její otec vyhrožoval, že pokud ji nebudeme držet na uzdě, vezme ji ze školy. Od té doby musíme zaměstnávat jednu služebnou navíc, která ji má neustále na očích.“

Marcus se usmál. „Ostatní žákyně tě očividně zbožňují. Máš na ně skvělý vliv.“

„Děkuji,“ odpověděla Arabella, když ho doprovázela ke dveřím. „Snažím se tvarovat jejich charakter stejně jako tříbit jejich chování, ale především jim dodávám sebedůvěru, která jim jako neurozeným schází. Nevěřím tomu, že je člověk horší jen proto, že jeho krev není modrá.“

„Tvé radikální názory by se asi mnoha šlechticům nelíbily,“ řekl Marcus. Když vyšli na chodbu, zastavil se. „Povečeříš se mnou?“

Arabella zaváhala. „Ano, ale zapomněla jsem se ti zmínit, že jsem dnes večer pozvala lady Freemantlovou. Nebude ti vadit, když povečeří s námi, že?“

Marcus se na ni vědoucně podíval. „Tak se mnou aspoň nebudeš sama.“

Arabella uhnula pohledem. „To taky, ale především by se s tebou Winifred ráda seznámila.

Několikrát jste se již setkali, ale pochybuje, že by ses na ni pamatoval.“

„Ale ano, pamatuji se na ni. Na ni totiž nelze jen tak zapomenout.“

„Přesně tak,“ souhlasila Arabella. Winifred Freemantlová byla velká růžolící žena se zvučným hlasem, který prozrazoval její nízký původ. ‚Je to má milá přítelkyně.“

„A především tvůj velký spojenec. V tom případě bych na ni měl udělat dojem. Hned jak dorazím domů, pošlu zpátky svůj kočár, aby tady na tebe počkal.“

Arabella přikývla a zavolala na lokaje, aby lorda Danverse doprovodil ke kočáru. Když Marcus odešel, obrátila se na opačnou stranu a šla vyhledat své žákyně, přesto stále cítila to hřejivé chvění, které ji zaplavovalo po celou Marcusovu návštěvu.

Toho večera, kdy dorazila lady Freemantlová, byl Marcus samý úsměv a pozornost. Netrvalo dlouho a Winifred pod jeho pohledem roztála jako máslo na horkém slunci. Po jejich první sklenici vína byl Marcus na dobré cestě získat ji jako svého spojence.

Na jeho obranu Arabella musela uznat, že si ti dva skutečně rozuměli.

Winifred byla skoro o deset let starší než Marcus a dívala se na něho téměř s mateřským zalíbením, i když na její kostnaté postavě, hlučném hlase a způsobech, které se hodily spíše do stáje než ke stolu, nic mateřského nebylo. Nicméně její žoviální povaha a vřelost byly tak nakažlivé, že netrvalo dlouho a oba se smáli historkám o jejich

londýnských přátelích. Ještě horší bylo, že Winifred začala Marcusovi důvěřovat, jako by byli staří známí.

Arabella je sledovala s těžkým srdcem. Doufala, že její přítelkyně bude stát na její straně proti Marcusovi, ale než večeře skončila, bylo zřejmé, že Marcus má dalšího spojence.

Jídlo bylo opět jedinečné – mořský jazyk v krémové omáčce, dušený králík, koláč s holubím masem a Winifredin oblíbený biftek s opékanými brambůrky a jako dezert ovocný koláč se smetanou. Arabella však clo sebe stěží něco dostala, zvláště když se začalo hovořit o svatbě.

„Má krása nebyla tím, co sira Ruperta oslnilo, ale mé bohatství," řekla Winifred se smíchem. „Velké věno dokáže zakrýt každý ženský nedostatek."

Marcus se na Arabellu nevinně pousmál. „Mám v plánu na věna svých schovanek vyčlenit značnou sumu."

Winifred doslova zářila štěstím. „Vidím, že se na vás mohu spolehnout, lorde Danversi. Poslední dobou jsem se o Arabellu a její sestry vskutku obávala, ale s velkým věnem jistě najdou vhodného ženicha."

„Winifred," namítla Arabella. „Myslela jsem, že podporuješ náš záměr zůstat svobodné."

„Ne, drahá. Jen jsem chtěla, abys měla na výběr, koho si vezmeš, nakonec se stejně musíš vdát. Pro dámu to je jediná budoucnost."

„Snažil jsem se jí to vysvětlit," řekl Marcus a oči se mu smály.

„Měla bys svého poručníka poslechnout, Arabello,“ řekla Winifred vážně. „Vždyť lord Danvers by ti mohl doporučit nějaké vhodné kandidáty. Slušní manželé nerostou na stromech, má drahá. S jeho kontakty bys mohla udělat dobrý tah.“

‚Abych řekl pravdu…,“ začal Marcus, „jednoho jsem už našel.“

Winifred se na něho tázavě podívala. „Koho?“

„Sebe. Požádal jsem slečnu Loringovou o ruku, ale ona odmítla.“

Arabella po něm šlehla rozzlobeným pohledem. Neřekla své přítelkyni o jeho žádosti o ruku ani o jejich sázce a teď litovala toho, že to neudělala, poněvadž by s Winifred raději vše probrala v soukromí.

Je to pravda, lorde?“ zeptala se Winifred nedůvěřivě. „Skutečně jste Arabellu požádal o ruku? Nevěděla jsem, že se chcete ženit.“

‚Až do minulého týdne jsem nechtěl. Stačil jediný pohled na slečnu Loringovou a ztratil jsem hlavu.“

Winifred se přidušeně pochechtávala, zatímco jí hnědé oči hrály. „Vždy jsem o vás slyšela, že jste okouzlující. Už chápu, proč máte tolik milenek a obdivovatelek.“

„Winifred!“ vykřikla Arabella zděšené. „Hovořit u večeře o gentlemanových milenkách je značně nevhodné.“

‚Ale no tak, nebuď tak upjatá, drahá. Ty víš, že vždy mluvím na rovinu. A pokud chceš znát můj názor, mohla bys dopadnout mnohem hůř než se provdat za hraběte.“

„Vidíš," řekl Marcus s provokativním pohledem upřeným na Arabellu, „dokonce i tvá přítelkyně si myslí, že by sis mě měla vzít."

Winifred pokračovala, jako by tam Arabella ani nebyla. „Nebude lehké ji získat, lorde, ale nevzdávejte se jen proto, že vás hned nechce. Vytrvalost, to je ten klíč. Vezměte si příklad z mého zesnulého manžela. Prakticky se ke mně přes dlouhý zástup nápadníků probojoval, a právě proto si ho můj otec vybral – že byl tak vytrvalý. I když mě Rupert chtěl jen kvůli mému bohatství, nakonec to bylo dobré manželství. Časem jsme v sobě našli zalíbení." Náhle se jí v očích zaleskly slzy. „Občas mi opravdu chybí."

Hlasitě popotáhla a pak se podívala na Arabellu. „Neměla bys být celý život sama, má drahá. Znám tě a rovněž znám tvé důvody, proč sňatek odmítáš, ale osamělost je špatný milenec."

Arabella se přinutila k úsměvu. „Budu to mít na paměti, Winifred. Co kdybychom teď změnili téma hovoru? Všechny tyhle řeči o sňatku s lordem Danversem mě začínají nudit."

Arabella byla ráda, když ji uposlechli, ale k její velké nelibosti se Winifred jen tak nemínila vzdát. Když se o hodinu později loučili a Arabella svou přítelkyni doprovázela ke kočáru, Winifred se na chvíli zastavila a podívala se jí upřeně do očí.

„Myslím to vážné, Arabello, měla bys návrh lorda Danverse přijmout," zašeptala tak hlasitě, že to muselo být slyšet i vzadu v kuchyni. „Vsadila bych se, že tenhle chlapík bude jako milenec neodolatelný."

Arabella cítila, jak rudne, neboť dobře věděla, že Marcus slyší každé slovo.

Když se vracela do domu, rozhodla se, že bude předstírat, jako by se nic nestalo, nicméně když jí Marcus vstoupil do cesty a v modrých očích mu pobaveně jiskřilo, neudržela se.

„Neříkej to," varovala ho Arabella.

„Nemám říkat co, lásko?" zeptal se nevinně.

„Cokoliv chceš říct. Bezpochyby se to týká tvých kvalit coby milence."

Usmál se, ale zakroutil hlavou. „Zranila jsi mě, drahá. Chtěl jsem tě jen požádat, zda bys se mnou zítra nejela na piknik."

Tázavě se na něho podívala. „Na piknik? Nenapadlo by mě, že máš oblibu v piknicích."

„Vlastně na tom trvám, protože právě tak chci zítra strávit náš vymezený čas. Nechám připravit něco k jídlu a pojedeme mým kočárem. Takhle mi nebudeš moct ujet a nechat mé, abych polykal prach."

Arabella zaváhala. Představa pikniku s Marcusem se jí vskutku zamlouvala, a to navzdory faktu, že mu dá další příležitost, aby ji přemlouval k přijetí jeho návrhu. Jenže ona s jeho podmínkami souhlasila, a navíc je mu vděčná za jeho laskavý přístup k jejím žákyním.

„Dobře tedy," odpověděla Arabella po chvíli, „budu se těšit. Ale teď… dobrou noc."

Když vystupovala po širokém schodišti, Marcus šel jen kousek za ní, a když zahnula doleva a vydala se chodbou ke své ložnici, stále ji následoval.

V půli cesty se Arabella zastavila a podívala se na něho. „Co to má znamenat, Marcusi? Proč mě pronásleduješ?“

.Jen tě chci doprovodit do tvých pokojů.“

„Nemusíš se obtěžovat. Své pokoje dokážu najít i sama.“

„Samozřejmě že dokážeš, ale chtěl jsem s tebou být chvíli sám.“

Když ji vzal za ruku a vydal se ke dveřím její ložnice, nervózně se mu vyškubla. „Náš společný čas byl vyčerpán.“ „Půjčím si kousek ze zítřejšího.“ „Nemůžeš jít do mé ložnice, Marcusi!“ „To ani nemám v úmyslu.“

Arabella se přestala bránit, poněvadž věděla, že jí to stejně není nic platné.

Marcus ji zavedl do hudebního salonku, zavřel za nimi dveře a obrátil se k ní. „Tohle místo vyhovuje.“

„Vyhovuje? K čemu?“ zeptala se podezřívavě.

„K naší další lekci. Tady nás nikdo nebude rušit.“

Jenže já žádnou další lekci nepotřebuji.“

Modré oči na ni hleděly skrze oponu tmavých řas. Stačilo, aby se zahleděla do těch nekonečných hlubin, v nichž se odrážela touha, a zmocnilo se jí vzrušení.

„Ale ano, potřebuješ.“

Arabella cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Udělala krok dozadu a varovné zvedla ruce. „Doufám, že víš, že když dáma řekne, že nestojí o gentlemanovu přízeň, mělo by jí být vyhověno.“

.Jelikož jsem nikdy do tvé školy nechodil, tak to nevím.“ Vzal ji za ruku a zabránil jí v dalším ústupu. „Chci probudit tvé smysly, sladká Arabello.“

Pozvedl její ruku a do dlaně jí vtiskl horký polibek. Z Arabellina hrdla unikl tichý sten.

„Už jsi to dělal včera," řekla zcela bez dechu.

„Ne. Včera jsem tě učil o síle doteku. Dneska se přesvědčíme o síle chuti."

„Chuti?"

„Líbání, lásko." Špičkou jazyka pomalu přejel po drobné dlani a Arabella ohromeně zalapala po dechu. „Tentokrát nebudu používat své ruce, jen ústa."

Srdce se jí zachvělo vzrušením. Otevřela ústa, aby se bránila, ale nevydala ani hlásek. Zdrcující pravda byla taková, že tuto lekci zoufale chtěla.

Když mlčela, znovu se na ni smyslně usmál. Vzal Arabellu za ramena a zády ji přitiskl ke zdi. Pak uvolnil sevření a sklonil hlavu.

Než ji něžně políbil, ucítila jeho horký dech. Jeho rty se letmo dotkly jejích a Arabella se zachvěla, přesto zůstala nehnuté stát a jeho polibek neopětovala.

Marcus zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. „Žádná reakce? Zřejmě to budu musel udělat lépe."

Znovu sklonil hlavu a jeho horké rty se hladově přitiskly k jejím. Tentokrát se už Arabella nedokázala ovládnout. Ne, když v celém tele cítila spalující žár.

„Otevři se mi, Arabello," mumlal Marcus přímo do jejích úst.

Jeho ústa ji laskala a žadonila, dokud ho neposlechla a nepootevřela rty. Okamžité do ní vnikl horkým jazykem a s neskrývanou rozkoší plenil hebkost, kterou mu nabízela.

Trvalo dlouho, než si uvědomila, že Marcus přerušil jejich polibek a zkoumavě pozoruje její obličej. Jaké to je?“

Skvělé, byla Arabellina nevyslovená odpověď. Chutnal po zralém víně a naplňoval ji hladovou touhou. Omámeně se na něho podívala a byla vděčná, že se opírá o pevnou zeď, neboť cítila, jak se jí podlamují kolena. Když si dychtivě olízla rty, v Marcusových očích zajiskřilo.

Když ji znovu políbil, nikam nepospíchal. Jejich rty se spojily v jedny, zatímco jejich jazyky tančily erotický tanec lásky. Arabella zavřela oči a na křídlech slasti se nechala unášet kamsi daleko, kde nebylo nic než jen on a jeho horká ústa.

Když Marcus jejich polibek přerušil, Arabella chtěla protestovat, ale naštěstí stále cítila jeho rty, jak pomalu kloužou po tvářích a nechávají za sebou horkou stopu.

„Máš ty nejsvůdnější rty, jaké jsem kdy okusil,“ zamumlal.

„Ty také,“ odpověděla Arabella upřímně.

Marcus se tiše usmál. Rty se přesunul až k ušního lalůčku, opatrně ho vzal mezi zuby a něžně stiskl. Arabella ohromeně vydechla.

„Chci okusit tvá ňadra,“ zašeptal.

Jeho tichá slova byla tak provokující a vzrušující, že k životu probudila její bradavky.

Měla bych se bránit, říkala si Arabella v duchu, když rukama vklouzl za její záda a začal rozepínat drobné knoflíčky, ale jediné, co dokázala, bylo jen mlčky stát, chvět se jako osika a vnímat jen tlukot svého splašeného srdce. Jako ve snách sledovala, jak

jí sundal živůtek, aby odhalil oblá ňadra zakrytá jen tenkou látkou spodničky. Pak Marcus uchopil i spodničku a svému hladovému pohledu odhalil pevné růžové hroty zduřelých bradavek.

Jeho oči zaplály vzrušením a touhou.

„Marcusi…“

„Tiše, bude se ti to líbit.“

Jeho tichý hlas ji umlčel. Když si Arabella uvědomila, že ji chce líbat na nahá ňadra, znovu se zachvěla, ale nezastavila ho.

Když sklonil hlavu a ona ucítila jeho horký dech, ohromeně zalapala po dechu, a když špičkou jazyka přejel po citlivém hrotu, najednou pocítila prudkou vlnu rozkoše, o níž neměla ani tušení, že existuje.

Vtom Marcus pootevřel rty, uchopil do nich citlivý hrot a začal hladově sát. Arabella ohromeně vykřikla, vyklenula se a prsty vjela do hebkých pramenů tmavých vlasů. Opojný žár, který se jí rozlil celým tělem a ve slastných vlnách ji vynášel stále výš a výš, byl tak intenzivní, že měla dojem, že to už déle nevydrží a roztříští se na tisíce malých kousků.

Náhle se však Marcus odtáhl a nechal ji horkou a roztouženou.

Přitiskl své čelo k jejímu a ztěžka oddychoval, jako by se snažil najít ztracenou rovnováhu. „Raději bych měl přestat, dokud ještě můžu.“

„Co… když nechci, abys přestal?“

Skřípavě se zasmál. „Bože, nepokoušej mé.“ Zhluboka se nadechl a napřímil se.

Jdi do postele, Arabello… Sama. Dřív, než zapomenu, že jsem gentleman.“

Arabella ztěžka polkla a zmateně si začala upravovat živůtek. Marcus zatím otevřel dveře a vykoukl na chodbu. „Vzduch je čistý'."

Popadl ji za ramena a dřív, než ji vystrčil na chodbu, jí vtiskl další zničující polibek.

Arabella omámeně vyšla na chodbu a pospíchala do vedlejších dveří, kde byla její ložnice.

Když za sebou zavřela dveře, ještě stále se chvěla. Bradavky měla ztuhlé touhou a mezi stehny cítila podivný žár. Trvalo dlouho, než se zklidnila a byla schopná jít si lehnout.

Arabella si z vlasů vytáhla ozdobné spony a dlouhé prameny nechala spadnout na ramena. Pak si svlékla šaty, což nebyl velký problém, neboť Marcus je nechal rozepnuté. Když vešla do šatny, ve velkém zrcadle spatřila obraz své zardělé tváře a zděsila se. Vypadala jako dychtivá lehká žena.

V duchu si přísahala, že se už nic podobného nikdy nestane, ale když otevřela skříň, kde skladovala své noční košile a spodní prádlo, ztuhla údivem. Přivítala ji opojná vůně růží.

Arabella si bezmocně povzdychla. Marcus všechno její prádlo pokryl plátky růží.

Věděla, že nemá cenu protestovat, neboť Marcus bude tvrdit, že je ochoten využít všech prostředků, aby ji získal. Musí přiznat, že jeho metody jsou vskutku účinné. Při představě, že byl v její ložnici a dotýkal se jejího spodního prádla – spodniček, korzetů, punčoch, nočních košil –, se jí do tváří nahrnula krev a srdce se opět divoce rozbušilo.

Když si vzpomněla, jak jí svlékl živůtek a líbal na nahá ňadra, jak se jeho rty dotýkaly citlivých hrotů

bradavek, omámené vydechla a zachvěla se. Dnes večer jí ukázal mnohem víc než jen sílu chuti. Ukázal jí, jaký by byl milenec.

Arabella zvedla jeden plátek rudé růže a přitiskla si ho ke rtům. Marcus v ní probudil vášeň, o které neměla ani tušení, že existuje.

Rozkoš, kterou chtěla prozkoumat.

Jak tam tak stála, najednou uslyšela tichý hlas. Jaké by to bylo, kdyby ses mu odevzdala?

Arabella se moudře rozhodla po odpovědi na tuto otázku nepátrat a začala sbírat poházené okvětní plátky. Ten svůdný ďábel byl mnohem nebezpečnější, než si vůbec dokázala představit. Znervózňovalo ji, jak jistě Marcus jde za svým cílem, ale zároveň jeho vytrvalost musela skrytě obdivoval. Je to muž, který řídí svůj vlastní osud, který nedovolí, aby mu kdokoliv vstoupil do cesty, a to včetně jí. Je rozhodnutý, že ji získá, a začíná se mu to dařit. K čertu.

Na svou obhajobu Arabella mohla říct jen to, že snad žádná žena by nedokázala odolat jeho romantickému svádění, a ona není výjimkou. Může tvrdit cokoliv o nesmyslnosti lásky a manželství, ale je přece jen člověk.

Přesto musí sesbírat všechny své síly a už nikdy nesmí podlehnout.

7

Už chápu, co jsi myslela, když jsi hovořila o vášni a o tom proč ženy v jejím jménu dokážou zapomenout na celý svět.

z Arabellina dopisu Fanny

K Arabellině nelibosti podlehla hned následující den. Nemohla z toho vinit jen Marcuse. Její ženská slabost tomu byla stejně na vině jako jeho mužská vytrvalost.

Navíc byla ráda, že ho může doprovodit na piknik. I když v rekonstrukci domu našla skutečné zalíbení, pobyt na čerstvém vzduchu jí poskytne potřebný odpočinek od všech těch kupců a řemeslníků, kteří na ni neustále doráží se stovkami otázek a návrhů.

Rovněž musela přiznat, že je ráda v Marcusově společnosti. Byl jako vždy okouzlující a zručně řídil svůj kočár po venkovských cestách.

K pikniku vybral malou mýtinu těsně u řeky, na místo dopadaly sluneční paprsky, ale zároveň je řada kaštanů chránila před nechtěnými pohledy náhodných kolemjdoucích. Poté, co Arabelle pomohl z kočáru, rozprostřel na zeleném trávníku teplou deku a galantně ji k ní dovedl.

Když na ni usedla, poklekl vedle ní a otevřel proutěný košík, který skrýval malou hostinu sestávající z pečeného kuřete, čerstvého chleba a několika druhů ovoce. Naložil jí na talíř, potom sobě a oběma nalil sklenici vína.

Sluníčko příjemně hřálo, ve vzduchu zpíval slavík a vzduch voněl divokými květy. Jedli v naprosté tichosti a vychutnávali si chvíle klidu a odpočinku. Než však dojedli, Arabella řekla: Je tady opravdu krásně, Marcusi, ale je zbytečné, aby ses tolik namáhal.“ Rukou ukázala k jídlu. Já svůj názor ohledně svatby nezměním.“

Marcus se usmál. „Když jsem vydržel utrpení při pití čaje s tvými žákyněmi, tak mi poskytni šanci zahrát si na romantického milence.“

„Za to, cos udělal, ti jsem opravdu vděčná. Ale abych řekla pravdu, nechápu, proč to všechno děláš.“ Upřeně se na něho zahleděla. „Vždyť ty si mě ve skutečnosti ani vzít nechceš. Chceš jen vyhrát sázku.“

Marcus se na ni podíval přes okraj sklenice a zvažoval její slova. Trávit s Arabellou volný čas a dvořit se jí bylo tak příjemné, že už dávno nešlo jen o to, aby vyhrál.

Prostě chtěl být s ní. Chtěl její společnost z pouhého potěšení být jí nablízku. Ke svému vlastnímu překvapení se odmítl vrátit do Londýna, kde na něho čekaly obchodní záležitosti. Nepamatuje si, že by to pro nějakou ženu někdy udělal.

Holá pravda byla taková, že mu s Arabellou bylo příjemně. Hovořili spolu a smáli se. Zjistil, že miluje její úsměv. Dokonce měl rád i její tvrdohlavost.

Marcus si vzpomněl, jak jí včera, když ho přinutila vypít čtyři šálky čaje s jejími nevycválanými žákyněmi, v očích tančily pobavené jiskřičky smíchu, a měl co dělat, aby se hlasitě nerozesmál. Přesné takový druh utrpení očekává od budoucnosti s Arabellou a je ochoten ho přijmout.

Uvědomil si náhlou změnu svých pocitů a dlouze se napil. Při představě, že by ho někdo měl celý život držet na řetězu, ho mrazilo. Ne však, když ten řetěz bude držet Arabella. Poprvé v životě chce něco víc než jen dědice svého bohatství a titulu.

Chce Arabellu za ženu.

Jenže ona mu samozřejmě nevěří. Myslí si, že je pro něho jen rozptýlením. Možná kdysi ano, ale už dávno to není hra. Je pevně rozhodnutý[7] skutečně ji získat.

Až donedávna, dokud Arabella nedodala jiskru jeho životu, si nebyl jistý, co mu vlastně chybí. Ted to už ví. Vedle ní si připadá živý jako nikdy předtím. Je šťastný a má neustále dobrou náladu.

Samozřejmě vedle ní pociťuje i touhu a chtíč. Arabella je sice nezkušená, ale je mnohem více ženou než všechny jeho bývalé milenky a on ji chce stále víc a víc.

Chce tuhle smyslnou ženu, která probouzí k životu všechny jeho smysly.

Marcus ji pozoroval a náhle ho zaplavila vlna něhy. Byla zrazená svým hloupým snoubencem, který byl natolik blázen, že si dobré pověsti svého jména cenil více než jí. Navíc to utrpení, které jako dítě prožila po boku nezodpovědných rodičů.

Marcus věděl, že jejich manželství bude jiné, jenže nejdříve o tom musel Arabellu přesvědčit.

Chtěl jí ukázat rozkoš, o které až dosud neměla ani tušení, a to pro její potěšení, ale i ke svému užitku. Vždyť ona skutečně nemá potuchu o tom, oč se sama dobrovolně ochuzuje tím, že se vyhýbá mužům. Marcus byl přesvědčený, že jakmile jednou zjistí, jak je milování příjemné, snadněji podlehne a přistoupí na jeho návrh.

Rovněž věděl, že si bude hrát s ohněm, neboť stačil jediný dotek či letmý polibek a měl co dělat, aby se ovládl a nezmocnil se jí. Musí se však obrnit pevnou vůlí a co nejdříve toto trápení ukončit.

Marcus si otřel ruce do plátěného ubrousku, vzal Arabelle sklenici s vínem a položil ji zpátky do košíku.

Arabella něco takového nečekala a zostražitěla. „Marcusi, ještě jsem nedojedla."

„Můžeš dojíst později. Teď je čas, abychom pokračovali v našich lekcích."

„Co tím myslíš?" zeptala se opatrně. „Chci tě učit o milování."

Srdce jí vyskočilo až do hrdla. „Dohodli jsme se, že nepřekročíme jisté hranice."

„To ano, jenže ty je chceš překročit stejně jako já."

Arabella otevřela ústa, aby to popřela, ale nemohla lhát.

Marcus se jí upřeně zahleděl do očí. „To, že si mě odmítáš vzít, ještě neznamená, že nemůžeš poznat rozkoš."

Arabella musela uznat, že jeho slova dávají smysl, ale přesto zakroutila hlavou. „Nechci dělat nic tak nestoudného, Marcusi. Jednou se možná vdám a do té doby chci být panna.“

„Mohu ti poskytnout rozkoš, aniž bych tě zbavil panenství.“

„To vím.“ Když jeho tmavé obočí vylétlo vzhůru, studem zrudla. „Ohledně milování nejsem až tak neznalá. Jedna má přítelkyně mi

0 všem řekla.“

Na tváři se mu objevilo pobavení. „Co je to za přítelkyni, která s dámou hovoří o takových věcech?“

„Známe se už od malá,“ odpověděla Arabella a bojovně vystrčila bradu. „Fanny Irwinová. Jsem si jistá, že ji znáš, poněvadž je nejznámější londýnskou kurtizánou.“

„Ano, vím o ní,“ odpověděl Marcus, „i když nikdy jsem se s ní nesetkal osobně.“

Arabella pocítila něco jako úlevu. „Fanny je stejně stará jako já, ale mnohem zkušenější. Než odjela do Londýna, v Hampshiru jsme byly sousedky. Zůstaly jsme přítelkyněmi, a to navzdory tomu, že ji její rodina zavrhla za její nevhodné chování.“ Arabella se smutné usmála. „Byla jedna z mála lidí, kteří se ke mně a k mým sestrám po skandálu našich rodičů neotočili zády. Občas nás navštěvovala

1 tady u nevlastního strýce. Fanny mi řekla všechno o svém způsobu života.“

„Takže ukojila tvou zvědavost ohledně milování?“

„Musím přiznat, že jsem skutečně byla zvědavá, a když jsme se s vikomtem zasnoubili, chtěla jsem vědět, co mám očekávat od svatební noci. Takže teoreticky znám naprosto všechno.“

Jenže teorie není totéž co praxe,“ řekla Marcus. Jen přiznej, že chceš vědět, jaká bude naše svatební noc.“

Arabella se zamračila. Jenže my žádnou svatební noc mít nebudeme. A nemysli si, že mě polibky přemluvíš k tomu, abych změnila názor.“

Když se Marcus upřeně zadíval na její ústa, Arabella si uvědomila, že udělala chybu. „Neber to jako výzvu,“ řekla rychle.

Jenže to je výzva. V sázce je má mužská čest.“

„Marcusi…,“ vykřikla, když se k ní přiblížil.

Usmál se na ni takovým způsobem, že jí to vzalo dech. „Dovol mi, abych ti ukázal, co je rozkoš, drahá.“

Dřív, než si to mohla rozmyslet a utéct, ji popadl v pase a přitáhl si ji na klín. Arabella otevřela ústa, aby se bránila, jenže Marcus toho využil zcela po svém. Sklonil hlavu, přisál se k jejím rtům a vášnivě ji políbil. Arabella cítila, jak se jí rozbušilo srdce a do těla vstoupil žár.

Když ji Marcus konečně pustil a podíval se na ni, byla zcela bez dechu. „Slyšela jsi včera svou přítelkyni, Arabello, samota je špatný milenec.“

Špičkou jazyka si olízla citlivé rty. Jenže já žádného milence nechci. Nechci milence ani manžela. A rozhodně nejsem sama. Mám sestry a školu.“

„Jenže nic z toho ti nemůže poskytnout rozkoš. Nechceš přece celý život zůstat starou pannou?“

„Přesně to chci.“

„Ne, nechceš. Na to máš v sobě příliš mnoho žáru.“

Znovu se sklonil, aby ji políbil, tentokrát to však učinil mnohem pomaleji a něžněji. „Copak nechceš vědět, jaké to je být skutečnou ženou? Jak potěšit muže? Nechceš cítit vášeň, rozkoš a fyzické ukojení?“

Arabella byla na vážkách, ale pak vyhrál její rozum a zakroutila hlavou. „Nemohu se s tebou milovat, Marcusi! To nepřipadá v úvahu.“

„Pokud se skutečně nikdy nechceš vdát, nač si budeš chránit své panenství?“

Arabella věděla, že to je rozumný argument. Pravda byla taková, že chtěla aspoň jednou poznat rozkoš. Chtěla vědět, oč v životě přichází. Fanny tvrdila, že pokud je milenec dostatečně zkušený, může ženě přinést až neskutečnou rozkoš.

Arabella nepochybovala, že Marcus zkušený je. A ona zřejmě už nikdy nedostane další možnost. Rozhodně ne takovou, aby si mohla být jistá, že její čin zůstane v utajení. Jako její poručník má Marcus velký zájem na tom, aby její pověst zůstala čistá, takže bude naprosto diskrétní.

Zatímco přemýšlela, Marcus ji položil na deku a lehl si vedle ní tak, že ji částečně překrýval.

„Tentokrát použiju ruce i ústa,“ mumlal Marcus do jejích pootevřených rtů.

Arabella se snažila vzepřít a dlaněmi se opřela o Marcusovu hruď, ten se však sklonil, zuby opatrně

uchopil její spodní ret a něžně skousl. Když Arabella ohromeně vydechla, jazykem dráždivě přejel po citlivých rtech a pak se pomalu, ale jistě ponořil do jejích úst.

Arabella si uvědomila, že mu nedokáže vzdorovat. Odevzdaně si povzdychla a hladově opětovala jeho polibky.

Jeho ústa na ni působila jako nějaké kouzlo… a stejně tak jeho ruce. Zatímco ji líbal, rukama pomalu klouzal po štíhlém hrdle, stále níž a níž, zanechával za sebou horkou stopu, až dlouhými prsty vklouzl do hlubokého výstřihu modrých šatů.

Po chvíli si Arabella uvědomila, že ji Marcus zbavil živůtku i spodničky, aby odhalil pevné hroty růžových bradavek. Dlaní mnul hebkou oblinu plných ňader a prsty dráždil citlivé vrcholy. Arabella omámeně vykřikla a vyklenula se mu v ústrety. Chtěla víc opojné rozkoše, kterou jí poskytoval.

Náhleji Marcus přestal líbat, zvedl hlavu a pohledem klouzal po jejích ňadrech, kochal se krásou plných oblin a touhou zduřelých hrotů.

Arabella cítila, jak rudne rozpaky. Ležela tady a vůbec se nebránila. Dovolila mu, aby si s ní dělal, co se mu zachtělo. Když si však chtěla rukama zakrýt ňadra, chytil ji za zápěstí a odtáhl je stranou.

„Ne, dovol mi, abych se díval."

Bylo to tak vzrušující. Arabella by nikdy nevěřila, že samotný pohled v ní dokáže vzbudit takový žár. Najednou měla dojem, že snad uhoří.

Pak se k dychtivému pohledu přidaly jeho dlouhé prsty. Jen letmo přejel přes citlivé vrcholy a Arabella omámeně vydechla.

Marcus se spokojeně usmál. Modré oči mu ztmavly touhou a odrážel se v nich stejný žár, jaký pohlcoval Arabellu. Pomalu, dráždivě uchopil růžovou bradavku, sevřel ji mezi dva prsty, štípl a pak po ní chlácholivé přejížděl bříškem palce. Arabella měla pocit, že to slastné trýznění už nevydrží. „Marcusi…, jsem tak…“

„Co jsi?“

Jsem tak horká… Jako bys probudil všechny mé smysly.“ Jeho oči ještě potemněly. Já vím.“

Věděla, že ji promyšleně dráždí a vzrušuje. Ta představa jí dávala pocit ženskosti a smyslnosti, nicméně kdesi v hloubi si připadala slabá a zranitelná, vydaná mu na milost. Ne, tentokrát neuteče.

Zadíval se jí přímo do očí a naklonil se, aby vzal lem jejích šatů a vykasal ho nad kolena. Pak ji velmi pomalu a něžně horkou dlaní hladil od lýtka v hedvábných punčochách, přes koleno až k vnitřní straně stehna.

Arabella ztuhla, avšak jen do té doby, dokud se Marcus znovu nesklonil a nepolíbil ji. Jen klid, lásko. Dovol mi, abych tě potěšil,“ mumlal, když rukou klouzal slále výš, aby našel vlhké místo ukryté mezi jejími stehny.

Když se snažila jeho skandálnímu dotyku bránit, jazykem vklouzl hluboko do její hebkosti a znovu ji zbavil slov. Líbal ji vášnivě a hladově, zatímco prsty se něžně probíral okvětními plátky jejího ženství, až našel citlivý pupen a dráždivě po něm přejel bříškem prstu.

Arabella se napjala a prsty zabořila do pevné hradby jeho svalů.

Marcus chvíli počkal, až se Arabella uklidní a znovu popadne dech, a pak začal palcem kroužive dráždit vlhký uzlík její touhy. Arabella byla jako v jednom ohni. Dychtivě mu vycházela v ústrety, zmítala se, šeptala jeho jméno a jako v horečkách si vychutnávala slastné dráždění. Když začala vášnivě vykřikovat, přisál se k jejím ústům a hladově je líbal, jako by chtěl zachytit každičký její sten, kterým se mu odevzdávala.

Skutečně se mu odevzdala. Arabella najednou nemohla pochopit, proč tak dlouho odolávala.

Marcus ji náhle přestal líbat. Arabella se zamračila a chtěla si ho přitáhnout zpátky, ale Marcus se přesunul dolů, rty ji začal hladit po vnitřní straně stehna a pomalu postupoval výš. Když si Arabella uvědomila, co chce udělat, zachvěla se. Chce ji tam políbit!

.Jen klid," zašeptal, když ucítil její napětí a rukama ji uchopil za obě stehna, aby nemohla ucuknout.

Vtom ucítila jeho horký jazyk a celým tělem jí projela prudká vlna ohromující extáze. Marcus vzal citlivý vrchol mezi rty, a zatímco ho hladově sál, prstem vklouzl do vlhké štěrbinky jejího ženství.

To, co cítila, bylo neuvěřitelné. Arabella zcela ztratila veškeré zábrany. Zavřela oči, hlavu zaklonila dozadu a nevnímala nic než jeho hladová ústa a dlouhé prsty.

Marcus spokojené sledoval její vášnivou reakci a dál ji promyšleně dráždil, hladil ji, líbal a vzrušoval.

Pil z kalichu její touhy a vdechoval vůni vzrušení, která ho obklopovala jako těžká mlha.

Arabella však chtěla víc, mnohem víc. Chtěla něco, co si nedokázala představit. Něco, co v ní sílilo a hrozilo, že ji to roztrhne na dva kusy.

Pak najednou její smysly explodovaly. Arabella se křečovitě napjala a vykřikla. Realita života se roztříštila do tisíce drobných kousků rozkoše a její vlastní svět se nadobro zhroutil a změnil se v pulzující žár.

Arabella si jen mlhavě uvědomovala, co se vlastně stalo. Dlouhou chvíli jen tak tiše ležela a nehýbala se. Extáze, k níž ji Marcus dovedl, z ní vyčerpala veškerou sílu a živelnou energii. Bylo jí krásně a byla šťastná.

Když se konečně vzpamatovala a dokázala se soustředit na svět kolem sebe, otevřela oči a zjistila, že ji Marcus upřeně pozoruje.

„Tak teď už víš, o co přicházíš?“

Ano, naprosto jasně. Milování s Marcusem ji ohromilo, ale zároveň jí otevřelo oči.

Tohle dělalo z rozumných žen jen pouhé loutky v rukou muže. Arabella však věděla, že na její ztrátě rozumu má velký podíl Marcus. Byl skvělým milencem.

„Není se co divit,“ zašeptala ochraptělým hlasem, „že ti všechny ženy leží u nohou a snaží se získat tvou pozornost.“

„Děkuji za poklonu.“

Něžně se na ni usmál a v ochranném gestu jí upravil sukni, aby skryl její nahotu.

Arabella se pomalu posadila. Něco bylo špatně, jen nevěděla co. Podle její přítelkyně Fanny, bylo milování jiné, než jak jí ho ukázal Marcus. Zkoumavě se na něho podívala, když vtom to pochopila. Přinesl jí rozkoš, ale sobě ne.

Očima váhavě klouzala dolů, až se zastavila na tvrdé vyboulenině v jeho rozkroku. Kalhoty se napínaly tak, že hrozilo, že prasknou. „To je všechno?“

Nechápavě povytáhl obočí. „Copak jsem tě neuspokojil?“

„Ne…, chci říct, samozřejmě že ano. Já jen, že… Vím, že pro muže je bolestivé, když… Však ty víš.“

Tiše se zasmál. „To tedy skutečně ano, lásko. Jenže já to už nějak vydržím. Na další lekci ještě nejsi připravená. Až se budeme doopravdy milovat, všechno to bude ještě krásnější.“

Představa toho, jak se miluje s Marcusem, jí v žilách rozproudila krev a srdce začalo zběsile bít na poplach, přesto však věděla, že se to nikdy nestane. Nemělo však smysl se teď s ním dohadovat, a proto raději plaše řekla: „Chtěl bys…, abych tě té bolesti zbavila?“

Něžně se pousmál. Je od tebe hezké, že máš o mě starost.“

„Připadá mi to spravedlivé,“ řekla Arabella a do tváří se ji nahrnula nachová barva.

„Když na to přijde, mohu si ulevit i sám.“

Když si začal rozepínat knoflíky u kalhot, Arabella očima automaticky sklouzla dolů. Najednou zděšeně zalapala po dechu. Marcus chce před ní odhalit své mužství.

Když vytáhl ztopořený úd, Arabelle se zatočila hlava a mela dojem, že omdlí. Byl pevný, dlouhý a tyčil se z houštiny tmavých chloupků. Pohled na jeho vzrušení Arabellu zbavoval dechu.

„Předpokládám, že jsi nahého muže ještě nikdy neviděla," podotkl Marcus.

„Ne," vydechla Arabella.

Jsi šokovaná?"

Šokovaná není ten správný výraz, pomyslela si Arabella omámeně. Navzdory jejímu dobrému vychování, navzdory tomu, co diktovaly slušné mravy, byla jeho nahotou uchvácena. Chtěla by ho vidět celého. Podvědomě věděla, že jeho tělo bude krásnější než těla ostatních mužů. Pevné, svalnaté, silné a plné živelné energie.

Zatímco ho pozorovala, Marcus uchopil penis do ruky, pevně ho sevřel a plynulým pohybem sklouzl dolů, přičemž zcela odhalil růžový hrot. Arabella ztěžka polkla.

Jestli chceš, můžeš se dívat," navrhl Marcus. Vzal do dlaně dvě těžká varlata a potěžkal je.

Arabella fascinovaně zírala na jeho penis a nebyla schopná odvrátit zrak.

„S tebou by to bylo mnohem lepší," řekl Marcus, prsty pevně obkroužil kolem silného prutu a sevřel ho.

Když začal rukou pomalu pohybovat nahoru a dolů, Arabella zatajila dech a ohromené sledovala erotické představení.

„Představuju si, že se s tebou právě teď miluji, sladká Arabello. Je to velmi vzrušující."

Arabella zrudla, ale nedokázala se přestat dívat. I jí se zmocnilo prudké vzrušení.

„Představuješ si, jaké to bude, až mě ucítíš uvnitř?“ zeptal se a zrychlil tempo. „Už se nemůžu dočkat, Arabello.“

Arabella zvedla zrak a jejich pohledy se střetly. V jeho očích viděla takovou touhu a žár, až cítila, jak ji propaluje do hloubi duše. Netrvalo dlouho a Arabella viděla, že se Marcus přestal ovládat. Jeho oči ještě více potemněly a odráželo se v nich něco primitivního a silného.

Srdce jí začalo bít jako o závod. Živě si dovedla představit, jak jeho pevný penis klouže do její hebkosti, jak ji napíná a propaluje…

Marcus pevně zaťal zuby, zavřel oči a začal ztěžka dýchat. Zrychlil tempo a vtom… vyvrcholil.

Z hrdla mu unikl hluboký sten a celý se křečovitě zachvěl. Udělal dva poslední rychlé pohyby a nastavil dlaň, aby sebral všechnu mléčnou tekutinu, která z něho vystříkla jako žhavá láva.

Arabella cítila, jak jí srdce tluče až v krku a celé tělo jí hoří jedním plamenem.

Když Marcus o chvíli později otevřel oči, usmál se. „Bohužel, má malá ukázka sebeuspokojování má jen dočasný účinek. Stále po tobě toužím stejné jako předtím.“

Arabella ze sebe nedokázala vydat ani jediné slovo. Stále na něho zírala, rty měla mírně pootevřené a ztěžka oddechovala.

Marcus z náprsní kapsy brokátové vesty vytáhl kapesník, otřel si dlaň a pak si spravil kalhoty.

Arabella mlčela, i když se Marcus napřímil a zrakem sklouzl k jejím odhaleným ňadrům.

Natáhl ruku, aby se letmo dotkl citlivých bradavek. „Ted, když víš, jakou rozkoš můžeš očekávat," zamumlal Marcus, „to jistě bude mnohem snadnější."

Než mohla Arabella vyjádřit svůj nesouhlas, Marcus jí upravil spodničku a živůtek a řekl: „Nicméně další kroky můžeme probrat až později. Dopij si víno, maličká, abych tě mohl odvézt domů. Dnes odpoledne máš hodinu, pamatuješ?" „Ano…, pamatuji."

Arabella se zachvěla. Ano, měla dnes odpoledne hodinu, ale jak se může soustředit, když na svém těle stále cítí jeho vzrušující doteky, horké polibky a hlavou jí víří myšlenka na to, jaké by to asi bylo, kdyby ho cítila hluboko uvnitř. Marcus jí ukázal něco, na co nikdy nebude schopná zapomenout…

Arabella si upravovala šaty a mračila se. Najednou si však uvědomila, že to, co ji trápí, není jejich milování. Poprvé ve svém životě dokázala pochopit svou matku.

Samozřejmě že ona by se nikdy nezamilovala a neztratila hlavu kvůli muži, který by ji odvedl od rodiny. Nikdy by pro své vlastní potěšení neublížila lidem, které milovala a kteří milovali ji.

Zahleděla se na Marcuse, jenž sbíral zbytky pikniku.

Pravda je však taková, že díky Marcusovi ví, co je to rozkoš.

8

Musím přiznat, že jsem se v hraběti mýlila. Opravdu je v něm i něco dobrého.

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

„Roslyn, Lily…, co tady děláte?“ zeptala se Arabella, když ve škole našla své dvě sestry. Cekaly na ni v kanceláři, kde se svými kolegyněmi obvykle řešily problémy týkající se chodu školy. „Dneska přece nemáte žádnou hodinu.“

„Přišly jsme se podívat, jak si vedeš,“ odpověděla Roslyn a na krásné tváři se jí odrážel zájem, „a zjistit, zda nepotřebuješ naši pomoc. Poněvadž jsme nemohly přijít do našeho domu, rozhodly jsme se, že škola bude tím nejlepším místem. Tess nám sdělila alarmující novinu, Arabello – že tě lord Danvers požádal o ruku.“

„Ano,“ souhlasila Lily ustaraně. Jak se to jenom mohlo stát, Bello? Hrabě je tady jen čtyři dny a ty jsi s ním za tu krátkou dobu stačila uzavřít tak nebezpečnou sázku.“

Skutečně je tady Marcus jen čtyři dny? Arabelle to připadalo mnohem déle.

Posadila se na židli naproti svým sestrám a zvažovala, kolik jim toho může odhalit. „Řekla vám

Tess i to, co je v sázce? Lord Danvers se zavázal, že pokud mu dokážu čtrnáct dní odolat a nebudu souhlasit s jeho žádostí o ruku, dá nám naprostou volnost. Ten návrh byl příliš lákavý, než abych odmítla.“

„Ano, řekla nám to,“ přitakala Roslyn, „a my si tvé oběti velmi vážíme…“

„Ale. také se o tebe bojíme,“ přerušila ji Lily. Její hnědé oči ztratily svou přirozenou veselost. Tess také povídala, že hrabě je až hříšně krásný a okouzlující.“

A vzrušující a smyslný, pomyslela si Arabella.

Hlasitě si však povzdychla: „Bohužel měla pravdu. Přesto jsem se sázkou souhlasila.“

Potom sestrám objasnila, co všechno se v uplynulých dnech odehrálo, přičemž vypustila Marcusovy lekce milování.

Je to naše jediná šance, jak získat nezávislost,“ řekla Arabella.

Lily se zamračila. „Znamená to, že pokud vyhraješ, nebude nás nutit k sňatku ani nebudeme muset přestat vyučovat ve škole?“

„Přesně tak.“

„Tess říkala, že není tak strašný, jak jsme si myslely,“ dodala Roslyn. Jaký tedy je?“

Na to Arabella neznala odpověď. Poté, co ho včera viděla se svými žákyněmi, byla ochotná přísahat, že je to muž, který si zasluhuje úctu a její obdiv. Tak alespoň vypadal. Jenže člověk přece nemůže poznat charakter druhého člověka jen za čtyři dny. Je možné, že se jen přetvařuje, aby ji přesvědčil o tom, že bude skvělým manželem.

„Rozhodně je mnohem rozumnější, než o něm svědčily jeho dopisy," přiznala.

„Doufám, že neexistuje možnost, že by hrabě svou sázku vyhrál?" zeptala se Lily ustaraně. „Nepřesvědčí tě, abys přijala jeho žádost o ruku? Vždycky jsi říkala, že bys nikdy neriskovala manželství z rozumu, Bello."

Arabella se usmála. „Nemusíš se bát. Na mých názorech ohledné manželství se nic nezměnilo."

Nedokáže sice odolat Marcusovým svůdným polibkům, ale to ještě neznamená, že si ho vezme. Rozhodně nebude takový blázen, aby se znovu bezhlavě zamilovala, a skutečná láska byla jediná věc, která by ji donutila k zásnubám a později k manželství. Ted je mnohem chytřejší a především opatrnější, než aby někomu dala své srdce.

„Nechceš, abychom se vrátily domů a pomohly ti?" zeptala se Roslyn. „Sice jsme Tess slíbily, že jí příští týden pomůžeme dokončit balíčky pro charitu, ale tvé blaho je teď mnohem důležitější."

„Ano," souhlasila Lily. „Možná bychom se skutečně měly vrátit domů."

„Děkuji, ale ne," odpověděla Arabella. „Skutečně si s ním dokážu poradit. Měly byste udělat to, co jste slíbily. Pro Tess to hodně znamená."

Právě se hodlala zeptat, jak se sestrám daří, když na chodbě uslyšela kroky a pak zaklepání na dveře. Do místnosti vešla slečna Jane Caruthersova a za ní lord Danvers. „Máš tady návštěvu, Arabello," oznámila Jane.

Arabella ztuhla. Znepokojovalo ji, že Marcus nečekaně navštívil její školu, a to nejen proto, že

před ním chtěla ukrýt své sestry, než si bude zcela jistá jeho záměry, ale zároveň si nebyla jistá svou reakcí.

Nemohla přestat myslet na to, že ještě před dvěma hodinami ji držel v náruči, že byla horká a dychtivá a ochotně přijímala jeho vzrušující doteky a skandální polibky.

Když se jejich oči střetly a ona v nich uviděla touhu a žár, uvědomila si, že ani Marcus nezapomněl. Intenzita jeho pohledu ji rozechvěla a najednou měla pocit, jako by se jí znovu dotýkal a hladil ji…

Arabella vstala, zatímco Lily tiše zamumlala: „Mluvíme o ďáblovi a on je tady."

„Ach, vy jste hovořily o mně?" zeptal se Marcus a obrátil svou pozornost ke dvěma mladším sestrám. „Vy musíte být mé dvé půvabné schovanky."

Když Jane kývla hlavou a zavřela za sebou dveře, Arabella v ochranném gestu postoupila dopředu. Věděla, že nemá jinou možnost než sestry představit.

Když tak učinila, Marcus se uklonil a obdařil její sestry jedním ze svých okouzlujících úsměvů. „Jsem rád, že vás konečně poznávám, dámy."

Roslyn jen udiveně zamrkala, zatímco Lily si ho měřila zamračeným pohledem. „My nemůžeme říct totéž, lorde. Byly bychom mnohem raději, kdybyste se vrátil do Londýna a nechal nás být."

„Má sestra chce říct, lorde," řekla Roslyn mnohem zdvořileji, „že jste zbytečně mařil svůj drahocenný čas a námahu, poněvadž my žádnou ochranu nepotřebujeme."

„To už vím. Doufám jen, že mi dáte příležitost, abych vám dokázal, že nejsem takový necita, za jakého mě považujete.“

Navzdory jeho mužnému kouzlu se Lily jen tak nevzdávala. „Musíte uznat, že vaše činy hovoří jinak. Váš právník nám sdělil, že nám hodláte najít vhodné manžely.“

„To bylo ještě předtím, než jsem zjistil všechny okolnosti,“ odpověděl mírně.

„Bylo by od vás nespravedlivé zakázat nám, abychom učily ve škole, lorde. Roky jsme bojovaly o úspěch, především pak Arabella. a ted ji chcete přinutit, aby se za vás provdala.“

Marcus se letmo usmál. „Pochybuji, že bych vaši sestru mohl přinutit k něčemu, co by sama nechtěla.“

Lily v něm však stále viděla hrozbu. „Arabella se nenechá oklamat hezkou tvářičkou a vytříbeným chováním.“

Marcus na ni lišácky mrkl. „Samozřejmě že ne. Na to je příliš chytrá. Právě proto bych ji chtěl přesvědčit o tom, že jsem v jádru jiný než typický urozený gentleman.“

Když se na něho Roslyn zaujatě podívala, pokračoval: „Předpokládám, že jste se rozhodly po dobu mého pobytu zůstat u slečny Blanchardové. Nemusíte se bát, nechci vás popadnout za vlasy a dotáhnout zpátky domů. Vlastně tak mám alespoň skvělou příležitost dvořit se vaší sestře v relativním soukromí…“

Arabella se rozhodla, že je načase, aby jejich rozhovor přerušila. „Proč jste vlastně přišel, lorde?“

„Abych vám nabídl své služby.“

„Vaše služby?“

Jako taneční partner. Máte přece dnes odpoledne hodinu lańce, ne snad? Když jsem tady byl naposledy, slečna Caruthersova si stěžovala, že vaše mladé slečny nemají žádné tanečníky. Tak jsem se rozhodl přijít vám na pomoc.“

Arabella nemohla uvěřit vlastním uším. Když si uvědomila, že Marcus ochotně stráví další odpoledne s tuctem chichotajících se mladých dívek, musela uznat, že jeho nabídka je více než laskavá.

Samozřejmě to dělá jen proto, aby získal její přízeň. Nevěděla však o žádném dobrém důvodu, proč by jeho nabídku mohla odmítnout. Její žákyně by skutečně potřebovaly tanečního partnera. Obě sestry jí při tanečních hodinách vždy pomáhaly tím, že se ujaly role gentlemana, ale Marcus bude bezesporu lepší.

„Dobře tedy,“ souhlasila Arabella, „pokud vám to nebude vadit.“

„Vůbec ne,“ ujistil ji. „Hodina začíná za chvíli, nemýlím se?“

„Přesně tak,“ souhlasila Arabella a podívala se na Roslyn. Očima jí dávala jasně najevo, že má šanci zmizet. „Myslím, že dnes odpoledne se obejdu bez tvé pomoci.“

K jejímu velkému překvapení Roslyn zakroutila hlavou. „Raději! zůstanu.“

Já taky,“ prohlásila Lily s pohledem upřeným na Marcuse. „Tohle bych si nemohla nechat ujít.“

Arabella si pomyslela, že její sestry chtějí poznat svého nového poručníka a rovněž jí poskytnout morální oporu. Dojatá jejich zájmem je doprovodila

do tanečního sálu, kde na ně už čekaly dva tucty upovídaných dívek.

Jakmile však do sálu vstoupil lord Danvers, rozhostilo se naprosté ticho. Dva tucty páru dívčích očí vzlétly vzhůru a dychtivě pozorovaly krásného hraběte, se kterým si snad budou moci zatančit.

Dívky si nejdříve procvičovaly vstup do sálu. Všechny se shromáždily na chodbě a přicházely až poté, co byly uvedeny lokajem. S úsměvem vcházely dovnitř, elegantně se uklánělly a vítaly se svou hostitelkou. Dalším krokem bylo dívky naučit, jakými různými způsoby lze přijmout žádost o tanec a jak zdvořile odmítnout nechtěného či snad příliš dotěrného tanečního partnera. Když konečně přišel na řadu samotný tanec, slečna Caruthersová se usadila za piano a čekala na pokyn, aby začala hrát.

Arabella se právě chystala najít pro hraběte taneční partnerku, když Marcus zdvořile navrhl: „Snad by bylo lepší, kdybych první tanec předvedl s vámi, slečno loringová.“

Tohle měl v plánu celou dobu. pomyslela si Arabella rozzlobeně, jenže nedostala šanci odmítnout. Marcus ji vzal za ruku a vedl ji na parket. Stačil jediný jeho dotek a prudce se jí rozbušilo srdce. Když stáli proti sobě a čekali na hudbu, Arabella si uvědomila, že to je po dlouhé době poprvé, kdy zase tanči s mužem.

Od zrušeni zasnoubení na žádném skutečném plese nebyla. Když doprovázela své žákyně na místní taneční večery, vždy vystupovala jako jejich gardedáma a jako taková seděla bokem a jen pozorovala, jak si její dívky vedou. Bylo to mnohem

bezpečnější a jako učitelka se alespoň vyhnula zbytečným pomluvám.

A přesně v tom musí pokračovat i nadále, uvědomila si, když pohlédla do Marcusových modrých očí a věděla, že je upřeně pozorují dva tucty dívek. Musí zapomenout na dnešní vášnivé setkání a věnovat se jen výuce.

Arabella byla zkušena tanečnice a jejímu chováni se nedalo nic vytknout, ale pokaždé když se jejich ruce dotkly, ucítila prudký nával vzrušení a jednou se jí dokonce stalo, že škobrtla. Úzkostlivě se snažila vyhnout pohledu na své sestry, neboť věděla, že ji upřené pozorují a že vědí, že něco není v pořádku.

Právě se chystala vybrat pro Marcuse novou taneční partnerku, když k nim přistoupila její nejméně oblíbená žákyně, Sibyla Newsteadová. „Chtěla bych s vámi tančit první, lorde Danversi. Ostatní dívky nepotřebují cvičit, neboť jen několik z nich obdrželo pozvání na ples sira Alfreda Perryho. Já ano a také slečna Blanchardová.“ Sibyla se úkosem podívala na Arabellu. „Kdežto slečna Loringová pozvána nebyla ani slečna Roslyn a slečna Lily. Mezi místní šlechtou jsou považovány za příliš skandální.“

Arabella se zhluboka nadechla, avšak Marcus zareagoval dřív, než se vzpamatovala.

Pozvedl tmavé obočí a přísně se na dívku podíval. „Copak vás nikdo neučil, že své blízké nemáte pomlouvat, slečno Newsteadová? Vy nepotřebujete lekci tance, ale lekci slušného chování.“

Sibyla údivem otevřela ústa a tváře se jí zarděly zahanbením. Jenže Marcus ještě neskončil. „Dávejte

si pozor, abyste nerozzlobila někoho důležitého, neboť pozvání na ples se dá vždy zrušit. Věděla jste, že sir Alfred je můj dobrý přítel?“

Hovořil tichým hlasem, ale jeho výhrůžka byla naprosto zřetelná.

Arabella překvapeně a vděčně hleděla na Marcuse. Byla ráda, že se jí před dívkou zastal, i když si myslela, že nemusel byt tak tvrdý. Na tuto lekci Sibyla zcela jistě dlouho nezapomene.

Když se dívka zamračila, Arabella mírně dodala: „Dáma na sobě nikdy nedá znát, že ji gentleman ranil, Sibylo. Ani tehdy, když to hodně bolí.“

„Ano, slečno Loringová,“ zamumlala Sibyla a tváře ji stále hořely studem.

„Dobře víš, že ve společnosti jsi hodnocena za každé své slovíčko, za každý čin. Chceš přece, aby té všichni považovali za dámu, ne snad?“

„Ano, samozřejmě, slečno Loringová.“

Arabella se mile usmála. „Pak jistě dáš slečně Trebbsové příležitost, aby si s lordem Danversem zatančila jako první.“

„O, ano.“ Dívka se kousla do jazyka a ustoupila stranou, ale ještě předtím po Arabelle šlehla vzpurným pohledem.

Arabella její drzost v tichosti přešla a pobídla slečnu Trebbsovou, aby vstoupila na parket. Když se však vracela mezi ostatní, zachytila pohledy svých sester. Lily se nad Sibylinou drzostí a neomaleností doslova chvěla zlostí, zatímco Roslyn na dívku hleděla s chladnou vážností, což svědčilo o jejích potlačovaných citech.

Rovněž Arabella sdílela jejich pocity. Od skandálu jejich rodičů nebyly pozvány ani do jedné lepší rodiny v sousedství, ani na jeden honosný bál.

Pro Arabellu to byla hořká pilulka, kterou musela spolknout, ne však kvůli sobě, ale kvůli sestrám. Časem se naučila přijímat nevyhnutelné, ale stále se nemohla zbavit hořkosti nad nespravedlností zdejší šlechty, která je trestala za hříchy jejich rodičů.

Arabella hodinu tance sledovala jen s malým zájmem a ke konci byla tak nepozorná, že se Marcusem nechala usadit do jeho kočáru, aby ji odvezl domů, i když si po jejich romantickém setkání přísahala, že s ním už nikdy nezůstane sama.

„Teď mi pověz," začal, když se vůz dal do pohybu, „proč vás sir Alfred nepozval na ples?"

„Myslím, že to je zřejmé," odpověděla Arabella a snažila se, aby její hlas zněl vyrovnaně. „Skandál našich rodičů nás vždy dostihne. Široko daleko by z vyšších kruhů nikdo nepromluvil se slečnami Loringovými – samozřejmě až na lady Freemantlovou a slečnu Blanchardovou." Pokrčila rameny. „Na mně mi nezáleží, skutečně, ale mé sestry by si zasluhovaly lepší zacházení."

Marcus zaťal pěsti. „Dohlédnu, abyste všechny tři dostaly pozvání, a samozřejmě vás na ples doprovodím."

Se zájmem se na něho podívala. Nepochybovala, že dokáže lorda Alfreda a lady Perryovou přesvědčit, aby je pozvali, ale nechápala, proč to vlastně dělá. „Nemusíš si kvůli nám dělat takové starosti, Marcusi."

„Musím. Nedopustím, aby mé schovanky pykaly za něco, co nemohly nikterak ovlivnit.“

Arabella si uvědomila, že je rozzlobený kvůli ní, a potlačila úsměv. „Skutečné to nemusíš dělat. Už jsme si zvykly, že stojíme stranou. Stejně bychom si neměly co obléknout. Naše plesové šaty vyšly z módy už před čtyřmi roky.“

„Pak si necháte ušit nove.“

„Do pondělí?“

„Proč ne? Hned nechám poslat do Londýna pro nejlepší švadleny.“

„Marcusi, nechat ušit šaty v tak krátké době by stálo hotové jmění!“

„Jenže já ho mám, drahá. A neznám lepší způsob, jak ho využít.“

Tentokrát Arabella rozhodné zakroutila hlavou. „My rvou charitu nechceme.“

„To není charita. Jako váš poručník jsem povinen se o vás postarat.“

Arabella z hlavy nemohla vyhnat slova svého zesnulého nevlastního strýce o tom, že nejsou nic jiného než tíživé břemeno. Je to charita a my ji nepřijmeme.“

Marcus se na ni pobaveně podíval. „Nechovej se protivně, lásko. Není to nic jiného než tvá uražená pýcha.“

Arabella se na něho zamračila. „Tobě se to řekne. Ty jsi nikdy nebyl na nikom závislý. Nemůžeš pochopit, jake to je cítit se tak bezradný. Jak je ponižující děkovat za každé sousto, za každý hlt vody.“

„Ne, to nemohu," souhlasil Marcus. „Tvůj nevlastní strýc byl mizerný bastard, který by si zasluhoval vymlátit duši z těla, kdyby ovšem ještě nějakou měl."

Náhle si Marcus uvědomil, jak je tento rozhovor pro Arabellu nepříjemný, a ztišil hlas. „Pokud nechceš přijmout nové šaty kvůli sobě, pak to udělej pro mě. V sázce je má hrdost. Nemohu dovolit, aby mé schovanky chodily oblečené jako nějaké trhanky. Jistě bys nechtěla, aby té tvé žákyně viděly na plese, jak se neseš v šatech, které už dávno vyšly z módy."

Když stále váhala, Marcus ji pobídl: „Ale no tak. přiznej to, Arabello. Chtěla bys tam jít, když už kvůli ničemu jinému tak proto, abys těm nabubřelým tupcům ukázala, že ty a tvé sestry nejste

0 nic horší než oni."

Nemohla popřít, že ji ta myšlenka napadla. Když však stále mlčela, Marcus pokračoval: „Dovedu si představit, že by pozvánka na ples tvé sestry potěšila. Ve společnosti by tak získaly místo, které jim po zásluze patří. A stejně tak i ty."

Uhnula pohledem. Najednou měl dojem, že jí Marcus čte myšlenky. Před čtyřmi roky, když byla odvrhnuta sobě rovnými a všemi svými takzvanými přáteli, Arabella držela vysoko zdviženou hlavu a odmítla plakat nad tím, co nedokázala změnit. Občas však zjistila, že touží po uznání, které jí i jejím sestrám bylo od narození poskytováno, ovšem jen do té doby, než se staly společenskými vyděděnci. Dokonce i tehdy však předstírala, že jí to nevadí, i když jí to vadilo, a možná tak činila urputněji, než bylo zdrávo. Vždy však zoufale toužila, aby Roslyn

a Lily byla poskytnuta možnost vrátit se tam, kam obě patřily.
Marcus promluvil nečekaně vážným tónem..Jsem si jistý, že ty
1 tvé sestry můžete být do společnosti znovu přijaty, Arabello.“ Pak ji vzal za ruku a podíval se jí do očí.

Arabella zatajila dech. Zár v jeho očích ji připravoval o rozum a nutil ji zapomenout, že se rozhodla mu vzdorovat. Rovněž však byla dojata jeho zájmem. Jeho ochranné gesto jí svíralo hrdlo.

Musela sesbírat všechny síly, aby se od něho odtáhla. „Dobrá tedy, přijmu pozvání na ples, ale jen pro dobro svých sester…“

Marcus se líně usmál. Jsme tedy domluveni. Všechny tři vás doprovodím. Dej svým sestrám vědět, aby zítra ráno dorazily domů. Švadlena jim musí vzít míry na plesové šaty.“

Arabella se pobaveně usmála. Jen šlechtic má tu drzost, aby si myslel, že stačí lusknout prsty– a celý svět se bude řídit podle jeho přání.“

„Máš pravdu,“ uznal Marcus. „Nikdy nepodceňuj sílu, která je spojená s titulem a jměním.“

„Ach, to bych nikdy neudělala.“

Upřeně se na ni podíval. „Možná i z toho důvodu bys měla přijmout mou žádost o ruku. Jako lady Danversové se ti budou všichni klanět.“

Arabella nemohla potlačit úsměv, který se jí dral na rty. „To je příjemná představa…, přesto si je nevezmu, Marcusi.“

„Pak budu muset vymyslet nějaký jiný důvod, kterým bych tě přesvědčil. Měla bys však vědět, že

když si něco vezmu do hlavy, dokážu byt velmi vytrvaly a přesvědčivý.“

Arabella se rozesmála a vyhlédla z okna. Marcus nejenže dokázal zahnat trpkou pachuť ze Sibyliny poznámky, ale rovněž jí vždy zvedl náladu. Bylo by skvělé, kdyby se mu podařilo vrátit její sestry zpět do společnosti, jak slíbil.

Když Marcus uslyšel její něžný smích, kdesi hluboko v srdci ucítil podivnou tíseň. Arabella celé čtyři roky trpěla za hříchy svých rodičů.

Marcus si však v duchu přísahal, že to změní, a to i tehdy, pokud se odmítne stát jeho hraběnkou. Až bude hotov, bude se před ní klanět i ten nejurozenější šlechtic v kraji.

9

Nikdy jsem nečekala, že budu hraběti za něco vděčná, ale jsem.

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

Následujících několik dní byla Arabella v jednom kole. Když právě nezkoušela nové šaty, přijímala kupce se zbožím, dohadovala se s řemeslníky nebo vyučovala ve škole.

K jejímu velkému údivu rovněž začaly docházet pozvánky od mnoha nafoukaných sousedů. Jako první se objevili sir Alfred a lady Perryová, kteří se obtěžovali, aby ji osobně přišli pozvat na svůj bál.

Lady Perryová samozřejmě nejdříve pozvala lorda Danverse a pak se obrátila k Arabelle. „Byli bychom potěšeni, slečno Loringová, kdybyste i s vašimi sestrami přijaly pozvání na náš ples," prohlásila lady Perryová s dobře předstíranou upřímností, a to navzdory tomu, že slečnám l.oringovym vždy přála smrt, kdykoliv je na veřejnosti náhodu spatřila.

Arabella se ovládla a nevyplázla na tu prolhanou zmiji jazyk, místo toho se mile usmála a vlídně poděkovala.

Jelikož sir Alfred byl vysoce postavený šlechtic a jeho manželka vedla celou zdejší společnost, brzy jejich příkladu následovali i ostatní.

Arabella pochopitelně věděla, že nikdo ze šlechty se neodváží vzdorovat přání gentlemana, jako je lord Danvers, ale byl to především jeho šarm a neodolatelné kouzlo, které její urozené sousedy přinutilo, aby se angažovali. Arabella si byla dobře vědoma Marcusovy schopnosti manipulovat s lidmi tak, aby konali vždy podle jeho přání. Nejdříve se na všechny pozvánky tvářila nedůvěřivě, ale když jich přibývalo, byla si po dvou dnech jistá, že Marcusova snaha dostat sestry Loringovy tam, kam po právu náleží, bude úspěšná.

Rovněž Marcus na Danvers Hall přijímal stále více návštěv, poněvadž zde vyřizoval své obchodní záležitosti. Mezi nejčastější hosty patřili různí obchodní partneři, právníci, správce rodinného sídla v Devonshiru, a především jeho tajemník, který ho informoval o politickém dění.

Když vyjádřila údiv, že se Marcus zajímá o politiku, jen pokrčil rameny. „O politiku jsem se začal zajímat teprve nedávno. Přiměl mě k tomu můj dobrý přítel Drew, vévoda z Ardenu. Podle něho nesmíme zahodit šanci, která je nám dána spolu s naším společenským postavením, a musíme na svá bedra přijmout povinnost rozhodování."

Arabella s politikou neměla žádné zkušenosti. Její nevlastní strýc ani otec se nikdy jednání v parlamentu neúčastnili, i když věděla, že nebyli liberálové, jako je Marcus, ale spíše konzervativci. Uvědomila si však, že je ještě spousta věcí, které o Marcusovi neví.

Arabellu však nejvíce udivovalo, že už nikdy neusiloval o vzájemný tělesný kontakt. Ačkoliv dále

trval na jejich soukromých večeřích, jeho lekce v milování se vypařily. Bylo to zvláštní, ale spolu s pocitem úlevy Arabella cítila nepochopitelné zklamání. Marcus ji už nikdy ani nepolíbil.

Místo toho jí po večeři hlasitě předčítal nebo ona jemu hrála na piano a zpívala. Občas se škádlili, ale většinou si jen prostě povídali.

Vyprávěl jí o svém dětství, které bylo typické pro všechny syny britské aristokracie. Než byl poslán do internátní školy a odtud na univerzitu, staraly se o něho zástupy guvernantek a soukromých učitelů. Své rodiče viděl jen zřídka, neboť před venkovským panstvím v Devonshiru, kde Marcus vyrůstal, dávali přednost výhodám Londýna.

Dokud v Etonu nepoznal Andrewa Moncriefa, budoucího vévodu z Ardenu, a Heatha Griffina, který se časem stal markýzem z Claybourne, neměl žádného skutečného přítele. V příbězích, které jí Marcus vyprávěl, Arabella viděla osamělého malého chlapce, který najednou našel přátele a s jejich pomocí se z něho stal dobrodruh a sukničkář.

„Co tvoje mladší sestra?“ zeptala se Arabella. Jak se vlastně jmenuje? Eleanor?“

Marcus se při zmínce o své sestře usmál. „Eleanor přišla na svět nečekaně deset let po mém narození. Tehdy jsem už byl v Etonu. Viděl jsem ji však pokaždé, když jsem se vrátil na prázdniny. Od prvního okamžiku si nás omotala okolo prstu – také Drewa a Heatha.“

Když mluvil o své sestře, jeho výraz o poznáni zněžněl a z jeho vyprávění přetékala něha a láska.

Byl k ní tak otevřený, že když se jí Marcus zeptal na její dětství, Arabella mu upřímné odpověděla. Svěřila mu věci, o kterých věděly jen její sestry a několik málo přítelkyň.

Během jejího dětství celá rodina odjížděla na sezónu do Londýna a mimo ni pobývala na jejich panství v Hampshiru. Ať však byli kdekoliv, její rodiče se neustále hádali. Když byli na venkově, ona i její sestry většinu času trávily v přírodě, díky čemuž se z nich staly skvělé jezdkyně, a když pobývali ve městě, všechny tri utíkaly ke svému studiu, kde nacházely klid a částečné zapomnění před nepřátelskou atmosférou, kterou kolem sebe šířili Victorie a Charles Loringovi.

„Z Roslyn se stala vášnivá čtenářka," prohlásila Arabella s úsměvem. „Fascinovaly ji nové metody vědeckých výzkumů, a právě proto se učila latinsky. Ale dokonce i Lily se ve svém zoufalství obrátila ke knihám. Doslova hltala historické a geologické příběhy, zatímco snila o dobrodružných cestách kolem celého světa…, což je vzhledem k jejímu pohlaví a postavení zcela nemožné."

„A co ty?" zeptal se Marcus zvědavě. „Také jsi svůj krásný nosík strkala mezi stránky?"

„Ano, ale ne tolik jako Roslyn. Největší zalíbení jsem našla v beletrii a v poezii."

„Když se tví rodiče tolik nesnášeli," zeptal se Marcus, „proč prostě nešli každý svou cestou?"
Dokonce i Arabella o takové možnosti často přemýšlela. „Nevím. Snad ve vzájemném ubližování nacházeli potěšení. Má matka se mi kdysi svěřila, že se do otce krátce po svatbě upřímně zamilovala,

jenže její cit nebyl opětován. Otcova lhostejnost v ní zničila jakoukoliv lásku i naději, že by ho kdy mohla začít znovu milovat.“

Je přirozené,“ řekl Marcus pomalu, „že máš odpor ke sňatku z rozumu.“

„Jsem ráda, žes to konečně pochopil,“ odpověděla Arabella tiše.

„To však neznamená, že jsi ztracený případ,“ škádlil ji. „Rozhodně se jen tak snadno nevzdávám.“

Arabella dobře věděla, že se Marcus nevzdá, dokud jeden z nich nevyhraje. Chtěl se s ní oženit, neboť potřeboval urozenou lady, která by mu porodila dědice. Od jejich pikniku se však zcela změnil. Bylo to, jako by jí místo fyzického kontaktu nabízel přátelství.

Arabella ani na chvíli nepochybovala, že se jedná o dobře promyšlený tah, aby Marcus zlomil její odhodlání. Pokud tomu tak skutečně bylo, musela přiznat, že Marcus uspěl. Každé ráno se nemohla dočkat, až bude večer a oni budou zase spolu. Během dne byl dům plný švadlen, kupců a řemeslníků, kteří si zdvořile vyžadovali její pozornost, takže se po hekticky stráveném dni těšila na poklidný večer. Byl to však Marcus, který z večeře dělal tak příjemnou záležitost.

Zdálo se, že i on si jejich vzájemných večerů užívá, a večer před plesem jí to dokonce řekl. Se šálkem čaje se usadili v příjemné vyhřáté místnosti, zatímco za okny běsnila jarní bouře.

Je tady tak příjemně,“ řekl Marcus a pohodlně natáhl nohy k plápolajícímu krbu. „Připadám si, jako bychom byli dávno svoji.“ Pak se pobaveně podíval

na Arabellu. „Kdyby tomu tak bylo, nespala bys sama.“

Arabella cítila, jak rudne rozpaky. Tohle byl zase tentýž Marcus, kterého znala. Když poslední tři dny odcházela do své ložnice, jen ji letmo políbil na tvář. I to však stačilo, aby v ní probudil všechny smysly a ona pak ležela ve své posteli, nemohla usnout a vzpomínala na rozkoš, kterou jí způsobil toho odpoledne na pikniku, a přemítala, zda se to někdy bude opakovat.

Dnes večer rozhodně ne, uvědomila si Arabella o půl hodiny později, poněvadž jediné, co udělal, bylo to, že jí popřál sladké sny a lehce se dotkl její ruky.

Jeho náhlý odchod ji pobouřil, potom se však v duchu okřikla a připomenula si, že by svou energii měla věnovat na něco jiného než na vzdycháni po něčem, co nikdy nemůže mít.

Následující odpoledne Arabella pospíchala, aby byla se vším brzy hotová a mohla se připravit na důležitou událost. Spolu s Marcusem se večer zastaví u Tess a vezmou Roslyn, Lily i Tess na ples.

Poněvadž Marcus najal komornou, aby Arabelle pomohla s přípravami, byla okoupaná. oblečená i učesaná dřív, než předpokládala. Když se pozorovala ve velkém zrcadle, byla se sebou docela spokojená.

Reakce její nové komorné byla vášnivější. ‚Ach, slečno, jste nádherná!“

Šaty byly vskutku jedinečné. Stříbrem vyšívané smaragdové hedvábí skvěle ladilo k barvě jejích očí, zatímco nabírané rukávy a hluboký výstřih odhalovaly dokonalost její pokožky.

Právě se chystala sejít dolů, když ji Marcus překvapil tím, že za ní poslal svého sluhu s malou sametovou krabičkou, v níž se skrýval překrásný smaragdový náhrdelník a náušnice. Arabella váhala, zda by měla tak drahý dárek přijmout, i když věděla, že mezi poručníkem a jeho schovankou na tom není nic nevhodného. Nicméně když se komorná nad šperky přímo rozplývala, uvolila se je vyzkoušet a sama byla překvapená, jak se k šatům skvěle hodí.

Zdálo se, že i Marcuse nové šaty a šperky okouzlily, protože když sešla dolů, dlouhou chvíli jen mlčel a ohromeně na ni zíral. Pak se usmál a řekl: „Dneska ti to opravdu sluší."

„Neměl jsi tolik utrácet," namítla Arabella, aby skryla radost z jeho lichotky.

„Samozřejmě že jsem měl. Bylo mi velkým potěšením."

Když Marcus nabídl Arabelle rámě a doprovázel ji ke kočáru, uvědomila si, že rovněž on ve večerních šatech a bílé košili vypadá neodolatelně. Cestou k Tessinu domu se snažila rozptýlit tím, že Marcusovi opakovala jména, tituly a společenské postavení lidí, se kterými se pravděpodobné dnes večer setká.

Její sestry a přítelkyně je už netrpělivé vyhlížely. Tess přímo zářila a dnešní večer viděla velmi optimisticky. Ačkoliv neměla žádný majetek, díky svému původu byla vždy zvána na všechny plesy a společenské sešlosti, takže to pro ni nebylo nic nového, byla však ráda, že tentokrát se zúčastní i její přítelkyně.

Roslyn, která ve svých nových večerních šatech vypadala kouzelně, budila dojem chladné odtažitosti

a vyrovnanosti, nicméně Arabella věděla, že je nervózní a že doufá, že dnešní večer rozhodne kladně o jejím osudu. Roslyn z nich tří nejvíce stála o to, aby znovu získala odepírané postavení, poněvadž se zcela nedokázala smířit s myšlenkou, že nikdy nebude mít manžela ani děti. Poté, co odmítla několik nabídek k sňatku od těch největších mizerů a podvodníků, přijala ochranu a podporu jejich poručníka mnohem ochotněji než její sestry.

Arabella věděla, že Lily netouží po sblížení s žádným z nafoukaných panáků z urozených kruhů, nicméně i nejmladší ze sester tušila, jak je pro ně dnešní večer důležitý a jak může ovlivnit jejich budoucnost. Díkybohu nesouhlasila jen s tím, že ples navštíví, ale uvolila se být okouzlující a milá.

„Slíbila jsi, že se dnes večer nebudeš chovat jako uličnice, pamatuješ se, Lily?“ připomenula Arabella své sestře, zatímco Marcus pomáhal dámám obléct si rukavice a pláště.

Lily se suše usmála. „Pamatuji. Nemusíš se bát, Bello. Kdybych chtěla dnešní večer zkazit, určitě bych nevytrpěla všechny ty nudné hodiny na zkouškách šatů a nekonečné přípravy.“

„Nu, ale výsledek je perfektní.“

Lily se ve svých nových šatech několikrát otočila a usmála se. „Vypadáme elegantně, že?“

Arabella se musela usmát. Ačkoliv se Lily mnohem lépe cítila ve svých starých jezdeckých šatech, byla natolik ženou, aby dala přednost okouzlující plesové róbě.

Když však Marcus dámám pochválil jejich vzhled a doprovodil je ke kočáru, Lilyin veselý smích vystřídala elegantní uhlazenost a ostražitost.

Cestou na ples většinu konverzace vedli Tess a Marcus. Arabella si všimla, že Roslyn je neobvykle tichá, a když kočár zastavil před ozářeným domem sira Perryho, rovněž ona ucítila, jak se jí nervozitou chvějí kolena. Její přítelkyně Tess jí povzbudivě stiskla ruku a ona se na ni vděčně usmála.

Po chvíli si však uvědomila, že se není čeho obávat. V doprovodu sira Danverse jim byly otevřeny snad všechny dveře celé Anglie. Podle uctivých poklon a obdivných pohledu by se mohlo zdát, že je doprovází samotný princ regent. Bylo zvláštní, jak se postoj jejich sousedů náhle změnil.

Všimla si toho i lady Freemantlová a rovněž to Marcusovi při nejbližší příležitosti sdělila.

„Je úchvatné, jaký je náhle zájem o vaše svěřenkyně, lorde Danversi," řekla Winifred se souhlasným úsměvem. „Dokázal jste hotový zázrak."

Arabella stála vedle Marcuse, a tak slyšela jeho zdvořilou odpověď. „To byla jen má povinnost, lady."

Winifred si odfrkla. „Škoda že podobný názor nesdílel i váš předchůdce. Kdyby se Lionel jen trochu snažil, jeho neteře by měly mnohem snadnější život. Možná by se už zapomnělo i na ten skandál jejich rodičů."

Jeho lhostejnost byla trestuhodná," souhlasil Marcus. Já se však pokusím udělat vše, co bude v mých silách, abych to napravil."

Najednou se Winifred podívala na Arabellu. „Měla bys být lordu Danversovi vděčná, má drahá, protože se zdá, že skutečně uspěl.“

Pak lady Freemantlovou oslovil jeden z jejích známých, a poněvadž Tess a Arabelliny sestry se od nich odpoutaly už dříve, Arabella s Marcusem osaměli.

„Souhlasím s lady Freemantlovou,“ řekl Marcus pobaveně. „Skutečně bys mi měla být vděčná.“

Arabella se musela usmát. „Ale to já přece jsem, především kvůli mým sestrám.“

‚A co ty?“

Arabella se na chvíli zamyslela. Je to zvláštní, ale fakt, že mě tato společnost znovu přijala mezi sebe, pro mě neznamená tolik, jak jsem doufala. Přežila jsem bez nich dlouhé čtyři roky a docela dobře si dovedu představit, že to dokážu i v budoucnosti. Ale za Roslyn a Lily… ti upřímné děkuji, Marcusi.“

Jejich pohledy se střetly a trvalo dlouho, než se Arabella od jeho něžného výrazu dokázala odtrhnout.

„Smím tě požádat o první tanec?“ zeptal se Marcus ve snaze změnil téma hovoru.

Arabella zakroutila hlavou. „Děkuji, ale dnes večer raději zůstanu stranou mezi vdovami a starými pannami, kam patřím. Od učitelky z Freemantlovy školy se očekává jisté dekorum. Nezapomínej, že svým dívkám musím jít dobrým příkladem.“

Tentokrát zakroutil hlavou Marcus. Jenže na tanci se svým poručníkem není nic nevhodného. Dnes večer tady nejsi jako učitelka, ale jako slečna Loringová z Danvers Halí, schovanka hraběte.“

Když Arabella stále váhala, Marcus ji pobídl: ‚Ale no tak, uznej, že tanec přímo zbožňuješ.“

„Dobrá, tak ledy ano, zatančím si s tebou. Ale až později. Lady Perryové bys zlomil srdce, kdybys ji nepožádal o první tanec, poněvadž jsi její nejurozenější host.“

„Pak tedy první waltz.“

Arabella znovu zaváhala, ještě nikdy netančila waltz s někým jiným než s učitelem tance z jejich školy. Ještě před zrušením jejího zasnoubení byl waltz, který do Anglie přišel z kontinentu, považován za skandální tanec. Představa, že bude v tak těsném Marcusově objetí, ji poněkud znervózňovala.

Jako by četl její myšlenky, Marcus vyzývavě povytáhl obočí. „Znovu se chováš jako zbabělec, lásko? Snad by ses nebála tančit se mnou?“

Pochopitelně že Arabella jeho výzvu nemohla nechat bez odpovědi. „Nevím, čeho bych se měla obávat. Dobře tedy, první waltz. Ale musíš požádat o tanec i mé sestry.“

„Přesně to jsem měl v úmyslu.“

Arabella se sladce usmála. „A ted, dokud jste tak galantní, lorde…“ Arabella z taštičky vytáhla malý papírek. „Tady je seznam našich žákyň. Snad budeš tak laskav a rovněž i je vyzveš k tanci.“

Marcus pobaveně pročítal seznam. „Půl tuctu nudných mladých dam. Jsi pěkná lištička, má drahá. Doufáš, že mě ty krasotinky zaměstnají natolik, že mi na tebe už nezbude čas.“

Arabella se usmála. ‚Jen myslím na jejich pocity. Byly by smutné, kdyby ses jim nevěnoval.“

V Marcusových očích tančily jiskřičky smíchu. „Uvědomuješ si, že tohle jen stěží patří k pravidlům fair play?“

Arabella nevinně našpulila rty. „Vzpomínám si, že ty sám jsi nejméně dvakrát překročil jistá pravidla a využil je ve svůj prospěch, Marcusi. Kdo ví, možná tě jedna z dívek uchvátí natolik, že změníš názor a od té hloupé sázky ustoupíš.“

Její škádlivá odpověď ho rozesmála. „Dobře, lištičko, jak myslíš. Udělám všechno, oč mě požádáš. Ale na dnes večer si s tebou a s tvými sestrami zamlouvám pozdní večeři.“

„Samozřejmě. Bude nám ctí.“

Ačkoliv se Marcusovi do tance s jejich hostitelkou zrovna nadvakrát nechtělo, za chvíli se s Arabellou rozloučil a vydal se najít lady Perryovou.

Arabella zaujala své obvyklé místo mezi gardedámami, když k ní přistoupila Winifred s jedním postarším gentlemanem, jehož představila jako skvělého tanečního partnera. Když hudba začala hrát, Winifred naštěstí upustila od své očividné snahy dohazovačky a vydala se do vedlejšího karetního salonku, zatímco Arabella se svým partnerem odplula na taneční parket.

Poté tančila se čtyřmi dalšími gentlemany a s povděkem sledovala, že rovněž její sestry jsou v jednom kole. Jejich obliba byla něco zcela nového, než na co byly za poslední čtyři roky zvyklé.

Pak přišel čas na waltz s Marcusem. Když došli na taneční parket a Marcus ji sevřel v objetí, pocítila důvěrně známé chvění, které se jí zmocňovalo, kdykoliv se jí jen dotkl.

Jsi skvělý tanečník," musela uznat Arabella, když ji Marcus zkušeně roztočil po parketu.

Usmál se na ni. Jsem rád, že si to myslíš. Ty sama jsi perfektní tanečnice."

Do tváře se jí vehnal ruměnec a Arabelle se zatočila hlava. Jakmile se jejich pohledy střetly, okolní svět zmizel a zůstali jen oni dva. Pak však hudba umlkla.

Když se Marcus před ní uklonil a odevzdal ji dalšímu tanečníkovi, Arabella byla zklamaná. Být v jeho blízkosti pro ni bylo jako… oslava narozenin.
Pak si však Arabella znovu připomněla, že Marcus takhle působí na většinu lidí, zvláště pak na ženy. Další hodinu sledovala, jak zodpovědně plní svůj slib a k její velké radosti tancuje s každou z jejich žákyň. Dobře věděla, že přízeň urozeného hraběte její škole jen prospěje. Všechny přítomné ženy po něm však nevzdychaly jen kvůli jeho titulu a postavení, ale především pro jeho vzhled a okouzlující chování.

Rovněž nezapomněl k tanci vyzvat ani její sestry Roslyn a Lily. Pro Arabellu bylo zajímavé sledovat jejich reakce. Roslyn ho pozorovala zkoumavým pohledem, zatímco Lily byla neobvykle chladná. Obě však dobře věděly, za co všechno jsou mu vděčné.

Arabella se v duchu vrátila k předešlé Marcusově otázce týkající se jejích pocitů z toho, že už není společensky vyděděnec, a s údivem si uvědomila, že přijetí do urozených kruhů pro ni vůbec nic neznamená. Samozřejmě že mu však byla velmi vděčná za své sestry, zvláště pak za Roslyn.

Potom, co jim skandál jejich rodičů před čtyřmi roky prakticky zničil život, každá z nich reagovala jinak. Arabella se zuřivě snažila získat nezávislost, z Lily se stala rebelka a Roslyn přísahala, že než by se stala milenkou bohatého šlechtice, raději vezme osud do svých vlastních rukou.

Roslynina neobyčejná krása přitahovala muže všeho ražení, a ona se tak pomalu stala expertem na odmítání nevhodných partií. Proto Arabellu hřálo u srdce, když viděla, že o její sestru projevuje zájem jeden z jejich urozených sousedů, Rayne Kenyon, hrabě z Havilandu.

Lord Haviland, který byl černou ovcí rodiny, letos zcela nečekaně získal titul i majetek. Jeho tmavý nebezpečný vzhled vytvářel skvělý kontrast s Roslyninou křehkostí a uhlazeností. I když vypadali zcela odlišně, Arabella měla podezření, že mezi nimi vzniklo křehké pouto. Kdykoliv s ním Roslyn hovořila, tváře jí lehce zrůžověly a zrychlil se jí dech.

Arabellina radost ze sestřina štěstí se však rychle rozplynula, když si všimla, že kolem Roslyn krouží pan Jasper Onslow, který navzdory svému mládí mohl ohrozit pověst každé urozené dámy. Onslow se potřeboval rychle dobře oženit, protože sám neměl ani vindru, nicméně měl tolik drzosti, aby Roslyn před třemi měsíci požádal, ať se stane jeho milenkou a odstěhuje se do útulného hnízdečka poblíž Londýna, kde ji bude moci pravidelně navštěvovat.
To, že se k Roslyn odvážil znovu přiblížit, Arabellu naplnilo odporem a hněvem. Právě se chystala přejít taneční sál a zasáhnout, když uviděla lorda

Havilanda, jak mluví s Onslowem a vykazuje ho do patřičných mezí. Jako díky za jeho pomoc se Roslyn na hraběte usmála tak okouzlujícím způsobem, že lord zůstal chvíli jen ohromeně stát.

Arabella si s úlevou oddychla a zamumlala: „Díkybohu."

„Za co jsi tak vděčná?" zeptal se Marcus těsně za jejími zády.

Arabella sebou trhla a obrátila se. „Ale, jen lak," odpověděla rychle, protože nechtěla Marcuse zatahovat do záležitosti svých sester.

Nicméně Marcus si zřejmě všiml, co se stalo, poněvadž se nejdříve zamyšleně zadíval na Roslyn a pak se pohledem znovu vrátil k Arabelle. „Kdyby potřebovala pomoc, řekla bys mi lo, že ano?"

Arabella cítila, jak se jí dojetím sevřelo srdce. „Ano, řekla, děkuji. Naštěstí se zdá, že tentokrát tvou pomoc nepotřebuje."

Marcus přikývl. ‚Je čas na večeři," řekl. „Najdeme tvé sestry a přejdeme k jídelnímu stolu?"

Když jí nabídl rámě, Arabella ho ochotně přijala.

Večeře byla vskutku velkolepá. Podávaly se takové delikatesy jako plněné křepelky, humří salát a sněhové pusinky, které si sestry Loringové nemohly dovolit. K jejich stolu si přisedly i lady Freemantlová a Tess, takže Marcus měl na starosti pět dam. Arabella by ke stolu ráda pozvala i lorda Havilanda, jenže ten už bohužel opustil ples. Zasněný úsměv Roslyn jí však napovídal, že večer dopadl lépe, než předpokládala.

Jejich společnost byla vskutku veselá, neboť Winifred je bavila historkami o svém zesnulém

manželovi a Marcus dával k dobru jednu veselou příhodu za druhou, které prožil se svými přáteli vévodou z Ardenu a markýzem z Claybourne. Večeře se blížila ke konci a Arabella měla pocit, že je v poněkud povznesenější náladě, než by se slušelo, jenže to nemělo nic společného s množstvím drahého vína, jež vypila, ale spíše se šťastným výrazem jejích sester.

Když ji však Marcus znovu doprovodil do tanečního sálu, zarazila se, neboť znovu uviděla Jaspera Onslowa. Tentokrát zahrnoval přízní její problémovou žákyni Sibylu Newsteadovou. Na první pohled bylo zřejmé, že Sibyla s ním bezostyšně flirtuje.

Arabella se rychle rozhlédla po tanečním sálu, aby pohledem vyhledala její gardedámu, ale po té nebylo ani stopy.

Právě tehdy Sibyla vyklouzla francouzským oknem ven do zahrady a chvíli nato ji následoval Onslow.

„O, můj ty světe," zamumlala Arabella zděšeně.

„Co se děje?" zeptal se Marcus.

„Sibyla právě vyšla ven s tím největším mizerou pod sluncem. Její otec by dostal srdeční záchvat, kdyby zjistil, že jeho drahocenná dcera se stala terčem lovce věna."

Rychle se vydala ke dveřím na zahradu, když ji Marcus zastavil. „Ale to přece není tvoje starost."

Rozhořčeně se na něho podívala. „Že ne? Pokud se tak stane, když je Sibyla pod naším dozorem, její otec nás obviní z nedbalosti a pravděpodobně vezme dceru ze školy… a ostatní rodiče budou jeho

příkladu následovat.“ Arabella se netrpělivě podívala k francouzskému oknu. „Ta malá uličnice má velmi málo rozumu, já jí však nedovolím, aby si zničila pověst, a tím i celý život.“

„Dovol mi, abych se o to postaral.“

Arabella zaváhala. „Pokud by tě to neobtěžovalo.“

„Kdyby mě to obtěžovalo, nenabízel bych se.“

„Dobře tedy, byla bych ti vděčná.“

„Řekni mi všechno, co o tom mizerovi víš.“

Cestou k východu mu Arabella řekla všechno, co o Jasperovi Onslowovi věděla – jak mladík prohrál celé rodinné jmění v kartách a jak se často skrývá na panství svého otce, aby unikl věřitelům.

Marcus přikyvoval, ale když došli k francouzskému oknu, zastavil se a zahleděl na potemnělou terasu. Rovněž Arabella zůstala jako opařená, neboť v chabém měsíčním světle spatřila Sibylu ve vášnivém objetí Jaspera Onslowa.

„Počkej tady,“ zamumlal Marcus. „Tohle raději vyřídím sám.“

I když Arabella poslechla a zůstala uvnitř, dobře slyšela, co se venku děje.

.Jich, tady jste, slečno Newsteadová. Hledal jsem vás.“

Sibyla prudce odskočila od svého milence a rychle si otírala vlhké rty. „Pa-pane…, vylekal jste mě…“

„To vidím.“ Arabella v jeho hlase slyšela jízlivý podtón. „Omlouvám se, pokud jsem vás vyrušil z něčeho důležitého, ale slíbila jste mi další tanec.“

Podle Sibylina udiveného výrazu Arabella poznala, že se na žádném tanci nedomlouvali.

„Omlouvám se, starý příteli, ale já jsem tady byl první," pokračoval Marcus a nabídl Sibyle rámě. „Prokážete mi tu laskavost a zatančíte si se mnou?"

„Ach, ano, pane…, samozřejmě."

Onslow zamračeně pozoroval, jak Marcus vede Sibylu zpátky do tanečního sálu, zatímco dívka zářila štěstím, a když procházela kolem Arabelly, vrhla na ni vítězoslavný pohled.

Arabella potlačila náhlý osten žárlivosti, a když zachytila Marcusův pohled, vděčně se na něho usmála. Příležitost poděkovat mu osobně však dostala až za dvě hodiny, kdy ples končil.

Když ji Marcus hledal, pomalu se blížila k východu, kde se hosté loučili se svými hostiteli a od sloužících přebírali své rukavice a pláště.

„Děkuji za záchranu Sibyly," řekla Arabella upřímně. „V budoucnu na ni dám lepší pozor, ale tentokrát jsi odvrátil katastrofu."

„Bylo mi potěšením." Marcus se usmál. „Vím, jak je pro ženu tvé nezávislosti těžké požádat někoho o pomoc, a jsem ti za to vděčný."

„Muži jsou občas vskutku užiteční," souhlasila Arabella se smíchem. „Přiznávám, že jsi Sibylu zvládl lépe než já." Na chvíli se odmlčela. „Také bych ti chtěla ještě jednou poděkovat za své sestry."
Marcus pokrčil rameny. „To nestálo za řeč, přesto si hodlám vybrat odměnu." „Odměnu?"

„Nic nestoudného. Jen bych tě rád pozval do Londýna." Arabella se zamračila. „Do Londýna?"

„Netvař se tak nadšeně, drahá. Jen té chci vzít do divadla. Před dvěma týdny jsem své sestře a tetě slíbil, že je doprovodím na představení do Covent

Garden, a byl bych rád, kdybys šla s námi. Lady Freemantlová souhlasila, že půjde jako tvá gardedáma.“

Arabella po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Tím mi chceš říct, že jsi všechno domluvil ještě dřív, než ses mě zeptal?“

„Ano, abys neměla důvod odmítnout. Myslel jsem si, že by se ti večer ve městě mohl líbit. Poslední dobou jsi příliš tvrdě pracovala.“

Arabella upřeně hleděla do jeho modrých očí. Kdy naposledy se nějaký muž staral o její zábavu a pohodlí? Rozhodně to nebyl její otec ani nevlastní strýc. Dokonce ani jejímu snoubenci na ní nezáleželo tolik, aby kvůli ní riskoval potíže.

„Přiznej, že bys chtěla jít,“ pobízel ji Marcus s okouzlujícím úsměvem.

Arabella se zamyslela. Škola nebyla od Londýna daleko, takže občas s ostatními učitelkami a žákyněmi navštěvovaly různá divadelní či operní představení, aby si děvčata mohla procvičit svou společenskou zdatnost. Nicméně navštívit divadlo se svými žákyněmi nebylo totéž jako s Marcusem.

To byl hlavní důvod, proč by měla odmítnout. Bezpochyby by byla velká chyba strávit v jeho společnosti celý večer. Pokud s nimi však půjde Winifred…

„Nemůžeš se vymlouvat, že nemáš co na sebe,“ přerušil Marcus tok jejích myšlenek, „protože jsem ti už nechal ušít tucet nových šatů.“

Arabella na něho ohromeně zírala. „I když jsem tě výslovně požádala, abys kvůli mně neutrácel takové jmění?“

„Přesně tak, má krásná Bello. Nechci slyšet nic o tom, že to je jen charita. Prostě řekni, že půjdeš. Chtěl bych tě seznámit s Eleanor. Myslím, že si budete skvěle rozumět.“

Snad by se nic nestalo, kdyby tentokrát ustoupila, pomyslela si Arabella. Od první chvíle, kdy o Marcusově sestře slyšela, ji chtěla poznat. To, že přijme Marcusovo pozvání, aby se seznámila s jeho rodinou, ještě neznamená, že přijme jeho žádost o ruku.

„Děkuji,“ řekla konečné. „Ráda s tebou půjdu do divadla a ráda se seznámím s tvou sestrou.“

Marcus se usmál. „To je dobře. Alespoň tě nemusím unášet,“ dodal a mrkl na ni. „Pokud půjdeš najít své sestry, zajdu pro náš kočár.“

Arabella pozorovala vzdalujícího se Marcuse a divila se, jak dokáže být přesvědčivý. Byla to především jeho laskavost, která ji vždy zcela odzbrojila. Než Marcuse poznala, přísahala by, že to je jeden z dalších nudných nabubřelých urozených gentlemanů, ale za poslední týden musela změnit názor.

Jeho laskavost byla přesvědčivější než všechny jeho smyslné pokusy o svedení. A především mnohem nebezpečnější.

Arabella ho stále pozorovala, když se vedle ní objevila lady Freemantlová.

„Řekla bych, že návrat sester Loringových do společnosti zaznamenal velký triumf,“ prohlásila Winifred potěšené. „Měla bys za to lordu Danversovi poděkovat.“

„Ano, máš pravdu," souhlasila Arabella s úsměvem…Už jsem tak učinila."

Winifred na ni upřela přísný pohled. „Myslela jsem, že bys mé la přijmout jeho žádost o ruku, má drahá. Bude ti dobrým manželem."

Arabellin úsměv se rozplynul. „Winifred, já vím, že to myslíš dobře, ale…"

„Chápu," přerušila ji Winifred se zdviženýma rukama. „Nechceš, abych se do toho pletla. Jenže já jsem ti to prostě musela říct. Teď pojedu domů. Pozdravuj ode mě Roslyn a Lily."

Arabella se s úsměvem rozloučila s přítelkyní, ale když se otočila a šla hledat své sestry, nemohla přestat myslet na její slova.

Je pravda, že by jí Marcus byl dobrým manželem? Jaké manželství by měli, kdyby souhlasila se sňatkem a porodila mu děti?

Šlechtici jeho ražení se nezení z lásky a navzdory tomu, jak si Arabella cení jeho laskavosti a pomoci, nemíní znovu riskovat a otevřít někomu své srdce jen proto, aby je odmítl a roztříštil na malé kousky. Bez upřímné a bezpodmínečné lásky se prostě vdávat nebude.

Nicméně to bylo poprvé, kdy byla Arabella ochotna uvažovat o tom, co by jim spojení s Marcusem oběma přineslo. Kdyby se stala jeho ženou, žila by v naprostém pohodlí a komfortu a už nikdy by nepocítila finanční tíseň. Jako hraběnka by rovněž získala respekt a úctu. Přesně jak Marcus poukázal, získala by kontrolu nad všemi svými nabubřelými sousedy. Jenže manželství uzavřené pro

peníze a postavení by jí nepřineslo štěstí, stejně jako ho nepřineslo jejím rodičům.

Nepřerostl však jejich vztah v něco hlubšího? Nebo to je jen její zoufalé přání?

Musí si uvědomit, že je se současným životem naprosto spokojená. Práce ve škole ji zcela naplňuje a má skvělé sestry a přítelkyně. Rovněž je však pravda, že se občas cítí osamělá a touží po něčem jiném. Před čtyřmi, lety chtěla manžela a děti přesné tak, jak po nich led touží Roslyn.

Co kdyby Marcusuv návrh přijala? Začali by se časem milovat? V jaký druh manželství by mohla doufat?

Nejdůležitější však bylo, jestli je vůbec ochotná riskovat. Nemohla popřít, že ji ta myšlenka trochu děsila.

Vždyť mám na rozhodnutí čas, řekla si Arabella v duchu. Jejich sázka potrvá ještě celý týden. Až bude všemu konec, pak může s hrdě zdviženou hlavou prohlásit, že vyhrála. Ale do té doby…, co kdyby předstírala, že je toto dvoření upřímné?

Konečně našla své sestry, a když se k ní přidaly, Roslyn zářila jako letní sluníčko, a dokonce i Lily se zdála spokojená.

„Řekla bych, že ten ples nebyl až tak děsný, jak ses obávala," škádlila Arabella svou nejmladší sestru.

„Ano," souhlasila Lily v dobrém rozmaru. „Skutečně to bylo příjemnější, než jsem očekávala. Bezpochyby to bylo proto, že každý chtěl získat přízeň lorda Danverse."

„Ty sama jsi zjistila, že je okouzlující, přiznej to, Lily,“ řekla Roslyn se smíchem.

.Asi ano,“ uznala Lily. „Možná skutečné není tak strašný.“

Arabella pobízela sestry k hlavnímu vchodu a najednou zjistila, že i v jejich očích Marcus značně získal na ceně. Samozřejmě ne tolik, aby se za něho ochotně provdala. O takovém drastickém kroku by musela dlouho a usilovné přemýšlet.

Alespoň pro příští týden však dovolí, aby namlouvání bylo skutečné.

10

Je bláznivé otevřít někomu své srdce, když už bylo jednou pošlapáno.

z Arabellina dopisu své přítelkyni Fanny

„Doufám, že mi to hodláš vysvětlit," zamumlal Drew, když Marcus následujícího odpoledne vkráčel do pracovny jeho londýnského bytu. „Co se to s tebou jenom děje, Marcusi? Londýnem jdou zvěsti, že jsi zasnoubený s jednou ze svých schovanek. Prosím, řekni, že to není pravda."

„S tou nejstarší, abychom byli přesní," dodal Heath poněkud méně rozhořčeným tónem.

Když Marcus včera poslal svým dvěma přátelům zprávu a žádal je, aby s nimi ve středu večer šli do divadla, chtěli vědět, proč se jim celý týden vyhýbá. Proto se rozhodl odjet do Londýna a ušetřit jim cestu do Chiswicku.

Oba gentlemani na něho už netrpělivě čekali, a když na něho vysypali příval otázek, nedali mu ani čas, aby se posadil.

Marcus se s odevzdaným povzdechem posadil do křesla a připravil se na dlouhý rozhovor. „S Arabellou zasnoubený nejsem, alespoň zatím ne. Je však pravda, že jsem ji požádal o ruku."

Drew ho pozoroval ustaraným pohledem.

„Rovněž je pravda," pokračoval Marcus, „že mě odmítla. Proto jsem zůstal na Danvers Hall, kde se ji snažím přemluvit, aby si to rozmyslela."

„Copak jsi ztratil rozum, chlape?" řekl Heath po chvíli ticha.

Jsem dojat vaší starostí o mé mentální zdraví," odvětil Marcus suše, „ale věřím, že jsem naprosto v pořádku."

Heath se ušklíbl. „To je zvláštní, protože žádné jiné vysvětlení pro tvé náhlé pohnutky nemám. Minulý týden jsi odjel do Chiswicku, aby ses postaral o budoucnost svých třech schovanek. Chtěl jsi jim dát věno a postarat se, aby našly vhodného manžela. Nenapadlo mě, že to budeš ty sám. Když jsem ti říkal, aby ses s jednou z nich oženil, byl to jen hloupý žert."

„Vím, že jsi to nemyslel vážně. Tehdy jsem ještě netušil, že Arabellu požádám, aby se za mě provdala."

„Tak jak se to zatraceně stalo?" zeptal se Drew vážným hlasem. „Víme, že se ti líbila, Marcusi, ale to neznamená, že bys měl ochotně a dobrovolně strčit hlavu do chomoutu."

„Co kdybys zkusil ovládnout své nadšení, Drew."

Drew si jen znechuceně odfrkl. „Ale jdi, jsme přece tvoji přátelé a je pochopitelné, že jsme znepokojeni, když se rozhodneš k závažnému rozhodnutí, které ti změní celý život – a tím samozřejmě i náš –, aniž bys nám o tom řekl jediné slovo."

Marcus se usmál. „Možná jsem vám nic neřekl, protože jsem věděl, že se mnou nebudete souhlasit."

„Chceš tím říct, že se skutečně chceš vzdát svého staromládeneckého života?“

„Obávám se, že ano. Netvař se tak nešťastně, příteli. Ještě jsem nezemřel. Jenom se hodlám oženit. Řekl bych, že jednou se to muselo stát.“

Drew se zamračil. „To ano, ale nikdy by mě nenapadlo, že to bude tak brzy.“

„Ani mě ne, věř mi,“ zamumlal Marcus. „Zasáhlo mě to zcela nepřipraveného.“

Heath smutně pokýval hlavou. Je zřejmé, že tě krása a duch slečny Loringové musely zcela očarovat, zvláště když tě odmítla. Žádná jiná žena by si něco takového nikdy nedovolila, takže to pro tebe vlastně je výzva.

„Není to jen výzva,“ namítl Marcus.

„Pak tedy co?“

„Konečně jsem našel ženu, kterou si dovedu představit jako svou hraběnku, jako matku svých dětí.“

Drew jen mlčky kroutil hlavou, zatímco Heath vypadal zamyšleně. „Pokud to je skutečné pravda,“ řekl po chvíli, „pak ti mohu jen závidět. Ještě nikdy jsem nepotkal ženu, kterou bych si dovedl představit jako svou manželku. Myslím, že bychom ti měli gratulovat.“

„To zřejmě ano,“ odpověděl Marcus tiše.

Vtom si Drew v bezradném gestu vjel prsty do vlasu. „To nemůžeš myslet vážné.“

Ale ano, mohu, pomyslel si Marcus. Jednal však spíše podle instinktu než podle rozumu.

Arabella byla jako jiskra, která v jeho životě zažehla něco, co tam už dlouho scházelo. Byla žhavá a tak živoucí…

Marcus si vzpomněl na šibalské jiskřičky v jejích očích, když mu včera večer na plese předávala seznam svých žákyň, s nimiž by si měl zatancovat, a musel se usmát. Později, když mu děkovala za záchranu nezbedné dívky, její výraz zjihl dojetím a něhou.

Nikdy ji nemůže nechat odejit. Byl však problém něco takového vysvětlil svým přátelům, poněvadž to sami nikdy nezažili.

Když se odmlčel, Drew přerušil jeho myšlenky jízlivou poznámkou: „Snad ses nám nezamiloval, Marcusi?“

Láska? Nebyl si jistý, zda v lásku vůbec věří. Alespoň mezi svými známými nikdy skutečnou lásku neviděl, i když předpokládal, že by mohla existovat. Snad.

Rovněž nikdy nedoufal, že by něhu a lásku mohl najit v manželství, i když ta představa byla velmi příjemná, zvláště pak s Arabellou po boku.

Když nic jiného, jejich manželství bude rozhodně vzrušující. Zcela jiné než chladný a vypočítavý vztah jeho rodičů nebo nekonečná a hořká bitva, kterou v mládí zažila Arabella.

„Ne,“ řekl Marcus pomalu, „nemohu tvrdit, že jsem zamilovaný.“

„To se mi ulevilo,“ řekl Drew. nicméně jeho kousavý Ion svědčil o opaku.

Marcus se na vévodu zamyšleně podíval. Věděl, že přemluvit Drewa nebude lehké. ‚Až Arabellu

poznáte, možná mé pochopíte, a právě proto chci, abyste s námi šli ve středu večer do divadla. Tam se s ní seznámíte a uděláte si svůj vlastní názor. Já ji i její gardedámu lady Freemantlovou před divadlem vezmu na večeři do Claredonu.“

„Neříkej, že potřebuješ gardedamu, abys mohl povečeřet v hotelu se svou staropanenskou schovankou.“

„Za běžných okolností by to nebylo důležité, ale vzhledem k tomu, že je ještě stále spojována se skandálem svých rodičů, to považuji za moudré. Chci Arabellu i její sestry znovu uvést do společnosti. Do divadla jsem pozval i Eleanor a tetu Beatrix. Rád bych jim představil ženu, se kterou se hodlám oženit.“

Beatrix byla Marcusovi skoro jako matka a všichni tri gentlemani ji měli rádi.

„Proč nemůžeme s tebou jít i na večeři?“ zeptal se Heath.

„Protože musím postupoval pomalu,“ vysvětloval Marcus. „Večeře s mými přáteli a s rodinou by Arabellu mohla polekat.“

Heath se pobaveně podíval na vévodu. „Skoro to vypadá, jako by její nechuť k manželství byla stejná jako kdysi ta tvoje.“

„To máš pravdu,“ uznal Marcus. „Měl jsem co dělat, abych ji vůbec přemluvil k návštěvě divadla.“ Podíval se na své dva přátele…Takže přijdete?“

„Copak bych si to mohl nechat ujít?“ odpověděl Heath otázkou.

‚A ty, Drew?“

„Když musím,“ odpověděl přítel zdráhavé.

Marcus se usmál. „Dobře. Očekávám, že oba budete vystupovat jako slušně vychovaní a zdvořilí gentlemani. Arabella opovrhuje všemi floutky a sukničkáři. Chtěl bych jí ukázat, že máme i jiné kvality.“

Heath tázavě povytáhl obočí. „Chceš tím říct, že je puritánská?“

Marcus se tiše zasmál. „Vůbec ne, jenže její otec byl vyhlášený nenapravitelný sukničkář, takže s takovými muži nechce mít nic společného.“

Jeho přítel přikývl. „To je pochopitelné, ale dej si pozor, aby z tebe neudělala poslušného a nudného bačkoru.“

„Toho se nebojím. Arabella nechce mít nic společného ani s bačkorami.“

„Co její sestry?“ zeptal se Heath zamyšleně. „Říkáš, že to jsou krásky?“

„Ano, proč?“

„Pokud je alespoň z poloviny považuješ za tak vzrušující jako svou nejstarší schovanku, pak bych je rád poznal.“

To skutečně ano, pomyslel si Marcus. Roslyn je zřejmě nejkrásnější ze všech tří, jenže on před její křehkostí princezny dával přednost Arabellině poněkud pozemštějšímu zjevu. Lily byla rovněž půvabná, nicméně zcela jinak než její dvě sestry. Její neohrožené černé oči a dlouhé kaštanové vlasy jí dávaly divoký vzhled cikánky.

„Prostřední sestra Roslyn je neobyčejně krásná,“ řekl Marcus, „ale na tvůj vkus až příliš delikátní, Heathe. Nejmladší Lilian je skutečný živel. Řekl

bych, že byste si mohli rozumět. Rozhodně vás představím.“

Heath se ušklíbl. „To by od tebe bylo milé. Ještě jsem nepoznal ženu, která by mě nenudila natolik, abych kvůli ní obětoval svou svobodu, ale naděje umírá poslední.“

„Kdybys zjistil, že to je ta pravá, opravdu by se mi ulevilo. A co ty, Drew?“ zeptal se Marcus. „Se svou křehkostí a elegantností by tě Roslyn mohla zajímat.“

„Copak ses zbláznil?“ zeptal se Drew s vytřeštěným zrakem. Když se Marcus usmál, Drew po něm šlehl zamračeným pohledem. „Neopovažuj se mě do ničeho tlačit, mizero. Jako by nestačilo, žes přišel o rozum ty. Já jen doufám, že nejstarší sestra Loringová je natolik soudná, aby tě odmítla a my se mohli vrátit k našemu obvyklému způsobu života.“

Marcus se raději kousl do jazyka a nijak nekomentoval přítelovu jízlivou poznámku, nicméně k jejich obvyklému způsobu života, jak říkal Drew, se už vrátit nemínil. Jejich vztah s Arabellou se pomalu vyvíjel správným směrem a on byl pevně rozhodnutý se s ní oženit, a to navzdory jejímu váhání. I když to nechtěla přijmout, Arabella pro něho byla skvělá životní partnerka.

Největší potíž byla v tom, že musel držet na uzdě svůj chtíč. Zasluhoval by řád za to, že se mu podařilo udržet ruce dál od Arabellina smyslného těla, i když měl neodolatelné nutkání se ho dotknout. Nejraději ze všeho by noc co noc trávil v její ložnici, zkoumal její krásné křivky a učil ji vše o vášni a milování.

Doufal jen, že jeho odříkání nebude mít dlouhého trvání.

Marcus je opravdu nápaditý, pomyslela si Arabella, když ve své šatně uviděla velkou měděnou nádobu. Vana byla plná horké vody, jejíž povrch byl zcela pokryt okvětními plátky rudých růží. Přemýšlela, jak se mu podařilo proklouznout do její šatny tak, aby ho neviděla její nová komorná, která se jí starala o všechny ty úchvatné šaty.

„Ty květiny krásně voní, slečno," řekla Nan nadšeně. „Lord Danvers mě požádal, abych vám je nasypala do vany." „To jsi udělala ty?"

„Ano, na přání lorda. Říkal, že máte růže ráda a že jejich vůně vám provoní celé tělo."

No, alespoň že tady nebyl osobně, pomyslela si Arabella, když si svlékla šaty a ponořila se do horké vody. V posledních dnech se Marcus nepokusil o nic intimního.

Dotek okvětních plátků na nahém těle Arabelle připomenul, že Marcuse od plesu neviděla. Minulou noc strávil v Londýně, což ji poněkud otrávilo, neboť se rozhodla dát jeho namlouvání volný průchod. Rovněž nemohla popřít, že jí chyběla jeho společnost u večeře.

Nedočkavě však očekávala nadcházející večer. Jisté bude příjemné povečeřet v hotelu Claredon a potom strávit večer v divadle na Covent Garden v tak význačné společnosti, jak Marcus sliboval. Arabella se těšila na setkání s Marcusovou sestrou, jeho tetou a dvěma nejlepšími přáteli. Jen doufala, že se v jejich společnosti neznemožní.

Právě z toho důvodu byla ráda, že si může obléct nové večerné šaty z růžového hedvábí a ozdobit se rubínovým náhrdelníkem a náušnicemi, které jí poslal Marcus. Když se pozorovala ve velkém zrcadle, byla sama se sebou spokojená. Vypadala jako opravdová dáma, která je hodna stát se hraběnkou.

Arabella se zamyslela. Copak skutečně začíná uvažovat o tom, že by jeho nabídku přijala?
Když sešla dolů a našla tam Marcuse, který na ni čekal v přijímacím pokoji, viděla ho skutečně ráda. Stačil jediný pohled na jeho urostlou postavu a Arabella v břiše ucítila podivné chvění a srdce jí začalo bít jako o závod. V dlouhém brokátovém kabátě, vyšívané saténové vestě, sněhobílé košili a černých kalhotách vypadal vskutku úžasně.

Bylo krásné slunné odpoledne. Vzduch ještě voněl ranním deštěm, ale na modré obloze se líné povalovalo jen několik bílých mráčků. Vyjeli dříve, neboť je čekala dvouhodinová cesta do Londýna.

Nejdříve se zastavili pro Winifred, která se se souhlasným výrazem usadila vedle Arabelly. „Tvé šaty jsou překrásné, drahá, a ta vůně je jedinečná.“

Arabella udiveně povytáhla obočí, neboť nepoužila žádný parfém.

„To musí být ty růžové okvětní plátky.“ zamumlal Marcus provokativně.
Jaké růžové plátky?“ zeptala se starší dáma. „To je jedno,“ řekla Arabella rychle a odmítavě zakroutila hlavou.

Jinak večer začal velmi slibně. Marcusuv kočár zvládl cestu do Londýna relativně rychle, a když

zastavili před elegantním hotelem, byli přijati jako královská návštěva. lokaj je zavedl do soukromého salonku, kde jim bylo splněno každičké přání a rozmar. Lady Freemanllová prohlásila, že je opravdu spokojená, a vyjádřila lordu Danversovi díky za jeho skvělou společnost.

Když o dvě hodiny později dorazili do Covent Garden, Arabella byla za jeho společnost ještě vděčnější, neboť si nebyla jistá, zda by po čtyřech letech života v ústraní všechen ten ruch a shon vůbec zvládla.

Sešla se lady ta nejvybranější společenská smetánka – gentlemani ve svých večerních šatech, dámy v saténu a drahokamech. Většinou nepřišli ani tak na představeni, ale spíše proto, aby viděli a byli viděni.

Jakmile vešli do Marcusovy lóže, Arabella si všimla, že uvnitř už jsou dvě dámy a dva gentlemani, kteří všichni povstali, aby se s nimi uvítali.
Marcus se ujal představování, přičemž začal se svou tetou Beatrix, lady Beldonovou. Drobná šedovlasá žena měla pronikavé oči a z nějakého důvodu Arabelle připomínala vzácného ptáka. Pak bez zbytečných okolku popošla kupředu lady Eleanor, a když Arabelle stiskla ruku, vřele se na ni usmála. „Je mi ctí vás poznat, slečno Loringová. Muj bratr vás celou dobu držel v tajnosti.“ Se smíchem se podívala na Marcuse..Až do včerejška jsem neměla ani tušení, že vůbec existujete.“

„Protože jsem nechtěl, abys ji vylekala svými příšernými způsoby, sestřičko,“ řekl Marcus se smíchem.

„Pf,“ odfrkla si Eleanor. „Slečna Loringová nevypadá na to, že by ji jen tak něco polekalo.“

Arabella se musela usmát. „Rozhodné ne nic, co by se týkalo chování. Ne potom, co více než tři roky vyučuji mladé nezkušené dívky.“

Konečné se ozvala lady Beldonová. „Marcus se nám o vaší škole už zmínil, slečno Loringová. Rada bych však slyšela něco bližšího.“

„Zajisté, madam.“

Poté Marcus představil své nejbližší přátele, vévodu z Arden a markýze z Claybournu.

Arabella chápala, proč se o těchto třech šlechticích v Londýně tolik mluví. Byli to neobyčejně krásni muži. krásni jako hřích, zosobnění naprostého a čistého mužství. Nebylo se co divit, že přitahovali mladé dívky i zkušené vdovy. Dokonce i led si Arabella uvědomovala, že se do jejich lóže soustředí většina pohledu.

Byly zde dvě řady židlí, ale když Marcus ukázal na tu nejbližší, jeho sestra vykřikla: „Prosím, posaďte se vedle mě, slečno Loringová. Alespoň se vzájemné lépe poznáme a možná si vyměníme nějakou tu historku o mém bratrovi.“

Tak se stalo, že v první řadě seděly jen dámy. Jako první Marcusova teta, pak jeho sestra, Arabella a nakonec Winifred. Když se Marcus a ostatní gentlemani usadili za ně, Arabella si najednou připadala až příliš odhalená, zvláště proto, že na sobě cítila zvědavé pohledy ostatních diváku a všimla si, že některé dámy si mezi sebou něco špitají a ukazují směrem k jejich lóži.

Brzy pochopila, že si šeptají o ní. Naštěstí si všimla i několika obdivných pohledu, a loji částečně uklidnilo.
Zvědavých pohledu a kradmých úšklebku si všimla i lady Eleanor, a tak se naklonila k Arabelle a řekla: „Nic si z toho nedělejte, slečno Loringová. Prostě jste se stala terčem jejich zajmu. Za chvíli je to přestane bavit a vrhnou se zase na někoho jiného.“ Odmlčela se a tiše se zasmála..Alespoň u mě to tak fungovalo vždy, když jsem svým chováním pobouřila něčí jemnocit.“

„Což bývalo velmi často,“ řekl Marcus se smíchem.

Než se zvedla opona, Eleanor a Arabella měly čas se vzájemně poznat, a přesně jak Marcus předvídal, obě mladé ženy v sobě našly zalíbení. Eleanor mluvila o sobě, o své rodině a nezapomněla se zmínit ani o dětství, kdy zbožně obdivovala svého staršího bratra.

Arabella měla méně příležitostí promluvit si s Marcusovými přáteli, neboť ti seděli za ní, přesto měla nepříjemný dojem, že ji příliš neschvalují.

Najednou se ve vedlejší lóži objevila Arabellina přítelkyně Fanny Irwinová v doprovodu staršího gentlemana. Fanny si na dnešní večer oblékla smaragdové zelené šaty, havraní vlasy si vyčesala vysoko na temeno hlavy a štíhlou šíji si ozdobila drahocennými klenoty.

Fanny se na Arabellu diskrétně usmála a ta její úsměv stejné diskrétně opětovala. Už před několika lety se rozhodly, že pro dobro školy bude lepší, když se na veřejnosti k sobě nebudou hlásit. Pověsti

Arabelliny školy by jistě neprospělo, že se přátelí s věhlasně známou kurtizánou.

O chvíli později si Arabella všimla, že z nedaleké lóže na ni nenávistně zírá rusovlasá dáma. Žena byla prosté ohromující. Měla na sobě alabastrově bílé šaty a v hlubokém výstřihu odhalovala většinu svého bujného a dokonalého poprsí, které zdobily diamanty.

Arabella neměla ani tušení, čím probudila takovou nenávist v ženě, kterou vůbec neznala, všimla si však, že lady Beldonová neznámé ženě lehkým kývnutí hlavy zdvořile odpověděla na pozdrav. Vtom se však zdvihla opona a Arabellinu pozornost upoutalo drama na jevišti.

Kemblovo představení bylo jako vždy skvělé, takže čas rychle utíkal. V první přestávce Marcus a vévoda povstali, aby dámám zašli pro sklenici vína, zatímco markýz se nabídl jako doprovod, když Eleanor vyjádřila přání trochu si protáhnout nohy a pozvala Arabellu i Winifred, aby šly s ní.

Arabella zjistila, že lady Eleanor je velmi oblíbená a má spoustu přátel, poněvadž co chvíli stáli a seznamovali se s novými lidmi.

Eleanor se právě bavila s postarším manželským párem, když Arabella v řadě na občerstvení uviděla krásnou rusovlásku. Dáma se přiblížila k Marcusovi. důvěrné se dotkla jeho ruky a smyslně se na něho usmála. V tu chvíli se Arabella musela ze všech sil ovládat, aby k ní nepřiskočila a nevyškrábala jí oči.

Právě se v duchu hubovala za svou nepřístojnou reakci, když si toho všimla Winifred. ‚Jen klid, má

drahá,“ řekla přítelkyně šeptem. „Podle všeho tahle aféra skončila už před několika měsíci.“

Jaká aféra?“

Winifred chvíli váhala. „Pokud chceš, klidně ti všechno řeknu, ale nesmíš z toho dělat ukvapené závěry.“

„Jaké závěry? Winifred, prosím, přestaň mluvit v hádankách.“

Starší žena si povzdychla. „Dobře tedy. Ta žena je velmi bohatá vdova po vikomtovi Eberlym. Říká se, že měla poměr s lordem Danversem. tehdy ještě baronem Piercem. Pak na čas jejich známost skončila, ale po vikomtové smrti se k sobě vloni o Vánocích zase vrátili, nicméně nedělalo to dobrotu. Je až příliš majetnická a chtěla se stát baronesou Piercovou tak dychtivě, že se s ní rozešel. Podle toho, co vím, je od té doby společné nikdo neviděl.“

Arabella najednou měla pocit, jako by jí někdo sevřel srdce. „Oni se scházeli ještě za vikomtova života?“

„Nu, ano. Ale to přece nic neznamená a já pochybuji, že lordu Danversovi na ní ještě záleží.“

Arabella znechuceně hleděla na Marcuse a na jeho krásnou exmilenku. Pochopitelně že cítila žárlivost, ale neznepokojovalo ji tolik, že lady Eberlyová byla Marcusovou milenkou, ale to, že o ni Marcus usiloval ještě v době, když byla vdaná za jiného muže.

Konečně se jí podařilo od dvojice odtrhnout zrak. Zvedla ruku a konečky prstů se dotkla rozechvělých rtů.

Je ti dobře, drahá?“ zeptala se Winifred vyplašené.

Arabelle se svíral žaludek tak, že nedokázala odpovědět. Z představy, že ji Marcus ujišťoval, že je jiný než její otec, a přitom se miloval s provdanou ženou, se jí udělalo špatně.

„To nic,“ lhala Arabella. „Asi jsem toho u večeře snědla víc, než byl zdrávo. Je tady trochu těžký vzduch. Raději se vrátím do naší lóže.“

„Samozřejmě, bude lepší, když se posadíš.“

Arabella zatajila dech a pomalu se vracela na své místo. Říkala si. že nemá právo cílil takovou bolest. Nemá na Marcuse žádné právo. Bylo to jen proto, že mu začala důvěřoval, že mu otevřela své srdce. Začala věřil, že to je muž, jehož by mokla milovat.

Měla vědět, že jeho maska ideálního nápadníka je příliš dokonala, než aby byla skutečna.

Pohled na Marcuse a jeho bývalou milenku ji zase probudil do reality. Přesně takový byl i její otec. Nechával její matku samotnou a obklopoval se milenkami a cizími ženami, dokud ji zcela nezlomil srdce a ona se nevrhla do náruče jiného. Jak jen mohla uvěřit tomu, že Marcus by mohl byt jiný?

Arabella cítila, jak se ji do oči derou slzy. Jak si jen mohla myslel, že by se skutečné mohla stát jeho ženou? Nebylo to nic jiného než hloupý a naivní sen. Jejich manželství by nikdy nefungovalo. Byla blažen, když si myslela něco jiného.

Jako by jí nestačilo první zklamání, to ne. Musela dovolit, aby jí na Marcusovi začalo záležet. Pokud si nebude dávat pozor, mohla by udělat stejnou chybu jako minule a nakonec se do něho zamilovat.

Arabella se přinutila spolknout bolest, jež jí svírala hrdlo. Nebude dlouho trvat a jejich sazka bude u konce. Musí to ještě chvíli vydržet a příští neděli bude volná. Mezitím bude předstírat, že se nic nestalo.

Arabella byla tak zabraná do svých myšlenek, že malení vrazila do Fanny Irwinové, jež se rovněž vracela do svého lóže.

„Odpusť, Fanny," zamumlala Arabella. „Měla bych se dívat, kam jdu."

Fanny se na ni zkoumavě podívala. „Stalo se něco, Arabello?"

Unavené se usmála.. „Ne, nic se neděje. Jsem rada, že tě zase vidím, má drahá Fanny."

Fanny se ostražitě rozhlédla kolem sebe a pak ztišila hlas. „Na veřejnosti bychom spolu neměly mluvit, Arabello. Mohli by nás vidět tví urozeni přátelé."

Arabella se ohlédla a uviděla Marcusovu tetu, jak si Fanny měří nesouhlasným pohledem.

„To je jedno," odvětila. Arabella. „Nepotřebuji ničí souhlas, s kým se mám a nemám bavit."

„Jenže co…"

„Zítra ti všechno napíšu, Fanny. Winifred," řekla přes rameno, „vzpomínáš si na mou dobrou přítelkyni slečnu Irwinovou?"

Winifred se zdvořile usmála a kývla hlavou na pozdrav. Ještě chvíli se spolu bavily a pak se vydaly do svých lóží. Když se Arabella usadila na místo, uvědomila si, že ji lady Beldonová upřeně pozoruje. „Uvědomujete si, slečno Loringová, že pro dámu

není vhodně vybavoval se se ženou takového ražení?“

Právě v tu chvíli se do lože vrátila i Eleanor a posadila se mezi svou tetu a Arabellu. „Jakého ražení, teto?“

Lady Beldonová si odfrkla. „Slečna Loringová jistě ví, o kom mluvím.“

Arabella ztuhla. Za celý večer si nevšimla, že by lady Beldonová nějak odsuzovala promiskuitu lady Eberlyove. Připadalo jí nespravedlivé, že vdané ženě se něco takového toleruje, zatímco Fanny je ihned označena za padlou ženu.

Přesto se Arabella ovládla, a když odpověděla, hovořila klidným a zdvořilým tónem. „Slečna Irwinová je má přítelkyně z dětství. Vyrostly jsme jako sestry.“

„To není omluva k tomu, abyste se s ní vybavovala.“

Eleanor se zvědavé podívala na Fanny a nenucené se zasmála. „Ale no tak, teto, řekla bych, že jsi příliš staromódní. Slečna Loringová by za svou loajalitu mela být spíše odměněna.“

Teta přísně sevřela rty. „Věřím, že jsem tě naučila, jak se v podobných situacích máš chovat, mé dítě.“

Eleanor dál zamyšleně sledovala známou kurtizánu. „To ano, má nejdražší teto, ale to neznamená, že bych to schvalovala. Vlastně bych slečnu Irwinovou velmi ráda poznala. Zcela jistě vede vzrušující život bez jakýchkoliv omezení, které musíme snášet my neprovdané mladé dámy.“

Marcus se vrátil do jejich lóže pravé včas, aby zachytil konec prohlášení své sestry. Zamračil se a podal tetě a Arabelle sklenici vína.

Arabella se na něho ani nepodívala. „Souhlasím s vámi, slečno Eleanor," přitakala. „Závidím jí její svobodu. Je svou vlastní paní. Nemusí se bát. že někdo bude chtít kontrolovat každý její krok."

S těmi slovy se významně podívala na Marcuse a čekala, že nějak zareaguje, ale jeho teta ho předběhla. Je nemyslitelné, aby se budoucí hraběnka stýkala se ženou takové pověsti, slečno Loringová. Pokud uvažujete o společné budoucnosti s mým synovcem, budete muset své přátelství s tou ženštinou ukončit."

Arabella se přinutila k falešnému úsměvu. „Odpusťte, lady, ale to rozhodně neudělám. Místo toho ukončím veškeré styky s vaším synovcem. Ještě týden a už nebude mým poručníkem a já budu konečně volná. A co se týče toho, že bych se snad mohla stát jeho hraběnkou a uvažovala o společné budoucnosti, tak to nepřichází v úvahu."

Koutkem oka zahlédla, jak se Marcus zamračil. Ostatní v lóži ztichli.

Obrátila se přes rameno a usmála se na vévodu z Ardenu. „Copak vás to neuklidnilo, Vaše Výsosti? Přece jste nechtěl, abych se za lorda Danverse provdala, ne?"

„Ne, nechtěl," odpověděl vévoda chladně.

Markýz z Claybournu se zdál být vývojem situace velmi pobaven. „Kdežto já musím říct, že teď, když jsem vás poznal, slečno Loringová, se Marcusovi vůbec nedivím."

.Arabello,“ řekl Marcus ostrým tónem hlasu, „o tom si promluvíme později v soukromí.“

Arabella bojovně vystrčila bradu. Jeho rozkazovačný způsob se jí vůbec nezamlouval.

Jak si přejete, lorde,“ řekla s předstíranou pokorou. Potom se však k Marcusovi naklonila a tichým hlasem řekla: „Nevím, co jsi své tetě napovídal nebo proč si myslí, že bych si tě chtěla vzít.

Marcus ji přerušil suchým prohlášením: „Řekl jsem jí, že jsem tě požádal o ruku, poněvadž jsem nechtěl, aby se to dozvěděla od někoho jiného. Netvrdil jsem, že jsi mou žádost přijala.“

„Pak bude lepší, když jí všechno náležitě vysvětlíš,“ sykla Arabella a rozhodně se obrátila dopředu.

K Arabellině velké úlevě chvíli nato pokračovalo další dějství hry. Strnule sledovala herce a snažila se potlačit bolest, jež jí svírala hrdlo. Jediné, co si teď přála, bylo to, aby byla doma a tam se mohla vyplakat. Najednou si vzpomněla na důvěrný výjev ze svého dětství, kdy matka prolévala slzy a otec se bavil s jednou ze svých četných milenek.

Bolestná vzpomínka Arabellu utvrdila v jejím rozhodnutí, že se za Marcuse rozhodně neprovdá. Nemíní mu nabídnout své srdce jen proto, aby ho pošlapal.

Když hra skončila, srdce ji bolelo stejně příšerně jako hlava. Lady Beldonová se chladně rozloučila a opustila lóži, nicméně Eleanor se na Arabellu rnile usmála a vyjádřila naději, že se brzy zase setkají.

Jakmile Marcus o půl hodiny později doprovodil Arabellu do svého kočáru, unavené klesla do měkkých podušek a zavřela oči. Toužebně si přála, aby s ním dnes večer nemusela mluvit.

Winifred zřejmě napětí vycítila a celou cestu domů mlčela, což pro ni bylo zcela netypické. Když však kočár zastavil před jejím domem, naklonila se dopředu, vzala Arabellu za ruku a se zájmem se zeptala: „Budeš v pořádku, má drahá?“

„Zajisté, domů to je jen kousek,“ odpověděla Arabella, i když se bála té chvíle, kdy se s Marcusem ocitne o samotě.

Jakmile se dveře za Winifred zavřely a kočár se dal znovu do pohybu, Marcus promluvil: „Doufám, že mi ten svůj dnešní výbuch míníš vysvětlit.“

Arabella tvrdohlavě vystrčila bradu. „To nebyl žádný výbuch. Měla jsem pádný důvod se na tvou tetu zlobit. Jakým právem uráží mou přítelkyni a říká mi, s kým se smím a nesmím stýkat?“

Marcus si ji změřil zkoumavým pohledem. „Moc dobře víš, že měla pravdu. Pro tebe i pro tvé sestry bude lepší, když o tvém přátelství s Fanny Irwinovou nikdo nebude vědět.“

Arabella zlostně odfrkla. „Možná ano, ale mohu ti říct jen to, co jsem řekla lady Beldonové. Rozhodně nemám v úmyslu naše přátelství ukončit ani se s ní nemíním přestat vídat.“

„To bych ani nechtěl,“ řekl Marcus.

Nicméně Arabella se stále zlobila. „Chování tvé tety mě opravdu pobouřilo. Je podivné, že svobodná žena je za své hříchy ihned odsouzena, zatímco provdané dámy, jako jsou tvé bývalé milenky,

mohou mít tucty milenců a společnost je nikterak neodsuzuje.“

Dlouze se na ni zadíval, pak konečně promluvil: „Zřejmě jsi viděla Julii.“

Arabella se přinutila k upjatému úsměvu. „Pokud je Julie lady Eberlyová, pak ano. Nešlo si jí totiž nevšimnout.“

„Nemusíš si s tím dělat těžkou hlavu. Skončilo to už před třemi měsíci.“

„Skutečně? No to je skvělé,“ poznamenala Arabella jízlivě.

Marcus sevřel rty. „Nejsem svatý, Arabello, a nikdy jsem to o sobě ani netvrdil. Jsem muž se zdravým sexuálním apetitem.“

Chladně se na něho podívala. „Nikdy jsem si nemyslela, že jsi svatý, ale ty jsi tvrdil, že nejsi jako můj otec.“

„Taky že nejsem.“

„Ne? Tak proč ses potom scházel s vdanou ženou? Copak ti najednou manželský slib nepřipadal tak posvátný, jak jsi tvrdil?“

Marcus se dlouze odmlčel. „Byla to chyba,“ řekl tiše.

„To tvrdíš teď, když se mě snažíš přesvědčit, abych se za tebe provdala.“

Svaly v čelisti mu zaškubaly. Jakmile se vezmeme, budu ti věrný, Arabello. Nemám v úmyslu pořizovat si milenky.“

„To na věci nic nemění,“ lhala. Obrátila se k oknu, aby skryla bolest, která se jí drala do očí. Nedůvěřovala sama sobě, že by Marcusovi a jeho slibům nakonec nepodlehla.

Ach, tolik po něm toužila a dobře věděla, že on touží po ní. Jenže tělesná touha nezaručuje věrnost. Jejich sázka pro něho není ničím jiným než hrou. Jakmile vyhraje a ona se legálně stane jeho hraběnkou, svůj zájem obrátí zase jiným směrem. A ona zůstane uvězněná v manželství bez lásky jako její rodiče.

„Na lady Eberlyovou nemusíš žárlit," řekl Marcus, když stále mlčela.

Arabella se na něho rozzlobeně podívala. Já nežárlím! Je mi jedno, i kdybys měl stovky milenek. Tvé milostné aférky a nevěry se mě netýkají, poněvadž se za tebe rozhodně nemíním provdat."

„Arabello…," řekl Marcus trpělivě. „Dobře mě poslouchej, poněvadž to řeknu jen jednou. Jakmile se vezmeme, na žádnou jinou se ani nepodívám."

„Ne? Ale já na jiného ano! Kdybych si té vzala, Marcusi, zcela jistě bych měla milence – a zřejmě více než jednoho. Rozhodně bych neseděla doma jako poslušná manželka, zatímco ty by ses bavil někde jinde."

Viděla, jak ztuhl. Její neohrožené prohlášení ho zřejmě rozzlobilo.

„Žádného jiného milence než mě mít nebudeš," procedil skrze zaťaté zuby.
Vzpurně pohodila hlavou. „Pokud budu chtít, nezastavíš mě!" „Být tebou, raději bych si svou teorii neověřoval v praxi, drahá."

Arabella se odmlčela a odvrátila od něho zrak. Nemá cenu se s ním dohadovat o věcech, které se nikdy nestanou. Vydrží hrát svou roli přesně tak, jak si slíbila, a pak bude i se svými sestrami volná.

Jakmile však bude sázka u konce, už s ním nikdy ani nepromluví!

Rovněž Marcus se odmlčel. Stálo ho velké přemáhání, aby udržel svou zlost na uzdě, ale rozhodl se, že bude lepší, když si o možném milenci promluví, až oba poněkud vychladnou.

Jakmile kočár zastavil před domem, Arabella ani nepočkala, až lokaj spustí schůdky, a prudce vyskočila z kočáru.

Marcus zamračeně sledoval, jak vyběhla schodiště k hlavním dveřím, a mlčky ji následoval. V hale ho přivítal Simpkin, který navzdory pozdní hodině čekal na návrat své paní. Když se Simpkin nabídl, že pošle pro komornou, Arabella zakroutila hlavou.

„Ne, nechej ji spát," řekla upjatě a nevraživě se podívala na Marcuse. „Poradím si sama. Dokázala jsem to celé čtyři roky."

Bez dalšího slova vyběhla schodiště a zmizela v dlouhé chodbě.

O chvíli později se ozvalo prásknutí dveří, které by probudilo snad i mrtvého.

11

Jak se jen žena může bránit proti vlastnímu srdci?

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

Marcus dlouhým krokem odešel přímo do pracovny, kde si nalil řádnou dávku brandy. Potřeboval něco silného na zklidnění.

Dokázal pochopit, proč se Arabella tolik zlobí potom, co se setkala s jeho bývalou milenkou. Život s jejím nevěrným otcem a cizoložnou matkou musel být jistě utrpením, a tak se není co divit, že pro Arabellu je v manželství nejdůležitější věrnost. Jenže on jí chce být skutečně věrný a mrzí ho, že mu nevěří.

Nejvíce ho však popudilo její tvrzení, že po svatbě s ním si pořídí milence. Představa Arabelly v náruči jiného muže ho přiváděla k šílenství.

Zhluboka si přihnul a přinutil se ke klidu. Arabella není tím typem žen, které by byly nevěrné, a on není tím typem muže, jenž by jí to dovolil. V jejich manželské posteli ji bude zaměstnávat natolik, že si na žádného jiného ani nevzpomene.

Nicméně co se týkalo jejich sázky, zatím se nezdálo, že by si vedl bůhvíjak dobře. Marcus věděl, že se bude muset víc snažit.

Měl by Arabelle ukázat, že jejich svazek bude zcela jiný než katastrofální manželství jejích rodičů.

Chtěl Arabellu, chtěl ji od první chvíle, co ji spatřil, a taky ji dostane. Jako svou hraběnku, ženu a milenku.

Marcus dopil brandy a vydal se nahoru do své ložnice. V domě bylo ticho, poněvadž všichni sloužící už dávno spali, nicméně na chodbě a v jeho ložnici hořely lampy.

Svlékl si večerní šaty a nechal je v šatně přehozené přes židli, aby se o ně zítra postaral jeho komorník. Jelikož byla teplá noc,
Marcus se neobtěžoval s noční košilí a namířil si to do ložnice přímo k posteli, kde zůstal stát jako uhranutý.

Přikrývka byla přesně podle očekávání odhrnutá, ale na matraci ležela velká hromada šatů spolu s růžovými, které měla Arabella dnes večer na sobě.

Když si mezi hedvábím všiml rubínů a perel, zamračil se. Arabella mu vrátila všechny šaty a klenoty, které jí koupil!

Na hromadě ležel přeložený list papíru. Marcus po něm chňapl a četl vzkaz:

Lorde Danversi, můžete je dát svým milenkám. Já už je nechci.
Vaše nejstarší schovanka, slečna Loringová

Marcus odhodil list papíru, oblékl si župan, popadl hromadu šatů a vyběhl na chodbu do opačného křídla, kde se nacházela Arabellina ložnice.

Až dosud byl příliš trpělivý. Chtěl ji získat svou něhou a laskavostí. Místo vášně si zvolil odříkání a bolest.

Jenže jeho strategie je zcela zjevně chybná. Je načase přistoupit k drastičtějším metodám.

Když vrazil do její ložnice, Arabella seděla u zrcadla a snažila se rozčesat vlasy.

Cítila se mizerně. Jako dítě nenáviděla, když se stala svědkem hádky mezi svými rodiči, ale hádat se s Marcusem bylo ještě horší.

Arabella se kousla do rozechvělého spodního rtu. Její současný stav jen dokazoval, že dovolila svým citům, aby jí na Marcusovi záleželo. Když předtím tvrdila, že na jeho krásnou milenku nežárlí, lhala. Přímo se užírala žárlivostí, která jí začala přerůstat přes hlavu. Musí to zastavit…

Když uviděla Marcuse, jak tam jen tak stojí a rozzlobeně si ji prohlíží zamračeným pohledem, Arabella ztěžka polkla. Věděla, že když mu vrátí šperky a šaty, že nebude mít radost, ale nenapadlo ji, že si dovolí vejít do její ložnice právě ve chvíli, když se připravuje do postele.

Všimla si, jak jeho pohled pomalu klouže po její postavě v noční košili, rozpuštěných vlasech a bosých nohách. Ačkoliv ji bílá látka noční košile zcela zahalovala, přesto si připadala zranitelná. Vyskočila ze židle, postavila se za ni a použila ji jako ochranu.

„Marcusi, jak si to vůbec představuješ takhle vtrhnout do mé ložnice?“

„Spletla sis dveře do své šatny, drahá.“ „Ne, nespletla. Chci ti všechno vrátit.“

„Nu, jenže já to nechci. Tyhle šaty a šperky jsou tvoje a ty si je necháš.“ Upřeně se jí podíval do očí, udělal dva dlouhé kroky a hromadu hedvábí odhodil na její postel.

Arabella si rozzlobeně založila ruce v bok a změřila si ho odhodlaným pohledem. Stačil však jediný jeho pohyb a její rozhodnost se změnila ve zmatek.

„Marcusi, ihned odejdi!“

„To mám v úmyslu. Jenže ty půjdeš se mnou.“

Snažila se mu uniknout, ale dohonil ji třemi dlouhými kroky. Marcus se sklonil, jednu ruku vsunul pod její kolena, druhou ji chytil v pase a zvedl ji do náruče. Arabella jen nevěřícně zalapala po dechu.

Marcus rychle procházel potemnělou chodbou a příliš nevnímal její tiché, nicméně rozhodné žádosti, aby ji ihned pustil.

„Kam mě neseš?“ vykřikla, když viděla, že má namířeno do hlavního křídla, kde jsou ložnice lorda z Danversu.

„Do mé ložnice. Chci tě svést, přesně jak jsme se domluvili.“

„S něčím takovým jsem nikdy nesouhlasila!“

„Setři si dech, drahá. Chci ti ukázat, jaké to bude v naší manželské posteli.“

Arabella cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce, a rozhodně se snažila vymanit z jeho sevření, nicméně marně.

O chvíli později vešel do své ložnice, nohou za sebou zavřel dveře, přistoupil k velké posteli, před kterou ji nešetrně postavil na zem.
Arabella byla zlostí bez sebe, a dokonce se ho snažila uhodit. Marcus ji však popadl za ruce a pevně ji k sobě přitiskl. Nečekaný kontakt ji udivil natolik, že náhle ztuhla.

Zhluboka se nadechla a podívala se mu do temně modrých očí, kde viděla něco zcela jiného než hněv. Přes tenkou látku košile cítila jeho pevné svaly a tlukot srdce, vnímala jeho horký dech.

Když znovu promluvil, jeho hlas se chvěl potlačovanou touhou. „Mám v plánu ti dokázat, že kromě mě nebudeš chtít žádného jiného milence, Arabello."

Chtěla se od něho odtáhnout, ale Marcus jí to nedovolil. „Nechci se s tebou milovat…," prohlásila nejistým hlasem.

„Ale ano, chceš."

„Nesnáším tu tvou aroganci…"

Jeho rty ji umlčely, jeho horký jazyk vnikl hluboko do hebké tůně, kde se utkal v erotickém tanci s tím jejím.

Nicméně jeho polibek trval jen chvíli.

„Chceš mé, Arabello. Nemůžeš to popřít."

Ano, chce ho, přiznala Arabella, když ji Marcus k sobě znovu přitiskl. Chtěla ho tolik, až to bolelo. Celým jejím tělem pulzovaly horečné vlny vzrušení a touhy.

Věděla, že Marcus zakouší stejné pocity jako ona, poněvadž zcela znehybněl. Najednou se zdálo, že se

zastavil čas. Jeho oči se vpily do těch jejích, jejich dech se smísil v jedno.

Marcusův výraz zněžněl a bříškem palce přejel po Arabellině spodním rtu. „Hodlám tě uspokojit, Arabello. Potěšit tě. Ukázat ti rozkoš, o které se ti ani nezdálo."

Arabella už déle nemohla předstírat a odolávat slastnému svádění. Pozvedla k němu tvář a ruce ovinula kolem pevného krku. „Přestaň mluvit a polib mě," vydechla ochraptělým hlasem.

To bylo víc, než mohl snést. Marcus sklonil hlavu a znovu se zmocnil jejích úst, dychtivě a hladové. Arabella jeho polibek ochotně opětovala.

Pak někde v koutku své mysli zaznamenala, že ji Marcus něžně tlačí dolů. Aniž by přerušil jejich polibek, pokládal ji na postel, ale těsně předtím, než dopadla na měkkou matraci, se obrátil a překulil ji na sebe.

Jejich ústa zůstala spojena ve slastné extázi pokušení. Arabella se jeho polibků nemohla nasytit. Chtěla stále víc a víc. Už nemohla popírat svou touhu, nemohla lhát o své vášni, která pohlcovala každičký kousek jejího těla.

S tichým zasténáním se dychtivě přitiskla k jeho svalnatému tělu. Náhle si uvědomila, že se Marcusův župan rozepnul a on pod ní leží zcela nahý. Pod prsty cítila hebkost jeho pokožky, na hrudi tlukot jeho srdce a na břiše ji tlačil nezlomný důkaz jeho touhy. Instinktivně pohnula boky a klínem se přitiskla k ztopořenému údu.

Marcus ochraptěle zavrčel a odtáhl se od ní. Prsty jí vjel do vlasů, jako by se potřeboval zachytit

pevného bodu. Jestli to nechceš, tak mi to řekni teď. Později se už nedokážu ovládnout.“

Věděla, nač se jí ptá. V hrdle jí vyschlo a útroby se sevřely. Arabella pomalu přikývla. „Chci to… Chci tebe.“

V očích mu zablesklo. Marcus se nad ni překulil a přitiskl ji k matraci. Pak jí jednou rukou sáhl do výstřihu, sevřel tenkou látku noční košilky a prudkým pohybem ji strhl až k pasu, přičemž odhalil hebké obliny plných ňader. Dřív, než se vůbec mohla vzpamatovat, sklonil hlavu, horkými rty se přisál k citlivé bradavce a hladově začal sát. Arabella ohromeně zalapala po dechu.

Marcus přitiskl plné prsy k sobě a stejnou měrou je laskal horkými rty a jazykem, dokud Arabella ohromeně nevykřikla jeho jméno. „Marcusi…, prosím…“

Rukou vklouzl dolů mezi jejich těla, vykasal roztrženou noční košili a prsty vyhledal pulzující místo mezi jejími stehny. Ještě ne. Ještě nejsi připravená.“

Jsem…, vždyť shořím…“ Plála touhou po jeho dotycích, po jeho vzrušujících polibcích a dráždivých pohlazeních.

Marcus se nadzvedl, zbavil ji zbytků noční košile, sám ze sebe shodil dlouhý župan, odhodil ho na zem a odhalil své krásné svalnaté tělo. Poklekl mezi její roztažená stehna, oběma rukama ji uchopil za boky a sklonil se k ní.

Když jeho ústa našla střed touhou zvlhlého ženství, Arabella hlasitě vykřikla. Prsty zabořila do hebké záplavy jeho vlasů a dychtivě se mu vyklenula

vstříc. Marcus dobře věděl, co chce. Znal ženskou touhu a uměl ji ukojit. Špičkou jazyka zkušeně kroužil kolem citlivé blizny rozkoše, dráždil ji svými rty a něžně ji sál, dokud v Arabelle neprobudil i tu poslední jiskřičku touhy a nepřivedl ji na samotný okraj vyvrcholení. Ještě jediný rychlý pohyb hebkým jazykem a Arabella se celá napjala a v křečovité extázi vykřikla jeho jméno.

Když po chvíli znovu začala vnímat okolní svět, Marcus klečel vedle ní, pozoroval ji a v očích měl vepsanou něhu a lásku.

„Prosím, nepřestávej…," vydechla Arabella ochraptěle.

Marcus znehybněl. Dlouhou chvíli na sebe jen mlčky hleděli. Čas jako by se zastavil a Arabella slyšela jen vzrušený tlukot jeho srdce, který byl ozvěnou toho jejího. Věděla, proč váhá. Byl jejím prvním milencem…, jediným milencem. To, co se teď stane, se nebude dát vrátit zpět.

„Marcusi," vydechla a natáhla k němu ruce.

Zamilovaně se usmál a odpověděl: „Neboj se, nepřestanu."

Sklonil se k ní, překryl ji svým tělem a kolenem jí roztáhl nohy. Jeho oči přetékaly něhou a rty, které byly zprvu dobyvačné a hladové, ji teď hladily jako hebký samet.

Arabella ucítila, jak jeho pevné mužství pomalu klouže do její hebkosti a ztuhla. Marcus ji však políbil na čelo a zašeptal: „Zkus se uvolnit, lásko. Budu opatrný."

S neobyčejnou něhou pomalu zasouval dlouhý penis, napínal její citlivou pokožku, plnil ji až po

samotný okraj. V jednu chvíli Arabella ucítila bolest, která se však rychle rozplynula a vystřídal ji neobyčejný pocit něhy a splynutí.

Marcus znehybněl, aby si mohla zvyknout na jeho objem, a přitom ji líbal na čelo, na zavřené oči a hebké rty.

Po chvíli se začal pohybovat. Pomalu se vysouval a pak zase hebce klouzal dovnitř, zatímco prsty hnětl plné prsy a dráždil touhou zduřelé bradavky. Arabella se zachvěla a náhle hluboko uvnitř ucítila další příval hladové touhy.

Netušila, že ji Marcus dokáže znovu vzrušit krátce poté, co došla slastného vyvrcholení. Náhle byla v jednom ohni. Marcusova nahá pokožka ji pálila, jeho tělo ji rozpalovalo a přivádělo k šílenství. Dychtivě začala pohybovat boky a vycházet mu vstříc. V pradávném rytmu lásky hledala ukojení, které jí mohl poskytnout jen on.

Marcus se mírně nadzvedl a pohledem vyhledal její krásnou tvář. Chtěl vidět Arabellin výraz, když dojde vrcholu při jejich prvním milování. Chtěl vidět její pootevřené rty a zardělou tvář, slyšet přerývaný dech a zvuk svého jména.

Když pod ním Arabella vzdychala a kroutila se, Marcus se snažil ovládnout a nic neuspěchat, ale když se křečovitě vyklenula a v extázi hlasitě vykřikla, podlehl hladové touze a vyvrcholil stejně bouřlivě jako ona.

Překvapující exploze ho připravila o dech a Marcus se zřítil na Arabellino drobné tělo, přičemž se ji snažil nerozmačkat svou tíhou.

Trvalo dlouho, než oba mohli zase pravidelně dýchat. Marcus se nadzvedl na loket a opatrně se sunul stranou, když sebou Arabella trhla.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se.

Arabella zakroutila hlavou, podívala se na něho a smyslně se usmála. „Fanny mi říkala, že poprvé to bolí, ale neměla pravdu.“

Marcus se s úlevou překulil na bok a přitáhl si Arabellu do náruče.

Spokojeně se k němu přitiskla a slastně si povzdechla. Je to vždycky takové?“ Jaké?“

Jako oheň. Jako… kouzlo.“ Mírně se usmál. „Skoro nikdy.“

Zahanbeně zabořila tvář do jeho ramene. „Ty jsi zřejmě žádné kouzlo necítil.“

„Mýlíš se, lásko. Cítil, věř mi.“

Arabella zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Chceš mě uklidnit.“

Marcus se zasmál. „Kdybych tě chtěl uklidnit, lásko, udělal bych to před milováním, ne až po tom.“

Jeho slova ji musela uklidnit, protože si znovu položila hlavu na jeho hruď a slastné si povzdychla. „Zřejmě ano.“

Marcus se tiše usmál a něžně sevřel Arabellu v náruči. Kdyby měl přesně popsat to, co před chvílí zažil, řekl by žhavé kouzlo. Arabellina vášeň byla přesně tak vzrušující a bezbřehá, jak očekával, ale bylo tady ještě něco jiného. Něco, co nedokázal popsat. Nikdy v životě si nepřipadal tak zamilovaný a tak uspokojený.

Něžně ji pohladil po rameni a vdechl opojnou vůni, jež se jí linula z vlasů. Na malou chvíli si vzpomněl

na své bývalé milenky – na jejich smyslnost, na stovky způsobů, kterými se ho snažily potěšit-, ale žádné z nich se nikdy nepodařilo probudit v něm takovou touhu a žár.

Nebezpečný žár. Jeho touha po Arabelle ho zbavovala rozumu. Dnes v noci ji připravil o nevinnost, aniž by myslel na možné následky.

Ospravedlňovalo ho snad jen to, že se s Arabellou hodlal oženit. Prostě se jen milovali dřív, než oba očekávali. Přesto měl myslet na ochranu. Co když ji dnes přivedl do jiného stavu?

Marcus se zhluboka nadechl. Najednou před sebou uviděl malé Arabelly a malé Marcuse. Ještě nikdy se mu nestalo, aby se takhle nechal unést a nedával si pozor. Na možné otcovství byl vždy velmi opatrný.

Nicméně představa toho, že by s Arabellou mohl mít děti, v něm probudila něžné city a Marcus se zasněné usmál.

Kdyby Drew a Heath teď mohli číst jeho myšlenky, zřejmě by se potrhali smíchy, ale ať. Jediné, na čem mu záleží, je to, aby Arabella přijala jeho nabídku k sňatku. Nikdy jí nedovolí odejít.

Jsi jen má, pomyslel si a bezmyšlenkovitě ji prsty hladil po nahé pokožce.

Arabella se protáhla jako kočka, najednou se posadila a podívala se ke dveřím, jako by si uvědomila, kde vlastně je.

Když se mu však vykroutila z objetí a chtěla vstát z postele, Marcus ji chytil za zápěstí. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Zpátky do své ložnice. Neměla bych tady být.“

Přitáhl si ji zpátky k sobě. „Strávíš se mnou celou noc. Vždyť jsme sotva začali.“

„Ale co když mě někdo uvidí?“

„Kdo? Služebná? Služebnictvo má své vlastní křídlo v přízemí. Pokud se vrátíš těsně před úsvitem, nikdo o tom nebude vědět.“

Marcus vstal a odešel k toaletnímu stolku, odkud vzal vlhký hadřík. Když se vrátil a začal z Arabelliných stehen omývat stopy svého sémě, rozkošný ruměnec mu prozradil, že se jeho budoucí žena stydí.

„Neukrývej se přede mnou,“ řekl, když se snažila přetáhnout přes sebe přikrývku. „Máš překrásné tělo a nemáš se za co stydět.“

Arabella skousla spodní ret, ale nebránila se.

„Tak se mi zdá, že jsem ti zničil noční košili,“ podotkl Marcus, když na bílém plátně uviděl stopy krve. „Nebylo by moudré dávat všem na srozuměnou, že jsem tě zbavil poctivosti. Raději tu košili spálíme. Než odejdeš, dám ti svou.“

„Udělali jsme tady pěkný nepořádek,“ řekla Arabella a rozhlížela se po rozházené posteli, když Marcus dokončil svůj úkol a vlhký hadřík vrátil zpět do umyvadla. Pak se však otočil a ona zalapala po dechu. Její pohled sklouzl k pevnému mužství. Byl velký, ztopořený a připravený se milovat.

„Ty jsi…“ Tváře jí zrudly studem. „Myslela jsem, že muž musí počkat, než…“

Marcus se usmál, skočil zpátky do postele a sevřel Arabellu v náruči. „Ne s tou správnou milenkou. Ne, když muž chce ženu tak silně jako já tebe.“

„Takže chceš říct, že se budeme zase milovat?“ zeptala se a spokojeně se usmála.

„Uvidíme. Bojím se, abys zítra nebyla celá bolavá.“

„Myslím, že to stojí za to.“

Jeho tichý smích ji lechtal ve vlasech. „Takže jsem měl pravdu.“ „V čem?“

„Fyzicky se k sobě naprosto hodíme. V manželské posteli budeme dokonalý pár.“

Arabella se napřímila. „Možná, ale to neznamená, že se k sobě hodíme i po jiných stránkách. Sotva před malou chvílí jsme se hádali přesně tak, jak to dělávali mí rodiče. To můžeš jen stěží nazvat vzorem ideálního manželství.“

„Ne, ale myslím si, že ideální manželství by nás oba nudilo. Boj může být vzrušující,“ řekl Marcus zamyšleně. ‚Jen to přiznej, ráda se mnou měříš své síly.“

„Dokážeš mě rozčílit až k zbláznění,“ odpověděla Arabella pravdivě.

„Ale přesto to je vzrušující.“

Arabella už nemohla déle lhát a popírat své pocity. Marcusova vášeň byla přesně tak strhující, jak se obávala, že bude. Zavřela oči a slastně si vychutnávala to, že je v jeho náruči.

Když neodpovídala, Marcus se převrátil na bok, aby na ni lépe viděl. „Co kdybychom uzavřeli příměří? Dnes v noci už žádné bitvy, jen rozkoš.“

Arabella zaváhala. Nechtěla s Marcusem bojovat ani nelitovala, že s ním přišla o poctivost, ale skutečně chtěla zjistit, jaké je to strávit s ním celou noc? Nebude svého činu litovat?

Potíž byla v jejím bláhovém srdci. Může si věřit, že se do Marcuse nezamiluje? Že si dokáže udržet chladnou hlavu?

Marcus ji něžně políbil na rty. „Příměří, lásko. Po zbytek noci zapomeneme na naši sázku a budeme si jen užívat.“

Arabella si olízla rty a v duchu si říkala, že se nemá čeho bát. Proč by si měla upírat milování s Marcusem? Stačí jen, aby si vzpomněla na jeho krásnou exmilenku, a ihned se probudí její vzdor. Přece není takový blázen, aby se zamilovala do muže, se kterým jí hrozí vážné nebezpečí.

„Dobře tedy,“ zamumlala a rukama ho objala kolem krku. „Tak co tedy uděláme se zbytkem noci?“

Marcus se líně usmál. „Myslím, že bychom mohli pokračovat s tvou výukou. Tvá přítelkyně Fanny ti zcela zjevné neřekla vše, co bys měla vědět. Například bys mohla trochu poznat mé tělo.“

Vzal ji za ruku a pomalu ji vedl ke svému plochému břichu, dlouhému horkému mužství, k pevným varlatům. Když Arabella začala sama váhavě zkoumat jeho mužné tělo, zjistila, že jeho pokožka je horká a hladká a tak… vzrušující.

Prsty obkroužila kolem pevného prutu a něžně ho sevřela. Měla dojem, jako by se dotýkala živoucího plamene. Když Marcus zavřel oči a slastně vydechl, najednou si připadala neobyčejné krásná a smyslná.

Omámená krásou okamžiku se sklonila, aby Marcuse políbila. Ne, pomyslela si Arabella, Fanny mi o vášni neřekla ani zlomek toho, co chci znát.

12

Víš jistě, že nechceš ještě jednou zvážit jeho nabídku? Dovedu si představit horší věci než sňatek z rozumu s bohatým a krásným šlechticem.

z dopisu Fanny své přítelkyni Arabelle

Arabella toho rána vstala velmi pozdě. Byla unavená a rozbolavělá, ale ničeho nelitovala. Strávit celou noc s Marcusem bylo to nejkrásnější, co si mohla přát.

Marcus jí ukázal tak hlubokou rozkoš, že se z ní snad nikdy zcela nevzpamatuje.

Když se Arabella okoupala a oblékla, sešla dolů do jídelny a doufala, že se tam setká s Marcusem. Simpkin jí však sdělil, že se s lordem právě minula.

Arabella se snažila potlačit bolest ze zklamání a přečetla si zprávu, kterou jí Marcus nechal na stole a v níž stálo, že musel neprodleně odjet do Londýna a že se vrátí až večer.

Arabella byla vlastně ráda, že se s ním teď nemusí setkat. Po noci plné vášně potřebovala čas, aby se znovu vzpamatovala a utřídila si myšlenky.

Celý den se líně vlekl, než Simpkin ohlásil návštěvu lady Eleanor Pierceové. Arabella přijala Marcusovu sestru v dopoledním salonku a byla potěšená vřelým pozdravem.

Jak ráda vás zase vidím, slečno Loringová," řekla lady Eleanor upřímně.

Arabella se na svého hosta usmála a zdvořile kývla hlavou. Je mi líto, že jste tak dlouhou cestu vážila zbytečně, lady Eleanor. Váš bratr právě odjel do Londýna."

„Ach, ale já jsem přijela za vámi. Velmi ráda bych se s vámi více seznámila. Obdivuji vás, slečno Loringová. Jen málokterá žena by v sobě našla tolik odvahy, aby otevřela svou vlastni školu." Lady Eleanor přijala nabízenou židli a odložila klobouk. „Chci poznat každou ženu, která dokáže vzdorovat mému bratrovi. Také bych se ráda omluvila za svou tetu," dodala Eleanor dřív, než mohla Arabella jakkoliv reagovat.

Arabella nevěděla, zda se má smát nebo být opatrná. „Zřejmě jsem svůj názor neměla dávat tak otevřeně najevo."

Jenže jste byla vyprovokována. Já jen doufám, že tetě jednou odpustíte. Myslela to dobře a pro mě a pro Marcuse je spíše jako naše matka. Rozhodně však neměla právo bránit vám v tom, abyste se pozdravila se svou přítelkyni. Vaše pobouření bylo zcela na místě."

Arabella se usmála. „Snad…, ale běžně o veřejné scény zrovna příliš nestojím. Bylo ode mě bezohledné, že jsem vám a vašim přátelům zkazila celý večer."

„Nic jste nezkazila. Skvěle jsem se bavila.“ Eleanor se hlasitě zasmála. „Přiznávám, že bych se ráda dozvěděla něco víc o vaší přítelkyni Fanny Irwinové. Říká se, že je jedničkou mezi všemi londýnskými kurtizánami.“

„Váš bratr by zřejmě nebyl rád, kdyby zjistil, že s vámi probírám podrobnosti o životě padlé ženy,“ podotkla Arabella.

Eleanořin hrdelní smích byl nakažlivý. „To je pravda, ale Marcus mi nikdy nediktoval, jak se mám chovat nebo co dělat. Vlastně to je ten nejlepší bratr, jakého jsem si jen mohla přát.“

„Skutečně?“ zeptala se Arabella se zájmem.

„Ano, ale občas se snaží, aby všechno šlo podle něho.“ Spiklenecky na Arabellu mrkla. „To je potom zapotřebí postavit se mu a ukázat, že tady není pánem. Muži občas potřebují, aby s nimi někdo zatřásl a probudil je z jejich snění. Co myslíte?“

Obě se rozesmály a Arabella se začala uvolňovat. Měla Marcusovu sestru opravdu ráda.

Následující Eleanořina věta ji však zarazila. „Poněvadž se Marcus nikdy netajil tím, že má k manželství odpor, musím říct, že nás všechny překvapilo, když nám sdělil, že vás požádal o ruku.“

„Lady Eleanor…,“ začala Arabella. Chtěla jednou pro vždy ve všem udělat jasno, ale Marcusova sestra ji přerušila.

„Prosím, přece nemusíme být tak formální. Eleanor bude stačit. Ještě jsem si na to oslovení příliš nezvykla. A mohu ti říkat Arabello?“

„Samozřejmě že můžeš. Ale nejdříve ti musím vysvětlit, že si tvého bratra nikdy nevezmu.“

Eleanor zvážněla. „Toužebně si přeji, aby sis to ještě rozmyslela. Ráda bych tě měla za sestru. Samozřejmě mám Marcuse a Heath a Drew jsou jako mí bratři, ale není to totéž jako přátelství se ženou, jíž se můžeš se vším svěřit. Věřím, že my dvě budeme dobré přítelkyně."

Arabella se zdráhavě usmála. „Doufám, že nečekáš, že se za Marcuse provdám jen proto, abych ti mohla být sestrou?"

„To asi ne, ale stejně bych byla ráda, kdyby sis to ještě rozmyslela. Myslím si, že bys pro mého bratra byla ideální manželkou. Marcus má rád výzvy. S pokornou nevěstou by nikdy nebyl šťastný."

Jsem ráda, že si to myslíš," řekla Arabella, „ale ke sňatku to nestačí."

Já vím," souhlasila Eleanor. „Sama jsem zrušila dvě zasnoubení, když jsem zjistila, že jsem udělala chybu. Měla bys vědět, že tvou touhu po nezávislosti naprosto chápu. Ani já nechci, aby můj život ovládal manžel. Nechápu však tvé obavy. Marcus bude tím nejohleduplnějším a nejshovívavějším manželem, jakého si jen můžeš přát." Když Arabella mlčela, Eleanor se k ní naklonila. „Řekni mi další důvod, proč ho chceš odmítnout, a já ti vysvětlím, že se mýlíš."

Arabella se musela usmát. „Schvaluji tvou lásku k bratrovi, ale popravdě řečeno, ať řekneš cokoliv, ničím mě nemůžeš přesvědčit, abych si ho vzala."

Eleanor se však nevzdávala. „Nemůže ti připadat nudný. V důvtipu a šarmu je kus popředu před všemi mými nápadníky." Když opět nedostala žádnou odpověď, dodala: „Přiznávám, že jsem ze svých

ctitelů znuděná skoro až k smrti. Jsou tak nezábavní. Ovšem až na několik lovců věna, s nimiž je však nebezpečné zahrávat si, i když to je jen z legrace.“

„Tvůj bratr mi vůbec nepřipadá nudný,“ uznala Arabella.

Eleanor se na ni zkoumavě zadívala. „Navzdory své pověsti Marcus není špatný – ne horší než ostatní urození gentlemani. Možná se k tobě donesly řeči o jeho bývalých milenkách, ale ujišťuji tě, že ho žádná z nich skutečně nezajímala.“

‚A já zase ujišťuji tebe, že jeho bývalé milenky pro mě nejsou důležité,“ utrousila.

„To je moudré.“ Eleanor najednou vypadala smutně. „Své první zasnoubení jsem zrušila, když jsem zjistila, že můj snoubenec má milenku… Teď si však říkám, jestli jsem neudělala chybu. Nechtěla bych, abys udělala stejnou chybu, Arabello, a litovala toho do konce života.“

Arabella nevěděla, jak má reagovat, a tak jen zdvořile pokývala hlavou. Zdálo se však, že Eleanor si toho stejně nevšimla. Otočila hlavu k oknu do zahrady a tichým hlasem pokračovala: „Marcus mě pochopil i tehdy, když jsem zrušila své druhé zasnoubení. Je to ten nejlepší bratr ze všech. Nevím, co bych si bez něho jako dítě počala. Naši rodiče neměli zrovna… vřelý vztah. Žila jsem jen z Marcusových návštěv, když přijel domu na prázdniny.“

Eleanor sebou náhle škubla a opět soustředila pozornost na Arabellu. „Ale o sobě jsem toho už řekla dost. Ted mě zajímáš ty a Marcus. Asi jsi ho

musela okouzlit, protože jinak nechápu, proč by tě tak rychle požádal o ruku.“

„Dala by sis trochu čaje, Eleanor?“ zeptala se Arabella ve snaze změnit téma hovoru.

Eleanor to pochopila a zasmála se. „Ano, dala a slibuji, že o svatbě s mým bratrem už nepadne ani slovo.“

Počkala, dokud Arabella nezazvonila na služebnou a nevrátila se zpátky do křesla, a řekla: „Ať už si mého bratra vezmeš či ne, stejně doufám, že budeme přítelkyněmi.“

Arabella se potěšené usmála. „To bych byla ráda…, ačkoliv pochybuji, že lady Beldonová bude našemu přátelství příznivě nakloněna.“

„S tetou Beatrix si nedělej těžkou hlavu,“ uklidňovala ji Eleanor. „Všechno jí vysvětlím. Musíš mi slíbit, že za mnou přijedeš na návštěvu do Londýna.“

„Ráda. Kromě několika příležitostí, kdy zastávám roli gardedámy našich žákyň, se do Londýna příliš často nedostanu.“

„To je skvělý nápad! Mohla bys je vzít k tetě na čaj.“

„Z takového pozvání budou štěstím celé bez sebe,“ řekla Arabella upřímně.

„A já zase budu doufat, že si ještě jednou promyslíš návrh mého bratra…“ Když Arabella varovně zvedla prst, Eleanor se zasmála. „Dobrá, už ani slovo. Tak mi tedy vyprávěj o své škole. Obdivuji tě. Kde jsi našla tolik odvahy, abys udělala první krok?“

Následující hodinu Arabella vyprávěla o práci ve škole, odpovídala na Eleanořiny četné otázky, a když jí dívka nabídla pomoc, s radostí ji přijala. Po zbytek návštěvy Eleanor dodržela slovo a už se o svatbě s Marcusem ani nezmínila. Když se dívky loučily, Eleanor připomenula Arabelle její slib navštívit ji v Londýně.

Arabella byla ráda, že už déle nemusí obhajovat své stanovisko. Minulá noc jí otevřela oči a utvrdila ji v tom, že rozhodně neníní znovu riskovat a otevřít někomu své srdce jen proto, aby je zašlapal v prach. Nicméně Marcusova sestra nebyla tím pravým člověkem, s nímž by o takových věcech chtěla mluvit.

Vždyť o tom nemohla mluvit ani se svými sestrami, poněvadž by musela přiznat, jak snadno Marcusovi podlehla. Ne, nelitovala toho, co se minulou noc stalo, ale takové chování jistě nebylo správným vzorem jejím panenským sestrám.

Rovněž by jim asi těžko vysvětlovala sílu touhy, kterou v ní Marcus probudil. Nejednalo se jen o fyzickou rozkoš, která sama o sobě byla jedinečná, ale také toužila zjistit, jaké to je být ženou. Jelikož se nikdy nevdá, odepře si to, co si budou užívat jiné ženy – manžela, milence, děti. Její poslední dny s Marcusem jsou jedinou šancí prozkoumat svět divů, o němž jinak může jen snít.

Tess by ji jistě pochopila, jenže Arabella ji nechtěla zatěžovat intimními detaily, poněvadž Tess teprve nedávno ztratila svého snoubence ve válce.

Ne, rozhodla se Arabella, bude lepší, když si všechno nechá jen pro sebe.

Nicméně neprozradit se před svými sestrami bylo téměř nemožné. Když Arabella odpoledne přišla do školy, Roslyn a Lily si všimly, že je nezvykle zamlklá a zasněná. Jakmile hodina skončila, zatáhly ji do soukromého salonu a zahrnuly ji otázkami.

„Co se děje, Arabello?“ zeptala se Roslyn. Jsi nějaká zaražená a pod očima máš kruhy.“

„Skutečné?“ zeptala se nenucené. „Zřejmě to bude tím, že jsem toho včera příliš nenaspala. Z Londýna jsme se vrátili až velmi pozdě.“ Když si ji Lily zamračeně prohlížela, Arabella rychle dodala: Jsem naprosto v pořádku.“

„Ale nevypadáš tak,“ namítla Lily suše. „Poslední dobou jsi nezvykle tajemná. Řekla jsi nám, že jdeš s lordem Danversem do divadla, ale nezmínila ses, že se tam setkáš s jeho tetou, sestrou a s jeho urozenými přáteli. Musela nám to říct až Winifred.“

Roslyn hovořila mnohem mírněji. „Winifred nám taky řekla, že jste se s lordem Danversem nepohodli.“

„Tak co se stalo?“ zeptala se Lily.

„Nic důležitého.“Jen jsem skončila v Marcusově posteli a užívala si každičké minuty.

„Tak proč se červenáš?“

Arabella se musela ze všech sil ovládat, aby nezvedla ruce a neskryla své zarudlé tváře. Pravý důvod jejích rozpaků rozhodně nebyl vhodným tématem pro uši mladších sester.

„Lord Danvers a já jsme se neshodli na naší budoucnosti,“ řekla nakonec. „Stále věří, že mě

přemluví k tomu, abych si ho vzala. Chtěla jsem mu dát jasně na srozuměnou, že s tím nemá počítat.“

Obě sestry si ji se zájmem prohlížely. „Neměly bychom se o tebe začít bát, Arabello?“ zeptala se Roslyn.

„A to jako proč?“

Roslyn ji dál pozorně sledovala. „Obáváme se, že ses s lordem příliš sblížila. Že ti na něm začalo záležet.“

„Ano,“ vyhrkla Lily. „Máme strach, že ses do něho zamilovala a že ti zlomí srdce, jako to udělal ten zbabělý Underwood.“

Arabella cítila, že teď už hoří až po konečky vlasů. „Nemusíte se bát. Do nikoho jsem se nezamilovala.“

„Víš to jistě, Arabello?“ zeptala se Lily důrazně.

Arabella se sebejistě usmála. „Skutečně není důvod, abyste se o mě bály.“

Jenže ten zasněný výraz v tvých očích… Přesné takhle ses tvářila, když jsi byla zamilovaná.“

Jsem jen nevyspalá,“ trvala Arabella na svém. Její zasněný výraz neměl nic společného s tím, že by se clo Marcuse zamilovala. Prostě to pro ni bylo něco nového. Něco, co ještě nikdy nepoznala. Každý dotek, každé pohlazení bylo zcela novou zkušeností, která se jí vryla hluboko do paměti.

Nicméně její srdce bylo v naprostém bezpečí.

„Zřejmě je čas, abychom se vrátily domů,“ řekla Roslyn pomalu.

Arabella to ihned odmítla. Nechtěla, aby se její sestry vrátily na Danvers Hall. Ted ještě ne. Ne, když jí zbývají poslední čtyři noci s Marcusem.

„Potřebuješ nás, abychom ti pomohly se proti němu bránit," řekla Lily rozhodně. „Tess to zvládne i bez nás. Stejně je už pro válečné vdovy a sirotky skoro všechno hotové."

Arabella se přinutila k úsměvu a zakroutila hlavou. „Skutečně není důvod, proč byste se musely vracet. Svou bitvu dokážu vyhrát i sama. Vždyť sázka je skoro u konce. Poslední čtyři dny a vyhraju."

‚A co se stane pak?" zeptala se Roslyn.

„Pak? Pak budeme volné. Jednou provždy se zbavíme lorda Danverse a vrátíme se k našemu obvyklému způsobu života," řekla Arabella a rozhodla se nevnímat pochybovačné pohledy, které k ní vrhaly její sestry.

Samozřejmě že jsem schopná vypořádat se s Marcusem sama, opakovala si Arabella o dvě hodiny později, když se oblékala k večeři. Pevně se rozhodla chovat se k němu chladně a s rozmyslem.

Problém byl v tom, že jakmile ho uviděla, zapomněla na všechna svá předsevzetí. Jakmile vešel do salonu, v reakci jejího těla nebylo nic chladného ani racionálního. Srdce jí poskočilo a pulz se rozběhl jako splašený, zatímco pokožka ji pod jeho vášnivým pohledem pálila jako v ohni.

Pohled jeho modrých očí byl smyslný a ryze mužský. Ten v ní společně s tichým, zastřeným hlasem, jakým se jí omlouval za to, že ji musel na krátko opustit, vyvolával zvláštní chvění a způsobil, že se jí podlomila kolena.

Když přijala jeho rámě, aby ji doprovodil do jídelny, cítila, jak se její ruka položená na jeho předloktí chvěje. Byli milenci a celé její tělo ji o tom ujišťovalo.

Marcusově chování se nedalo nic vytknout. Před sloužícími byl stále stejné zdvořilý a pozorný, nicméně vhodně odtažitý. Jen když jim byla naservírována polévka a oni na chvíli osaměli, Marcus stočil jejich rozhovor intimnějším směrem.

„Simpkin říkal, že tady dnes byla má sestra. Co chtěla?“

„Lépe mě poznat,“ odpověděla Arabella.

„Přiznávám, že mé to trochu vyděsilo.“

Arabella se na Marcuse tázavé podívala. „Proč by tě to mělo děsit?“

Jak znám Eleanor, vím, že je schopná udělat něco nepřístojného, jako tě například požádat, abys ji seznámila se svou přítelkyní.“

Arabella se usmála. „To neudělala, ale jsem si jistá, že pokud bych jí to navrhla, ani na chvíli by se nerozmýšlela. Přišla mi udělat nabídku. Tvá sestra mě pozvala do Londýna.“

Marcus se na ni pronikavé podíval. „Věřím, že mou sestru nechceš představit lidem, s nimiž se přátelí Fanny Irwinová.“

„Samozřejmě že ne. Dobře vím, co je vhodné, Marcusi. Jen se mi prostě nelíbí, když se mě tvá teta nebo kdokoliv jiný snaží přesvědčit, abych na svou přítelkyni zapomněla.“

Marcus se usmál. „Pokud ti Fanny nebude dávat rady ohledně milování, pak proti vašemu přátelství nic nenamítám. Cokoliv budeš chtít vědět, naučím tě

já sám. Až dneska večer přijdeš do mé ložnice, můžeme ve výuce pokračovat.“

Arabella povytáhla obočí. „Nejsi až příliš sebejistý? Proč si myslíš, že bych dnes v noci měla za tebou přijít?“

„Copak jsi zapomněla? Musím té přesvědčit, že po naší svatbě o žádného jiného milence nebudeš mít zájem.“

Nepotřebovala další důkazy. Věděla, že po žádném jiném ani nevzdechne. „To je zbytečné, protože já si tě nikdy nevezmu.“

Marcus se jí podíval přímo do očí. „Pokud si myslíš, že se tě vzdám, drahá, tak se mýlíš.“

„Myslela jsem, že jsme včera v noci uzavřeli příměří.“ „To bylo včera. Ať už tak či onak, jiného milence ti prostě nedovolím.“

Jeho rozkazovačný tón se jí vůbec nelíbil, ačkoliv představa toho, že na ni Marcus žárlí, ji podivně hřála u srdce.

Přesto ho zpražila chladným pohledem.

Marcus se však najednou zarazil. Jako by si najednou uvědomil, jak ostrá je jejich diskuze, usmál se na Arabellu okouzlujícím způsobem a řekl: „Máš pravdu, lásko.“ Vzal ji za ruku a dlouze ji políbil na konečky prstů. „Místo žárlivých scén bych měl hrát roli romantického ctitele. Prosím, dovol mi, abych začal od začátku. Byla bys tak laskavá a přišla dnes večer do mé ložnice?“

Arabella předstírala, že musí chvíli přemýšlet. „Možná.“

Ještě stále mi dnes dlužíš většinu z mého času,“ připomenul jí Marcus a zvedl lžíci s polévkou.

„Mohli bychom ho strávit objevováním hloubky tvé smyslnosti.“

Samotná představa způsobila, že se Arabella zachvěla. „Dobře tedy, když to musí být,“ svolila a snažila se nevnímat roztančené jiskřičky smíchu v Marcusových očích.

Dobře věděl, že tak vzrušující nabídku prostě nemůže odmítnout.

Když později odešla do své ložnice, počkala ještě asi půl hodiny, dokud služebnictvo nešlo spát a celý dům neutichl. Pak vyklouzla na chodbu a po špičkách pospíchala do ložnice pána domu. Když za sebou Arabella zavřela dveře, všimla si, že Marcus se na její návštěvu pečlivě připravil. Mihotavý plamen svící ozařoval velkou postel, jež byla pokrytá záplavou rudých plátků růží.

Srdce jí tím romantickým gestem zjihlo, ale byl to Marcus, kdo způsobil, že jí náhle vyschlo v hrdle. Měl na sobě jen dlouhý župan, ležel na posteli a moc mu to slušelo. Havraní vlasy měl pečlivě učesané, zatímco rozhalené klopy županu odhalovaly širokou a svalnatou hruď. Přesně tu hrud, kterou minulou noc hladila, a teď doufala, že v tom bude dnes pokračovat.

Marcus se na ni podíval, a když uviděl, že má na sobě šaty, které si oblékla k večeři, tázavé povytáhl obočí. Jsi ještě stále oblečená.“

„Připadalo mi nemoudré promenádovat se v blízkosti tvé ložnice jen v noční košili.“

„To máš pravdu, ale přesto máš na sobě příliš mnoho šatů. Budeme s tím muset něco udělat.“

Marcus vstal, došel až k ní a sklonil se, aby ji něžně, nicméně důrazné a majetnicky políbil. Pak zavedl Arabellu ke své posteli, kde jim do nosu stoupala opojná vůně růží.

Svlékal ji s mučivou pomalostí. Nejdříve z komplikovaného účesu uvolnil ozdobné spony a dlouhé vlasy nechal v bohatých kaskádách spadnout na oblá ramena. V jejich zlatorudém lesku se mihotalo světlo svící a Marcus si tiše povzdychl. „Máš ty nejkrásnější vlasy, jaké jsem kdy viděl," zašeptal a prsty vjel do jejich hebkosti.

„Děkuji…," řekla Arabella těsně předtím, než omámeně vydechla. Marcus přesunul ruce k jejím prsům a něžně je vzal do dlaní. Dokonce i přes látku šatů a spodničky cítila vášnivý žár jeho rukou. Bradavky jí okamžitě ztuhly, čehož si Marcus s uspokojením všiml, neboť mu oči potemněly touhou.

Marcus ji s vědoucím úsměvem zbavil živůtku a pak sklonil hlavu, aby se nasytil její krásou. Arabella ohromeně zalapala po dechu. Jeho rty ji sály tak intenzivně a s takovou rozkoší, až se jí z toho zatočila hlava. Prsty mu vjela do vlasů a přitiskla ho blíže, jako by chtěla, aby tak zůstal navždy.

„Máš úchvatné tělo," mumlal se rty přitisknutými k citlivým bradavkám.

„Skutečně?" zeptala se Arabella zastřeným hlasem.

Marcus zvedl hlavu a pobaveně se usmál. „Copak, maličká? Toužíš po komplimentech?"

„Ne…, vůbec ne." Arabella rozpaky celá zrudla. „Nevím, co se mužům líbí na ženském těle. Nemám žádnou zkušenost, s níž bych mohla srovnávat."

„Copak ti to tvá přítelkyně Fanny neřekla?“

„Popisovala mi jen mužské tělo…, abych věděla, co mám očekávat.“ Arabella se podívala dolů na Marcuse. Záměrně se odhalil a vystavoval na odiv svou nahotu. Byl krásný. Pevný, svalnatý a… vzrušený. Arabella se usmála a dlaní pomalu sklouzla z hrudi k plochému břichu. „Nemusela mi nic říkat, abych poznala, že máš nádherné a vzrušující tělo.“

.Jsem poctěn, že si to myslíš,“ řekl Marcus zdvořile. Když však Arabella pokračovala a dlaní sklouzla níže až k jeho mužství, chytil ji za zápěstí. Ještě ne, lásko. Jakmile se mě začneš dotýkat, nedokážu se pak ovládnout.“

Teď Marcus svlékl Arabellu zcela. Nejdříve stáhl podvazky a punčochy, pak šaty a nakonec spodní prádlo. Když před nim stála konečně nahá, zbavil se svého županu a přitiskl ji pevné k sobě.

„Ani si nedovedeš představit, jak jsem se na tuhle chvíli těšil,“ šeptal jí ochraptělým hlasem přímo do ucha.

Ale ano, dovede, poněvadž se na dnešní noc těšila už od samého rána.

Marcus ji něžně políbil na štíhlé hrdlo, položil Arabellu do postele a sám si lehl vedle ní. „Tohle jsem chtěl udělat už strašně dávno…, milovat se s tebou na posteli vystlané okvětními plátky růží. Vlastně od té chvíle, kdy jsi nechala odnést všechny květy, které jsem ti koupil.“

Arabella se tiše zasmála, ale když ji umlčel svými rty, reagovala stejně vášnivě a dychtivě jako Marcus.

Jsi opravdu překrásná,“ zašeptal Marcus, když se po chvíli odtrhl od jejích rtů a hladovým pohledem klouzal po nahém těle.

Podíval se Arabelle přímo do očí, nabral hrst křehkých lístků a rozsypal je po její dokonalé nahotě. Pak vzal další a pomalu jimi klouzal po oblých prsou, plochém bříšku a stále níž, až se dotkl citlivého ženství mezi dlouhými stehny. Arabella se zhluboka nadechla a hladově se k němu vyklenula.

„Líbí se mi, jak reaguješ na mé dotyky,“ řekl Marcus.

„To proto, že jsou tak vzrušující.“

Hebké lístky ji hladily po těle, zatímco jeho pohled ji rozpaloval touhou.

„Marcusi, tohle mi nesmíš dělat…“

‚Ale ano, můžu, andělí. Chci, abys vzdychala vášní, abys po mně toužila.“

Jenže ona po něm už toužila. Chtěla trýznit Marcuse stejně slastným způsobem jako on ji.

Arabella zvedla ruce, opřela se do mužných ramen a převalila Marcuse na záda přímo mezi okvětní plátky. Podle jeho udiveného pohledu poznala, že něco takového nečekal.

„Bude spravedlivé, když se na chvíli vyměníme,“ řekla s lehkým úsměvem.

„To tedy ano,“ souhlasil Marcus a měřil ji vyzývavým pohledem. „Chceš dělat nestydaté věci?“

„Přesné to chci.“ S nikým jiným by ji nic takového ani nenapadlo, zatímco s Marcusem chtěla dělat nestydaté věci vždy, když se ocitl vedle ní.

Pozorovala jeho nahé tělo, jak se na něm odráží mihotavé světlo svící, a připadala si nemravná a

nenasytná. Byl tak nádherný, štíhlý, svalnatý a naprosto neodolatelný.

Nabrala plnou hrst lístků a z výšky je pomalu pouštěla na jeho hrud. Když si všimla, že Marcus zatajil dech, spokojeně se usmála. Vzala další lístky a rozsypala je po jeho mužství, které se vzpínalo touhou.

„Růže ti sluší.“ zamumlala Arabella zastřeným hlasem.

Marcus pevně zaťal pěsti, ale neudělal nic, čím by ji zastavil. Místo toho se zájmem pozoroval, jak si vedle něho klekla.

Sklonila hlavu a lehce ho políbila na horkou pokožku hrudi. V jeho těle cítila napětí a slyšela zběsilý tlukot jeho srdce. Když rty sklouzla dolů a políbila svaly na plochém břiše, Marcus sebou škubl.

„Ublížila jsem ti?“ zeptala se nevinně a podívala se mu do očí.

„Moc dobře víš, že ne,“ zamumlal Marcus.

„Takže se ti to líbí?“ Když neodpovídal, Arabella konečky prstů pohladila citlivou pokožku na jeho vnitřní straně svalnatého stehna. Je to hezké?“

Prsty obkroužila kolem ztopořeného penisu a Marcus hlasitě vydechl. „Bože, ano.“

Pevné ho sevřela v dlani a sklonila se níže, aby horkým dechem pohladila citlivou pokožku. Marcus se zachvěl.

„Kde ses to naučila?“ vydechl.

„Od tebe, Marcusi. Jen následuji tvého příkladu z včerejší noci.“

Ochraptěle se zasmál. „Pak musím říct, že jsi skvělá žákyně.“

Arabella povzbuzená jeho slovy přitiskla rty k horkému hrotu a okusila ho vlhkým jazykem. Chtěla ho potěšit přesně tak, jak včera on ji. Marcus celý ztuhl a snažil se ovládnout.

Jeho bezmocná reakce v ní probudila silnou a dychtivou ženu. Ještě nikdy si neuvědomovala své ženství tolik jako právě teď. V dlani cítila jeho pevnost, v nose ji dráždila opojná mužská vůně. Bylo to tak vzrušující. Arabella si dovedla živě představit, jaké to bude, až do ní vklouzne a zcela ji naplní.

Omámena Marcusovým přerývaným dechem a chutí jeho mužství, které jí připadalo jako ten nejvzácnější nektar, Arabella cítila, jak sama vlhne touhou a jak se jí zmocňuje silné vzrušení.

Marcus pevně zavřel oči a zaťal pěsti. Bylo zřejmé, že se pomalu přestává ovládat.

Arabella však neustávala. Dál dráždivě hladila jeho pevný úd, pevně ho sála a olizovala horkým jazýčkem. Byla rozhodnutá dovést ho až na hranici vyvrcholení.

Marcus tiše zaúpěl a instinktivně vyklenul boky, aby jí vyšel vstříc a celou svou délkou vnikl do jejích hebkých úst.

Jeho touha jen povzbuzovala její vlastní hlad a Arabella ho sála a hladila stále rozhodněji.

Náhle ji Marcus popadl za ramena a překulil na záda.

„To by stačilo.“ Měl zastřený a ochraptělý hlas a v očích se mu zračila touha. Zoufale ho chtěla cítit uvnitř sebe.

Marcus musel chtít totéž, poněvadž jí bez zbytečného otálení kolenem roztáhl stehna a jedním dlouhým a jistým pohybem vnikl dovnitř.

Arabella ho objala kolem ramen a slastně vydechla.

Marcus se začal pomalu pohybovat, a když mu Arabella vyšla v ústrety, jeho ruce sklouzly k jejím ňadrům a začaly je promyšleně dráždit.

Jeho tvář byla zjihlá touhou, a když Arabella viděla něhu, s níž jí hleděl do očí, srdce se jí sevřelo dojetím a láskou. Marcus se pohyboval dovnitř a zase ven, nejdříve pomalu, pak však rychleji a stále rychleji. Její hlasité vzdechy se změnily ve slastné sténání, které ho přivádělo o rozum.

Marcus vykřikl její jméno, prsty vjel do hebkých vlasů a hladové ji políbil. Líbal ji tak, jako by z ní chtěl vysát poslední kousek vůle, jenž v ní zůstal. Arabella se snažila bojovat o kontrolu, ale jeho jazyk clo ní pronikal tak zběsile a divoce, až se přestala ovládat a zcela mu podlehla. Náhle ucítila křečovité napětí a celým jejím tělem začaly pulzovat horoucí vlny úchvatného uvolnění. Arabella hlasitě vykřikla a prsty zaryla do pevné hradby jeho svalů.

Marcus byl ztracen. Jeho silné tělo se bezmocně napjalo a z hrdla mu unikl hlasitý výkřik, spolu s nímž do Arabelly vstříkl své životadárné sémě.

Arabella ležela pod Marcusem, ňadra měla přitisknutá k jeho pevné hrudi, tvář zabořenou do obliny jeho krku a jejich přerývaný dech se mísil v jedno.

Uběhla dlouhá doba, než se Arabella vzpamatovala. Marcus ji něžně hladil po vlasech a líbal na vlhké čelo.

„Řekl bych, že tentokrát jsi vyhrála," zamumlal ochraptěle.

Arabella ztěžka polkla. Ne, nevyhrála. Marcusovi se znovu podařilo zbavit ji kontroly.

To však nebylo to, co ji trápilo. Její pevné rozhodnutí nezamilovat se se hroutilo každičkým jeho pohlazením, každým polibkem.

Nesmíš mu dovolit, aby tě k sobě připoutal, slyšela hlas svých sester. Potřebuješ nás, abychom ti pomohly se proti němu bránit.

Možná jsem je měla poslechnout, říkala si Arabella v duchu, když Marcuse líbala na nahou pokožku jeho krku. Možná skutečně potřebuji pomoc, abych se mu ubránila. Pokud existuje nějaká možnost, jak se do Marcuse nezamilovat…

Vtom se Marcus pohnul, čímž jí připomenul, že jsou ještě stále spojeni tím nejintimnějším způsobem. Marcus uchopil její tvář do dlaní a něžně ji políbil. Arabella pocítila, jak jí celým tělem projel vzrušující příval touhy.

Rozhodně musím požádat sestry, aby se vrátily domů, slibovala si v duchu, když nastavila tvář jeho odzbrojujícím polibkům.

13

Nedovedu si představit nic horšího než sňatek bez lásky, kromě manželství, kde miluje jen jeden.

z Arabellina dopisu své přítelkyni Fanny

Když se Roslyn a Lily na žádost své sestry vrátily domů, Arabella nevěděla, zda je jim vděčná, či zda svého rozhodnutí lituje. Byla vděčná, protože doufala, že v jejich přítomnosti dokáže Marcusovi mnohem lépe odolávat, nicméně cítila zármutek z toho, že s ním neprožije už ani jednu úchvatnou noc.

U snídaně se mu raději vyhnula a celý den byla zaměstnána plány rekonstrukce pokojů ve druhém poschodí.

Arabella byla ráda, že na ni její sestry netlačily a nechtěly vědět, proč tak náhle změnila názor a zavolala je zpět domů. Celý den se pohybovaly v její blízkosti a nedovolily, aby s Marcusem zůstala třeba jen chvíli o samotě.

Udělala jsem dobře, že jsem je zavolala zpátky, snažila se Arabella přesvědčit sama sebe, když se sešly na odpolední vyučování. Nemůže si věřit, že by se do Marcuse nezamilovala.

Roslyn a Lily ji zachrání. Arabella věděla, že takhle to je lepší, i když se jí to nelíbí.

Marcusovi se návrat jeho dvou schovanek vůbec nezamlouval. Najednou s Arabellou neměl žádné soukromí. A to ani nemluvě o tom, že nebyl nadšen, když ho krátce po příchodu z odpoledního vyučování vyhledaly v jeho pracovně.

.Arabella se šla převléknout k večeři," řekla Lily zachmuřeně. „Potřebujeme s vámi mluvit, Vaše lordstvo."

„Pokud ovšem budete tak laskav a uděláte si na nás čas," dodala Roslyn mnohem zdvořileji.

Marcus odložil pero, vstal zpoza stolu a rukou ukázal ke křesílkům hned vedle velkého okna. „Pro své krásné schovanky si udělám čas kdykoliv."

Lily se ušklíbla, posadila se do jednoho z křesel a tvářila se tak, jako by se musela ovládat, aby se chovala podle společenských pravidel a nevybudila. Přešla přímo k věci. „Myslíme si, že bude lepší, když se Arabelle přestanete dvořit, lorde Danversi."

Marcus se tázavě podíval na svou nejmladší schovanku. „Doufám, že mi řeknete proč."

„Poněvadž jste velmi přesvědčivý. Vypadá to, že jste Arabelle docela popletl hlavu. Nechceme, aby jí zase zlomil srdce nějaký přelétavý nápadník."

Marcus povytáhl obočí. ‚Já nejsem přelétavý. Chci si vaši sestru vzít."

Jenže vy byste jí nebyl dobrým manželem."

Marcus se přinutil k trpělivosti a opřel se do křesla. „Takže vy si myslíte, že dokážete posoudit mé kvality manžela?"

„Vy ji nemilujete, lorde.“ Lily se naklonila dopředu a podívala se Marcusovi přímo do očí. „Arabella je velmi lehce zranitelná. Její snoubenec ji zostudil a nechal ji se zlomeným srdcem. My prostě nechceme, aby se to opakovalo.“

Marcus si uvědomil, že Lily se o svou sestru opravdu bojí.

„Pro Arabellu to tehdy bylo velmi těžké,“ ozvala se Roslyn stejně naléhavým hlasem. „Ztratila oba rodiče, domov a její snoubenec ji nechal čelit společenskému skandálu.“

„Vypadá to,“ reagoval Marcus, „že ji opustil při prvních menších potížích. Jenže já takový nejsem.“

„Milujete ji?“ zeptala se Roslyn tiše. „A pokud ne, myslíte si, že ji někdy budete milovat?“

Ta otázka ho zaskočila. Roslyn na něho upřeně hleděla svým pronikavým pohledem a Marcus měl pocit, že mu vidí až do samotné duše. Nemůže jí odpovědět, když sám nezná odpověď.

Něco k Arabelle cítí, tím si byl naprosto jistý. Když s ním nebyla, scházela mu, a kdykoliv ji uviděl, srdce mu začalo bít jako splašené. Probouzela v něm takovou vášeň, jakou už dlouhá léta nezažil, možná dokonce nikdy.

Ale to, že Arabellu chce, neznamená, že k ní cítí něco tak romantického, co by chtěla slyšet Roslyn.

„Myslím si,“ řekl Marcus po chvíli, „že mé city k vaší sestře se týkají jen nás dvou a nikoho jiného.“

Roslyn chápavě přikývla. „Možná ano, my jen nechceme, aby Arabelle zase někdo ublížil.“

„Ujišťuji vás, že poslední věc, kterou bych si přál, je ublížit vaší sestře.“

„Ale nemůžete přísahat, že to neuděláte.“

Po pravdě řečeno, Marcus o něčem takovém nikdy nepřemýšlel. „Mohu vám slíbit to, že pokud se za mě vaše sestra provdá, naše manželství se ani vzdáleně nebudete podobat tomu peklu, co pro sebe i pro vás připravili vaši rodiče.“

Lily však jeho odpověď evidentně neuspokojila. „Pokud se do vás Arabella zamiluje, zlomíte jí srdce. Nedovolíme, abyste jí ublížil jako vikomt Underwood.“

„Něco takového nehrozí,“ odpověděl Marcus naprosto upřímně.

‚Jak si tím můžete být jistý?“ zeptala se Lily.

„Lituji,“ řekl Marcus, „že vás o svých čestných úmyslech nedokážu přesvědčit, ale vaší sestře se budu dvořit i nadále.“

Zatímco ho Lily probodávala rozzlobeným pohledem, Marcus se snažil změnit téma hovoru. „Vlastně jsem rád, že s vámi oběma mohu mluvit v soukromí.“ Na chvíli se odmlčel a podíval se z jedné sestry na druhou. „Prosím, řekněte mi něco o vaší matce.“

Při zmínce o jejich matce Lily ztuhla, zatímco Roslyn smutně sklonila hlavu. „Co chcete vědět?“

„Pochopil jsem, že žije na francouzském pobřeží. Zajímalo by mě, zda jste o ní poslední dobou neslyšely?“

Lily se hořce zasmála. „Poslední dobou? Neslyšely jsme o ní poslední čtyři roky. Když se svým milencem odjela z Anglie, nenechala po sobě ani dopis.“

„Možná neměla na vybranou,“ podotkl Marcus. „Krátce po jejím odjezdu vypukla válka a komunikace mezi oběma zeměmi byla velmi obtížná.“

„Mohla nám dát alespoň vědět,“ špitla Roslyn, „zda je v pořádku.“

„Váš nevlastní strýc se ji nikdy nepokusil kontaktovat?“

„Pochybuji. Bez kleni a nadávek nedokázal ani vyslovit její jméno. Nikdy jí neodpustil, že pošpinila naše jméno.“

„Nevíte, zda se po válce nepokusila vrátit zpátky do Anglie?“

„Proč by to dělala?“ zeptala se Lily. „Nebyla by tady vítána.“

„A co vy? Ted, když váš nevlastní strýc zemřel, neuvítaly byste ji?“

„Ne,“ odpověděla Lily rozhodně. „Nevadilo by mi, kdybych ji už nikdy neviděla.“

Marcus zamyšleně pozoroval své dvě schovanky. Roslyn se zdála otázce své matky přístupnější, ale Arabella by zřejmě reagovala stejně prudce jako Lily.

„Proč se ptáte?“ Roslyn ho znovu sledovala svým pronikavým pohledem.

Jsem zvědavý,“ odpověděl Marcus, což byla jen částečná pravda.

Rozhodl se, že bude lepší mlčet, dokud nebude mít zcela jasno. Jeho včerejší nečekaná cesta do Londýna měla totiž co do činění s lady Loringovou. Když se před měsícem dozvěděla o smrti svého nevlastního bratra, poslala mu dopis, v němž

vyjádřila svou soustrast a rovněž mu pogratulovala k dosažení titulu hraběte.

Po dlouhém přemýšlení nechal Viktorii loringovou vyhledat a nabídl jí, že by jí v případě zájmu poskytl bezpečnou cestu zpátky domů. Jelikož si nebyl jistý, zdaje opravdu tak špatná, jak o ní tvrdil zesnulý hrabě, chtěl slyšet celý příběh i z její strany. Od Simpkina věděl, že lady Loringová svým dcerám poslala několik dopisů, ale bývalý lord Danvers je spálil, aniž by jen rozlomil pečeť.

Pokud existovala sebemenší možnost, že by lady Loringová mohla zahojit alespoň jedinou ránu způsobenou tím, že opustila své dcery, Marcus byl ochoten udělat cokoliv, aby jí v tom pomohl. Vždyť právě zoufalý čin její matky přiměl Arabellu k tomu, aby zanevřela na manželství, a pokud by ji dokázala pochopit a odpustit jí, pak by snad byla schopná přijmout i jeho žádost o ruku.

Rozhodně však nemínil své naděje sdílet se svými schovankami, zvláště pak proto, že jim nechtěl způsobit bolest, kdyby se snad ohledně jejich matky mýlil.

Zdálo se však, že Lily jeho odpověď neuspokojila, neboť se na něho podezřívavě podívala. „Pokud si myslíte, že zmínka o naši matce je způsob, jak nás odradit od ochrany Belly, pak se mýlíte, Vaše lordstvo.“

„Nic takového,“ ujistil ji Marcus a letmo se usmál.

Lily se však nepřestávala mračit. „Pokud Arabelle ublížíte, přísahám, že budete litovat.“

Marcus nepochyboval, že to myslí vážně. Zdvořile vstal a uklonil se. „Vezmu si vaše varování k srdci.“

Dívky rovněž povstaly a vydaly se ke dveřím, potom se Roslyn zarazila a podívala se na Marcuse. „Máme vaše slovo, lorde?“

„Přísahám,“ řekl Marcus vážně. „Udělám, co bude v mých silách, aby Arabella už nikdy netrpěla.“

Roslyn přikývla a plaše se usmála. „Nevím proč, ale věřím vám.“

Marcuse její slova dojala. Nemohl tvrdit, že se Roslyn stala jeho spojencem, ale alespoň byla ochotná dát mu šanci.

Když obě dívky odešly, Marcus se zamračil a zvažoval své další kroky. Neměl v úmyslu.Arabelle ublížit, ale rovněž se nemínil vzdát a přestat se jí dvořit. Zbývalo mu už jen několik posledních nocí a každá z nich se počítá.

Při večeři se Arabella nestačila divit. Ačkoliv si Lily dál Marcuse měřila s chladnou rezervovaností, Roslyn se na něho usmívala a zdálo se, že si skvěle rozumí.

Roslyn se Marcuse vyptávala na historii jeho rodiny, na jeho oblíbené skladatele a spisovatele, na politické zaměření, na další rodinná panství…, skoro jako by byla starostlivá matka a Marcus potencionální nápadník její dcery.

Arabelle to nedávalo smysl. Rovněž Marcusova reakce ji udivila. Místo toho, aby úsečně odpovídal na vtíravé dotazy, jak by Arabella očekávala, snášel vyzvídání její sestry s grácií a s vlídným úsměvem. Když se po večeři odebrali do vedlejšího salonu,

Marcus se snažil lépe poznat s oběma sestrami, dokonce i s Lily.

Arabella raději mlčela, neboť věděla, že každičké slovo, které by pronesla, by podlehlo přísné kontrole jejích sester, a v blízkosti Marcuse si svými reakcemi nebyla nikdy jistá.

Marcus si jí však většinu večera moc nevšímal. Nesnažil se s ní zůstat o samotě, i když se blížila doba odchodu do postele. Vlastně k tomu ani nedostal příležitost, poněvadž Roslyn a Lily vzaly svou roli ochránitelek naprosto vážně a doprovodily ji až do její ložnice.

Arabella tiše seděla na posteli a oknem hleděla na noční nebe, kde se třpytily zářivé hvězdy a svítil bledý měsíc. Litovala, že dnes večer bude spát bez Marcuse a že neukojí touhu, jež s ní doslova lomcuje.

Arabella si povzdychla a začala se svlékat. Právě si zula střevíce a začala si rozepínat šaly, když někdo vzal za kliku u dveří a tiše otevřel.

Když uviděla, že to je jen její komorná Nan, která jí přišla pomoct svléknout šaty a uložit se do postele, pocítila hluboké zklamání. Na malou chvíli doufala, že přišel smyslný lord, který zcela ovládal její myšlenky.

„Klidně si jdi lehnout, Nan," řekla Arabella, neboť chtěla být sama. „Už tě nebudu potřebovat."

‚Jak si přejete, slečno Loringová," odpověděla Nan s úklonou, „ale paní Simpkinová má v kuchyni problém, který si vyžaduje vaši přítomnost."

„V tak pozdní hodinu?"

„Říkala, že to nemůže počkat."

„Dobře tedy," souhlasila Arabella. „Přijdu hned, jen co se obuji."

Propustila Nan, obula si střevíce, které před chvílí zula, a tiše vyšla z ložnice, aby neprobudila sestry, které spaly ve vedlejších pokojích.

Arabella vešla do kuchyně a zarazila se. Po paní Simpkinové zde nebylo ani památky, zato za dlouhým stolem seděl Marcus a spokojeně si vychutnával její údiv. Kabát a nákrčník si sundal, ponechal si však večerní kalhoty.

Bylo zničující, jak jí při pohledu na něj začalo prudce bít srdce. Arabella se v duchu pokárala a nasadila si masku lhostejnosti. „Kde je paní Simpkinová?" zeptala se, i když odpověď dobře znala.

„Propustil jsem ji," řekl Marcus.

„Takže jsi mě sem vylákal pod falešnou záminkou?"

„Co jsi čekala, drahá? Musím být kreativní, když tě tvé sestry chrání jako starostlivé kvočny."

Arabella obdivovala jeho odhodlání, i když sama byla jeho cílem. „Mé sestry se mě snaží ochránit."

„Zřejmě tomu opravdu věří." Marcus se ušklíbl. „Lily se obává, že jsi kvůli mně ztratila hlavu."

Arabella cítila, jak jí slábnou kolena. „Neřekl jsi jí o nás.

„Samozřejmě že ne, lásko. Nechci, aby kdokoliv věděl, že jsme sdíleli manželskou postel ještě před svatbou."

Arabella nechala jeho provokativní poznámku bez odezvy. „Co chceš, Marcusi?"

Jen tě pozvat na noční procházku."

„Proč?“

.Abych s tebou mohl být chvíli sám. Jak se ti mám dvořit, když tvé sestry bedlivě sledují každičký můj pohyb? Jejich přítomnost mi to všechno jen znesnadnila.“ Marcus povytáhl obočí. „Však právě proto jsi je zavolala, že? Poněvadž se bojíš, že začínáš ztrácet pevnou půdu pod nohama.“

Pobavený výraz v jeho očích ji ujistil o tom, že nemá cenu zapírat. Když Arabella mlčela, Marcus pokýval hlavou. „Nemyslela sis snad, že se tak snadno vzdám, že?“

„Bohužel ne. Pochybuji, že existuje něco, co by té odradilo.“

Marcus pomalu vstal, přešel kuchyni a zůstal stát těsně před Bellou. „Pojďme odsud, Bello. Projdeme se podél řeky.“

„Nemohu,“ odvětila tiše.

„Zbabělce,“ škádlil ji.

Arabella rozhodně vystrčila bradu. „Nejsem zbabělec, jsem jen rozumná. Moc dobře víš, co by se stalo, kdybych s tebou odešla.“

„Vím, co chci, aby se stalo. Ale co se nakonec stane, to záleží jen na tobě.“

Marcus zvedl ruku a bříškem palce lehce přejel po jejím spodním rtu. Stačil jediný letmý dotek a Arabella cítila, jak jí celým tělem projel prudký nával touhy.

„Nechci nic jiného než dostat šanci, abych tě získal, Arabello,“ zamumlal Marcus tichým hlasem. „Pokud se zamkneš ve své ložnici a kolem sebe umístíš na stráž své dvě sestry, jak tě mám přesvědčit, aby sis mě vzala?“

Cítila, jak její rozhodnutí slábne. Marcus byl hříšné neodolatelný a dobře to o sobě věděl. „Sestry se o tom nesmí dozvědět," řekla Arabella nakonec.

Usmál se. Já jim to rozhodně neřeknu."

„Paní Simpkinová může mít podezření."

„Paní Simpkinová je velmi moudrá a diskrétní žena. Oblíbila si mě a schvaluje všechno, co udělám."

Jeho palec vklouzl mezi pootevřené rty a způsobil, že se Arabelle zatajil dech. Marcus byl velmi přesvědčivý a vždy dosáhl svého.

„Dobře tedy," řekla zcela proti zdravému rozumu. „Půjdu se s tebou projít."

Jeho úsměv ji zcela okouzlil. „Vyjdeme zadním vchodem, abychom snad nepotkali tvé sestry."

Arabella se zasmála. „Není to ponižující, aby ses takhle plížil ve svém vlastním domě?"

„Možná ano," souhlasil Marcus, „ale jsem přinucen k zoufalým činům. Ale teď už buď zticha. Nechci, aby nás někdo slyšel."

Vedl ji zadními dveřmi ven z kuchyně na bylinkovou zahrádku, která vedla do hlavní zahrady. Když se prodírali hustými keři a květinovými záhony a tiše se plížili k řece, Arabella se musela ze všech sil ovládat, aby se nerozesmála.

Jakmile dorazili k terasovitému trávníku, Marcus ji přitiskl k sobě a tiše zašeptal: „Připadám si jako nějaký školák na své první schůzce…, až na to, že žádný školák nikdy tolik netrpěl."

Marcus vzal Arabellu za ruku a přitiskl si ji k tuhé vyboulenině svých kalhot. Arabella se zachvěla.

Vědomí, jak moc ji chce, způsobilo, že sama začala vlhnout touhou a vzrušením se jí zrychlil dech.

V tiché shodě se rozběhli přes trávník, dokud nedorazili k vzrostlým stromům, které lemovaly řeku a chránily je před pohledem z panství. Marcus objal Arabellu a hladově ji políbil.

Jejich polibek explodoval ve vášnivý žár. Touha, která z něho doslova prýštila, v Arabelle rozechvěla každičkou strunu a vznítila v ní tak prudkou vášeň, že ji doslova šokovala.

Zoufalá touhou dotknout se ho Arabella vklouzla rukama mezi jejich těla a začala bojovat s poklopcem těsných kalhot. Marcus ohromeně zalapal po dechu, ale ihned jí spěchal na pomoc uvolnit ztopořený úd, přičemž málem utrhal všechny knoflíky.

Tentokrát to byla Arabella, která zalapala po dechu, a to když uviděla jeho pevné pulzující mužství, které se hrdě tyčilo z rozepnutých kalhot.

„Pojď ke mně," rozkázal.

Arabella ho ochotně uposlechla.

Jediným pohybem jí zvedl sukně až k pasu a v dlani sevřel hebké kučery horkého ženství. Už teď byla vlhká touhou a Marcus se spokojeně usmál. V měsíčním světle viděla jeho krásnou tvář, v níž byla vepsána touha, a věděla, že když se prsty probíral okvětními plátky jejího ženství, totéž viděl on u ní.

Když bříškem palce přejel po citlivé blizně vzrušující touhy, Arabella potlačila hrdelní výkřik a dychtivě se k němu vyklenula.

Marcusovy oči potemněly a hladově se přisál k jejím rtům. Rukama vklouzl těsně pod její zadeček a zvedl ji ze země.

Arabella něco takového nečekala a zmateně ho objala kolem ramen, aby neupadla.

„Obejmi mě nohama," rozkázal touhou ochraptělým hlasem.

„Marcusi…"

Znovu ji hladově políbil, čímž umlčel veškeré další námitky.

Najednou do ní vnikl svým pevným mužstvím a trýznivé pomalým pohybem ji naplnil. Její tělo bylo tak hebké a vlahé a přijalo jeho pevnost s hladovou rozkoší. Arabella se zachvěla a ohromeně vydechla.

Marcus ten slastný zvuk pohltil svými ústy. Chytil ji za zadeček a s pevné napnutýma nohama ji mírně nadzvedl a sunul tak dlouho, dokud svůj penis zcela neponořil do její hebkosti. Projela jím tak prudká vlna rozkoše, že ho téměř připravila o dech.

Potom ji pevně objal a pomalu začal pohybovat boky dopředu a zase dozadu. Klouzal v ní jako hebké kopí, které jí svými hladkými vpády způsobovalo rozkoš. Jeho tempo se stále zrychlovalo, až do ní narážel s takovou intenzitou a prudkostí, která jí vzala dech.

Jeho syrová touha ji rozechvěla a jeho hladové dobývání ji zbavovalo rozumu. Hlasitě vykřikla a dychtivě se vyklenula, aby mu vyšla v ústrety.

Jejich milování bylo rychlé, vášnivé a zničující. V jediné chvíli se rozpoutalo hotové peklo a jejich těly projely prudké vlny vzrušující extáze. Arabella

vykřikla přímo do jeho úst, zatímco Marcus zůstal ohromen intenzitou nastalého prožitku.

Když se mu Arabella zhroutila v náruči, ještě stále lapal po dechu. Ještě jednou do ní prudce vnikl, pak znehybněl a nevnímal nic než křečovité vlny ustupujícího uvolnění.

Dlouho tak stáli a vzájemně se objímali, vychutnávali slast vzájemného doteku.

Nakonec ji Marcus přece jen pustil, postavil na nohy a něžně ji objal, neboť Arabella byla příliš slabá na to, aby stála bez jeho opory.

Marcus tiše zaklel. „Zatraceně…. omlouvám se. Vzal jsem si tě bez přípravy."

Arabella se tiše zasmála a Marcus ji v omluvném gestu políbil do vlasů. „Odpusť mi, Bello. Naposledy jsem se přestal ovládat jako mladý nezkušený chlapec, ale opravdu jsem už nemohl čekat."

„Nemáš žádný důvod se mi omlouvat," vydechla mu do ramene. „Ani já jsem nechtěla čekat."

Pak Arabella zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí. Její překrásnou tvář osvětloval stříbrný měsíc a jeho srdce se sevřelo.

„Netušila jsem, že je možné takhle se milovat," zašeptala téměř plaše.

To netušil ani on. Ještě nikdy se nemiloval s takovou touhou a divokostí, která ho zcela odzbrojila. Ještě nikdy necítil takovou rozkoš jako s Arabellou. Uspokojení z jejich milování ho nepřestávalo udivovat.

Snad to bylo její nezkušeností. Každičký aspekt jejich milování pro ni byl zcela nový a její údiv a hladová reakce na něho zřejmě působily tak, že si

sám připadal, jako by to bylo poprvé v životě. Tuto noc se však stalo něco, v co nedoufal. Arabella se dotkla jeho srdce…

Marcus se najednou zarazil. Vždyť on se do ní zamiloval. Jak jinak vysvětlit ten silný cit, který ho ovládá?

Ano, už nemá žádné pochyby. Miluje ji.

Nemělo by mě to tolik udivovat, říkal si Marcus v duchu. Ne, když k ní cítím tak silný vlastnický pud. Ne, když se nemůžu dočkat, až ji konečně uvidím. Ne, když jsem v její přítomnosti tak šťastný.

Ještě žádná žena ho nezasáhla tak jako Arabella, žádná se nedostala tak blízko. Zásobuje ho žárem, který z jeho života téměř vymizel.

Drew a Heath o něm budou říkat, že je hlupák…, a možná jím skutečně je. Vždyť je naprosto pobláznění. Jak jinak si vysvětlit něhu a vzrušení, které k Arabelle cítí?

Marcus se zhluboka nadechl. S něčím takovým nepočítal. Tak co teď s tím zatraceně bude dělat?

Zjistil, že se mračí. Arabella rozbila pevné okovy jeho srdce, zatímco to její zůstalo stále nedotčené. Najednou si uvědomil, že má před sebou mnohem složitější úkol než vyhrát hloupou sázku. Teď je to on, kdo se nesmíří s manželstvím z rozumu. Ne, když konečně poznal sílu lásky.

Jenže získat Arabellino srdce bude ještě obtížnější než ji přimět, aby přijala jeho žádost o ruku.

„Děje se něco?“ zeptala se Arabella, když se Marcus stále mračil.

Marcus se přinutil k úsměvu. Kdyby jí to řekl, nevěřila by mu. „Nic," lhal. Jen nemohu uvěřit tomu, jak ti to v měsíčním světle sluší."

Mile se usmála a něžně ho políbila na rty.

„Měla bych se vrátit domů dřív," zašeptala, „než mé sestry zjistí, že nejsem ve své posteli."

Ne, nepustím tě, pomyslel si Marcus. Měl nutkání vzít Arabellu do náruče a odnést ji daleko, daleko od tohoto místa, daleko od jejích sester. Někam, kde by ji zamkl na sedm západů a nepustil ji dřív, než by souhlasila s tím, že se stane jeho ženou a dobrovolně mu odevzdá své srdce.

Dobře však věděl, že násilím by u ní ničeho nedosáhl. Nevěřila mu natolik, aby ho milovala. Nevěřila mu, že by jí neublížil.

Nějak bude muset Arabellu přesvědčit.

Marcus ustoupil stranou, zapnul si kalhoty a pomohl jí upravit šaty. S vypětím všech sil ovládl svou touhu znovu se s ní milovat, vzal ji za ruku a přes terasovitý trávník a tichou zahradu ji vedl zpátky do domu.

Vešli dovnitř stejně, jak vyšli ven, tedy přes kuchyň. Marcus doprovodil Arabellu až ke schodišti, kde se zastavil a sklonil k ní hlavu. Chtěl ji ještě jednou políbit a pak ji poslat samotnou do její ložnice, když ji však sevřel v objetí, zarazil ho podivný zvuk.

Marcus vzhlédl a tiše zaklel.

Nahoře na schodišti na ně čekaly Arabelliny sestry a ani jedna z nich se neusmívala.

„Vidíš, říkala jsem ti, že je Bella v nebezpečí," řekla Lily zoufalým hlasem.

14

Jací jsme my ženy blázni, že se necháme svést dokonalou adresou a krásnou tváří.

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

*M*arcus se v ochranném gestu postavil před Arabellu, jenže ona se za ním nechtěla skrývat.

„Dobrou noc, lorde," zamumlala a proklouzla kolem něho.

Popadl ji za ruku. „Kdybys mě potřebovala.

„Děkuji, ale promluvím si se svými sestrami o samotě."

Arabella věděla, že je obě hluboce zklamala, a pomalu vystoupala po širokém schodišti. Roslyn i Lily ji následovaly chodbou až do její ložnice a pečlivě za sebou zavřely dveře. Napjaté ticho nemělo dlouhého trvání.

‚Jak jsi mohla, Arabello?" dožadovala se Lily nešťastně. „Vyplížit se ven k nočnímu milostnému dostaveníčku. Dovolila jsi mu, aby té políbil, že ano? Jsi celá rozcuchaná a máš nateklé rty."

Když se Arabella uviděla v zrcadle, uvědomila si, že skutečně vypadá jako nějaká poběhlice.

Zahanbeně sklonila hlavu. Alespoň že není vidět vlhkost mezi jejíma nohama.

Její mlčení však Lily jen popudilo. Jak daleko jsi s lordem Danversem zašla, Bello?“

Arabella cítila, jak rudne. Rozhodně se sestrám nemínila svěřit s tím, že mu dobrovolné odevzdala své panenství, a už vůbec nechtěla, aby věděly, že poslední tři noci strávila milováním s ním.

Nicméně dřív, než ji Lily mohla dotlačit k odpovědi, do rozhovoru vstoupila Roslyn. „Máme o tebe strach, Arabello. Chováš se jako zamilovaná. Nechceme, aby ti znovu někdo zlomil srdce.“

Arabella se ušklíbla. „Strachujete se zcela zbytečně. Tentokrát se nezamiluji, opravdu.“

„Přesto můžeš ublížit, a to nejen sobě,“ poukázala Roslyn. ‚Jen přemýšlej, Arabello. Pokud budeš takto pokračovat, nezbude ti nic jiného než se za lorda Danverse provdat. Pokud ti na naší škole skutečně záleží, nemůžeš způsobit žádný skandál. Kdyby tvá indiskrétnost vyšla najevo, musela by ses za něho provdat.“

Arabella hlasitě polkla. Zcela záměrné ignorovala možnost nebezpečí, a to všechno jen pro chvilkové potěšení v Marcusově náruči.

‚Ano, přemýšlej, Arabello,“ ozvala se Lily. „Snad by ses nechtěla provdat jen proto, abys čelila skandálu.“

Ještě horší je představa,“ dodala Roslyn tiše, „že bys byla uvězněna v manželství, v jakém žili naši rodiče. Pokud tě hrabě skutečné nemiluje, čekal by tě stejně mizerný život jako naši matku.“

Já vím,“ hlesla Arabella. „Chovala jsem se neomluvitelně. Ale už se to nebude opakovat. Slibuji.“

„V to doufám,“ řekla Lily zachmuřeně. „Pokud si nedáš pozor, nakonec tě svede. Snad bys nechtěla dopadnout jako matka, nechat se ovládnout chtíčem a zničit celou rodinu?“

Arabella zůstala jako zkoprnělá. Skutečně se chová stejně jako její matka? Zmateně zírala na svou mladší sestru. Představa, že by se mohla vydat ve šlépějích své matky, ji znepokojovala.

„Mohlo by se to stát, Arabello?“ zeptala se Roslyn. „Skutečně bys dovolila svému srdci, aby vyhrálo nad zdravým rozumem?“

Arabella zakroutila hlavou. „Mé srdce je naprosto v pořádku. Vždyť Marcuse znám jen několik týdnů.“

„Třeba to je silnější než ty,“ řekla Lily. „Bezpochyby počítá s tvou ženskou stránkou a doufá, že se do něho zamiluješ. Všechno hraje na tvou tělesnou touhu… a zřejmé se mu to docela daří.“

Arabella zvedla ruce a konečky prstů si masírovala bolavou hlavu. „Nemohu popřít, že mě přitahuje, ale to, co k němu cítím, není nic jiného než vášeň.“

„Pak bude lepší, když se s ním přestaneš stýkat,“ navrhla Roslyn. „Vášeň není dobrým základem manželství. Vášeň může brzy vyhořet, a co potom zbude?“ Roslyn se na ni smutně podívala. „Kdybyste se milovali, to by bylo něco úplně jiného.“

Roslynina obhajoba lásky ani jednu z nich neudivila. Nikdy nebyla tak tvrdohlavě proti manželství jako Lily.

„Láska nepřichází v úvahu," odvětila Arabella. „Vždyť on po lásce ani netouží. Jediné, co chce, je manželství z rozumu, díky němuž by získal vhodnou matku k výchově svých dětí."

„Pak bys měla vaše schůzky okamžitě přerušit."

„Ano," přidala se Lily. „Nesmíš riskovat, že by ses do něho mohla zamilovat, Bello. Láska z tebe udělá naprostého blázna, který nevidí, co se kolem něho děje."

Arabella souhlasné přikývla. Roslyn je z nich tří nejmoudřejší a není pochyb, že celou situaci vyhodnotila nejlépe. Na druhou stranu Lilyina urputnost pramenila z hloubi duše. Byla z nich tří nejcitlivější a matčin odchod ji zasáhl více než Arabellu a Roslyn.

„Máte pravdu," zamumlala Arabella.

Zdálo se, že Lily o její upřímnosti není přesvědčená. „Můžeme ti pomoct, ale jen tehdy, když nám to dovolíš."

‚Já vím." Nesmí se zamilovat do Marcuse. „Nemusíš si dělat starosti, Lily. Naše sázka bude co nevidět u konce. Ještě dva a půl dne."

„Pusť tu zatracenou sázku k čertu!" vykřikla Lily. „Ihned ji odvolej. Nestojí za to, abys pro ni riskovala."

Nemůže ji odvolat. Ne teď, když je tak blízko. Nesmí myslet jen na sebe, ale především na své sestry. Vždyť v sázce je i jejich nezávislost. Pokud sázku zruší, doplatí na to Lily a Roslyn.

Zhluboka se nadechla, zvedla hlavu a odhodlaně se podívala na své sestry. „Slibuji, že se od Marcuse budu držet co nejdál. Žádná noční dostaveníčka… Už nikdy nedovolím, abych s ním zůstala sama.“

To byl slib, který hodlala dodržet. Připomínka matčiny svévolnosti ji hluboce zasáhla a Arabella nechtěla, aby se jí začala podobat.

Následující den se jí podařilo držet slovo bez větších obtíží. Arabella věděla, že odpoledne Marcus odjíždí do Londýna, a tak se ráno vyhnula snídani a pak společně se sestrami odjela do školy, kde hledala útočiště. Tady celé dopoledne poslouchala jedno hudební představení za druhým.

Odpoledne ubíhalo mnohem pomaleji, neboť byla sobota a dívky měly jen dopolední vyučování. Po obědě mohly dělat, co se jim líbilo. Většina z nich se vydala na nákupy, a škola tak zůstala nezvykle tichá.

Navzdory svému nejlepšímu přesvědčení a úsilí sester se Arabella nemohla ubránit myšlenkám na Marcuse, proto uvítala návrh Roslyn a Lily, aby si vypily čaj s Jane Caruthersovou, která měla na starosti zdárný chod školy. Když se k nim přidala i Tess Blanchardová, příjemné odpoledne se začalo podobat dnům před otevřením školy, kdy se pravidelně scházely a hovořily o svých plánech.

Poté se dámy odebraly do jídelny, kde se začaly scházet žákyně, aby si rovněž vypily čaj. Sotva se usadily, Jane byla odvolána hospodyní paní Phippsovou.

O chvíli později se paní Phippsová skláněla k Arabelle. „Omlouvám se, že vás ruším, slečno

Loringová, ale slečna Caruthersová by s vámi chtěla hovořit.“

„Dobře, kde je?“ zeptala se Arabella.

„V ložnici slečny Newsteadové.“

Když Arabella dorazila do Sibyliny ložnice, našla zde Jane, jak lomí rukama.

„Sibyla zmizela,“ vyhrkla Jane, „a já se bojím, že se už nevrátí.“

Arabella se zamračila. Sibyla nepřišla na čaj, ale to nikoho z nich neznepokojilo, poněvadž jedna spolužačka tvrdila, že jí nebylo dobře a že šla do své ložnice. Jenže dívka tady nebyla.

Do ložnice vešla Tess. „Proč si myslíš, že se nevrátí?“ zeptala se Arabella.

„Zmizelo i její cestovní zavazadlo a spolu s ním některé nejlepší šaty. A stejně tak zmizela i její služebná. Kromě Caroliny Trebbsové ji od dnešního rána nikdo neviděl.“

Arabella se zamračila. Dívky sdílely jeden pokoj a Carolina byla přesně ta dívka, která tvrdila, že Sibyle není dobře a že šla do své ložnice.

„Zřejmě si budeme muset se slečnou Trebbsovou promluvit,“ řekla Arabella.

„Myslíš, že mohla utéct?“ zeptala se Tess ustaraně.

„Doufám, že ne,“ uklidňovala ji Arabella, i když věděla, že to je jedno z možných řešení dívčina zmizení.

Zatímco Jane šla pro Carolinu Trebbsovou, Arabella a Tess trpělivě čekaly v dívčině ložnici. Se Sibylou byly vždy jen samé potíže, ale kdyby utekla, musela mít nápadníka…

Arabella náhle ztuhla hrůzou: Jasper Onslow. Přesně ten, kterého Arabella přistihla, jak líbá Sibylu na terase Perryho domu. Mizera jako Onslow by mohl být natolik zoufalý, aby se hodlal oženit s dívkou jen kvůli jejímu věnu. Ale odešla s ním Sibyla dobrovolně? Chybějící šaty jsou důkazem toho, že ano…

Vtom do ložnice vešla Jane s Carolinou. Slečna Trebbsová byla nevýrazná dívka s plachým pohledem, a když se za ní zavřely dveře, ihned ji prozradil provinilý výraz.

Arabella nemínila marnit čas. „Carolino, musíme vědět, kdy Sibyla odešla."

Dívka sklonila hlavu a zamumlala něco nesrozumitelného.

„Zapřísahala tě, abys mlčela, že je to tak?" Arabella začala ztrácet trpělivost.

„Ano, slečno Loringová… Slíbila jsem jí, že to nikomu neřeknu. Sibyla přísahala, že pokud ji prozradím, vyřízne mi jazyk."

Arabella se pomalu nadechla. „Nedovolíme, aby ti ublížila, Carolino. Prosím, musíme vědět, co se stalo. Může být v nebezpečí."

Chvíli trvalo, než dívka odpověděla. „Sibyla není v žádném nebezpečí, slečno Loringová. Je na cestě do Gretna Greenu."

Jane vykřikla, zatímco Tess se podívala na Arabellu. Sibyla utekla do Skotska, aby se zde provdala za lovce věna přesné tak, jak se obávaly.

„Odjela s panem Onslowem?" zeptala se Arabella.

Carolina údivem otevřela ústa. Jak to víte?"

„To je jedno. Teď nám musíš říct o jejich plánech. Cesta do Skotska trvá nejméně tri dny. Kdy odjeli?“

„Hned po vyučování…, když jsme šly nakupovat. Pan Onslow na ni čekal s kočárem.“

„Co jste udělaly s její služebnou?“ zeptala se Tess. „Pochybuji, že by Martha všemu jen tak mlčky přihlížela.“

Carolina znovu zahanbeně sklonila hlavu. „Sibyla věděla, že by Martha nezůstala zticha, proto ji donutila, aby šla s nimi. Mají v plánu v noci ji nechat někde na cestě. Sibyla doufala, že se na její zmizení přijde až zítra ráno v kostele.“

„Nicméně paní Phippsová začala Marthu hledat, a tak zjistila, že v ložnici chybí Sibyla i její šaty.“

Carolina se podívala na Arabellu. Je mi líto, že jsem lhala, slečno Loringová.“

Arabella se kousla do jazyka, aby dívku neodbyla rozzlobenou poznámkou, a raději se k ní otočila zády.

„Tohle nás zničí,“ zamumlala Jane. „Pan Newstead bude vzteky bez sebe…“

Arabella však nechtěla hovořit o záležitostech školy před jednou ze žákyň. „Carolino, teď se vrať do jídelny a prosím, nikomu neříkej ani slovo.“

„Budu mlčet jako hrob, slibuji.“ Po těch slovech dívka vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Arabella se ustaraně podívala na své dvě přítelkyně. Pokud jedné z jejich nejbohatších žákyň dovolí, aby utekla s lovcem věna a tajně se za něho provdala, žádný z rodičů jim už nebude důvěřovat natolik, aby jim svěřil svou dceru.

Ještě horší je však to, že Sibyle hrozí něco mnohem nebezpečnějšího než zničená pověst. Poněvadž utekla jen s jedinou služebnou, která by jí měla sloužit jako ochrana, hrozí jí zneuctění, a to si rozhodně nezaslouží. V sázce je její budoucnost. Onslow rozhodně není ten typ muže, který by mohl někoho milovat, poněvadž ten miluje jen sám sebe.

„Musíme je zastavit," řekla Tess.

„Ale jak?" zeptala se Jane.

„Okamžitě se za nimi vydám," odpověděla Arabella. „Mají sice dvouhodinový náskok, ale jistě se na noc zastaví v některém hostinci. Nedovedli si představit, že by Sibyla strávila noc v kočáře. Pokud pojedu přes noc, jistě je dostihnu."

Jenže budeš potřebovat pomoc," poukázala Tess. „Myslíš, že by byl lord Danvers ochoten doprovodit tě?"

Arabella přikývla. Jsem si jistá, že ano, jenže odjel do Londýna. Požádám lady Freemantlovou, aby mi půjčila svůj kočár a spolu s ním několik statných lokajů. S jejich pomocí jistě přivezu Sibylu nazpátek."

„Ale co když…," Jane se zlomil hlas a rozpaky celá zrudla.

Arabella věděla, na co se přítelkyně ptá, ale jako první se ozvala Tess. Jestli mu už dala svou nevinnost?" dokončila větu. „Sibyla by byla blázen, kdyby mu dovolila, aby na ni jen sáhl. Je natolik chytrá, že si ho až do svatby udrží dále od těla."

Jenže on je natolik podlý, že ji k tomu může donutit násilím," podotkla Arabella.

„Myslím, že nebude riskovat," řekla Tess. „Sibyla je natolik tvrdohlavá, že by si ho mohla odmítnout vzít. Zcela jistě svůj útěk vidí jako velké dobrodružství a nedovede domyslet jeho následky. Doufá, že svého otce přinutí, aby Onslowa přijal jako jejího chotě. Je to sice mizera a zpustlík, ale ve vyšších kruzích je brán jako gentleman a pro dceru kupce je dobrou partií."

Jane se hořce usmála. „Ale i když pan Newstead jejich manželství uzná, naše škola se z té rány už nikdy nevzpamatuje."

Já vím," řekla Arabella smutně. Všechno, na čem tak tvrdě dlouhé roky pracovaly, teď přijde vniveč.

Tess se podívala na svou přítelkyni. „Nechtěla bys raději počkat, až se vrátí Jeho lordstvo?"

Samozřejmě že by raději počkala na Marcuse, ale neměla čas. „Musím odjet co nejdříve, Tess. Pokud si pospíším, snad se mi podaří přivést Sibylu zpátky dřív, než si toho někdo všimne."

„Možná bych měla jet s tebou," navrhla Tess.

„Bude lepší, když pojedu sama," odvětila Arabella. „Když odjedu sama, nikomu to nebude podezřelé, ale když bychom chyběly obě, někdo by se mohl dovtípit, co se stalo. Zítra ráno půjdete všechny do kostela, jako by se nic nestalo."

Jak ale vysvětlíme Sibylinu nepřítomnost?" zeptala se Jane.

Na otázku odpověděla Tess. „Můžeme říct, že je nemocná a že ji Arabella vzala do Londýna, aby ji prohlédl lékař lady Freemantlové."

„To zní věrohodně," řekla Jane. „Ted jen abys našla Sibylu a zabránila jejímu sňatku."

„To se neboj, však já ji najdu," řekla Arabella rozhodně. Neměla v úmyslu nechat tu malou rozmazlenou holku, aby zničila sebe i jejich školu. „Přivedu ji zpátky, i kdybych ji měla celou cestu vláčet za vlasy."

* * *

Arabella vyhledala své sestry a v rychlosti jim sdělila, co se stalo. Ačkoliv se Roslyn a Lily nelíbilo, že Arabella pojede sama, chápaly, že to je nejlepší řešení, a slíbily, že zůstanou ve škole, jako by se nic nestalo.

Poté Arabella nasedla do lehkého otevřeného kočáru a pospíchala na Freemantlovo panství. Doufala, že vyjede ihned, jakmile si od Winifred půjči její cestovní kočár a několik sluhů, nicméně nepočítala s tím, že to její přítelkyně odmítne.

Když Winifred vyslechla Arabellinu žádost, kategoricky zakroutila hlavou. „To nepřichází v úvahu, má drahá. Sama se za nimi nemůžeš vydat. Musíš dát vědět Danversovi, a ten si s tím už poradí."

Jenže on je v Londýně, Winifred," řekla Arabella překvapená jejím odmítnutím.

„Pak budeš muset počkat, až se vrátí."

Arabella se snažila nedat na sobě znát své rozladění. „Nemohu čekat. Sibyla je má žákyně, Winifred, jsem za ni zodpovědná. Zřejmě se ocitla ve velkém nebezpečí."

‚A když ji budeš pronásledovat, budeš v nebezpečí i ty. Budeš muset počkat na Danverse. Koneckonců, je to tvůj poručník.“

„Dlouho už nebude. V pondělí skončí naše sázka a on bude muset dát volno jak mně, tak mým sestrám. Ale to teď není důležité.“

Winifred ji zpražila odmítavým pohledem. „Nemůžeš se vydat přes celou Anglii, aniž bys s sebou neměla ochranu, Arabello.“

„Vždyť se mnou pojede tvůj kočí a sluhové.“

„Lord Danvers vydá za tucet sluhů.“

To jistě ano, souhlasila Arabella v duchu. Tolik si přála, aby byl Marcus poblíž a mohl jet s ní. Na druhou stranu si nedovedla představit, že by s ním měla být kdovíjak dlouho zavřená v těsném kočáře.

Ať už to bylo tak či onak, neměla čas otálet.

„Nebudu se s tebou dohadovat, Winifred. Pokud mi nepomůžeš, pronajmu si kočár v zájezdním hostinci.“

Arabella se prudce otočila, ale zastavil ji Winifredin hlas. „Dobře tedy, vezmi si všechno, co potřebuješ. Ale pokud se ti něco stane, má drahá, nemůžeš říct, že jsem tě nevarovala.“

„Neřeknu,“ slíbila Arabella.

O čtvrt hodiny později seděla v pohodlném kočáru lady Freemantlové a poslouchala, jak kočí práskl bičem. Spolu s ní vyjelo pět statných sloužících, kteří Arabelle sloužili jako záruka, že všechno dobře dopadne.

To, co Sibyla udělala, bylo neodpustitelné, říkala si Arabella v duchu, ale navzdory svému hněvu s ní zvláštním způsobem sympatizovala.

Koneckonců, sama nebyla lepší. Také nedokázala odolat kouzlu zkušeného svůdníka.

Zpočátku šlo všechno hladce. Kočár vyrazil přímo do nedalekého města Hammersmith, kde se sbíhalo pět hlavních cest. Po jedné z nich ještě do setmění dorazili do severního Londýna, pak však nastaly komplikace. Museli se zastavit v každém zájezdním hostinci a vyptávat se, zda se u nich neubytovala Sibyla a její nápadník.

Aby ochránila dívčinu pověst, Arabella si vymyslela, že Sibyla je její sestřenice a že se musí nutně vrátit domů, poněvadž její matka smrtelné onemocněla a chce ji vidět dřív, než bude pozdě. Bohužel nikdo z hostinských si nevzpomínal, že by viděl černovlasou lady s její komornou a s mladým gentlemanem, který sloužil jako její doprovod.

Když padla černočerná noc, kočí značně zpomalil. Skoro nebylo vidět na krok. Měsíc, s nímž Arabella počítala, se jako naschvál ukryl za temnou oponou mraků. Když se krátce zastavili u dalšího hostince, ostatní cestující je varovali, že se žene prudká bouře.

Ukázalo se, že varování bylo pravdivé. Netrvalo dlouho a mírný větřík se změnil na zuřivý poryv, který otřásal celým kočárem. Arabella cítila těžkou vůni vody ještě předtím, než na střechu kočáru dopadly první dešťové kapky.

O půl hodiny později oblohu rozčísl ohnivý blesk a venku se rozpoutalo hotové peklo.

Jako by toho nebylo dost, kočár po vlhkém povrchu začal nebezpečně klouzat. Cesta se změnila v blátivou strouhu a Arabella se musela pevně držet,

aby pokaždé, když se kočár nebezpečně naklonil, nevypadla ven a nezůstala kdesi v tmavém příkopu.

Když kočí otevřel malé okénko, aby si s ní promluvil, musel křičet, jinak by ho přes hlasité hřmění neslyšela. „Dál to nepůjde, slečno Loringová! Budeme muset počkat, dokud se bouře nepřežene.“

Arabella zachmuřeně přikývla, neboť věděla, že nemá na výběr. I kdyby je náhodu nezasáhl blesk, kočár mohl každou chvíli vykolejit a skončit v zablácené škarpě.

„Co kdybychom dojeli do dalšího hostince a zůstali tam na noc?“ křičela v odpověď.

„Ano, nedaleko odsud je hostinec u Ducka a Billa, ale nevím, jestli koně dokážu tak dlouho udržet v klidu.“

Jako by příroda chtěla potvrdit jeho slova, obloha se znovu otevřela a tmou projel ohnivý blesk doprovázený dunivým hromem. Koně divoce zaržáli a vyděšeně vyrazili kupředu. Kočí měl plné ruce práce, aby je zvládl a kočár zastavil, nicméně když se mu to podařilo, dál pokračovali mučivě pomalým tempem.

Arabella litovala nebohé sloužící i zvířata, kteří byli vydáni napospas divoké bouři, a v duchu proklínala svéhlavou Sibylu. Ta teď jistě pokojně oddychuje v teplé posteli, zatímco oni pro ni riskují život.

Nějakým zázrakem se však kočímu podařilo dorazit do hostince, kde zůstal stát přímo na nádvoří. Z oblohy se stále řinuly přívaly deště, a když jeden ze sluhů otevřel dveře, měl co dělat, aby je udržel a

aby je prudký vichr nezabouchl Arabelle přímo před nosem.

Ačkoliv se Arabella pevně zabalila do vlněného pláště s kapuci, než vešla do hostince, byla celá promoklá a třásla se zimou. Naštěstí jí hostinský se svou ženou pronajali poslední volný pokoj a slíbili, že se postarají o její sluhy i o koně.

Svůj nedostatek zavazadel vysvětlila tím, že neměla v plánu někde zůstávat na noc a přidala stejný příběh jako předtím o těžce nemocné tetě, která chce naposledy vidět svou dceru. Když popsala svou „sestřenici“ Sibylu a její doprovod, s povděkem zaznamenala, že přesně taková dvojice u nich asi před třemi hodinami povečeřela a vyměnila si koně. Arabella si s úlevou oddechla, neboť to byl důkaz, že se vydala správnou cestou.

Manželka hostinského doprovodila Arabellu do malé, ale útulné ložnice, zapálila oheň v krbu a slíbila, že jí pošle večeři a džbán horkého vína.

Arabella si svlékla deštěm nasáklý plášť a vyzula zablácené střevíce a punčochy, a všechny svršky naskládala kolem krbu, aby uschly. Přesto se nemohla v klidu posadit. Místo toho přecházela z místa na místo a cítila se naprosto bezradná. Bouře překazila její plán, že ještě dnes v noci Sibylu dostihne. Teď může jen doufat, že jim špatné počasí rovněž nedovolí pokračovat v cestě a že je hned zítra dostihne.

Najednou ji přepadla únava. Arabella si uvědomila, že v noci stejně už nic nemůže dělat, a rozhodla se, že si alespoň na chvíli zdřímne, ačkoliv v prudké bouři to nebude snadné. Déšť s řinčením

dopadal na okenní tabule, zatímco vichr skučel ve větvích staletých stromů.

Arabella si svlékla šaty, spodničky i korzet a chystala se vklouznout do postele. Právě si kolem sebe ovinula teplou deku, když uslyšela tiché zaklepání na dveře. „Lady, jste vzhůru? Dorazil váš manžel.“

Manžel?

Arabella došla ke dveřím a opatrně je pootevřela.

Oči se jí rozšířily údivem. Na chodbě stál Marcus. Doslova z něho crčela voda a vůbec se nezdálo, že by si noční jízdu v prudké bouři užíval.

Když se chladně usmál, Arabella ztuhla a mimovolně ustoupila zpátky do ložnice.

„Tak tady jsi, má drahá,“ řekl, rozrazil dveře a vešel dovnitř. Jsem rád, že jsem tě konečně dostihl.“

15

Je zoufalé vědět, že se mu nedokážu bránit.

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

Marcus odhodil mokrý klobouk na stůl a s úlevou, nicméně i se zlostí se podíval na Arabellu. S úlevou, že se jí v bouři nic nestalo a že ji konečně našel. Se zlostí, že se sama vydala na tak nebezpečnou cestu, aniž by přitom myslela na své bezpečí.

Alespoň že nepopřela jeho tvrzení o tom, že jsou manželé. Zřejmě pochopila, že pro záchranu její cti je nezbytné, aby lhala, poněvadž se na něho mile usmála. „Nečekala jsem, že se vydáš za mnou, drahý."

„Nelíbilo se mi, lásko, že ses na tak dlouhou cestu vydala beze mě," odpověděl Marcus kousavé.

„Nechtěla jsem ti způsobit zbytečné nepříjemnosti."

Když na Arabellu upřel rozzlobený pohled, její šedé oči ho opětovaly s ledovým klidem.

Tiché odkašlání Marcusovi připomnělo, že nejsou sami. Ve dveřích stála manželka hostinského a držela tác s večeří.

„Přinesla jsem něco k jídlu a džbán horkého vína," řekla žena na vysvětlenou.

„Položte to na stůl," pobídl ji Marcus.

„Pokud si budete přát, mohu přinést další jídlo."

„To nebude nutné. Věřím, že se má žena se mnou podělí."

„Samozřejmě," souhlasila Arabella.

Žena položila tác na stůl a obrátila se k odchodu. „Pokud necháte boty za dveřmi, dám vám je do rána do pořádku."

Marcus se netrpělivě podíval dolů na zničené boty. „Obávám se, že těm už nic nepomůže. Chtěl bych vás však požádat, abyste nám brzy ráno nachystala snídani. Vyrazíme hned za úsvitu."

„Ano, lorde." Zena se s úklonou rozloučila, vyšla na chodbu, zavřela za sebou dveře a konečně nechala Arabellu a Marcuse samotné.

„Cekám na vysvětlení, drahá?" řekl rozzlobeným tónem.

„Na vysvětlení?" opakovala podrážděně.

„Lady Freemantlová mi řekla vše o Sibyle a o tom, že ses ji rozhodla zastavit, ale chci vědět, proč jsi nepočkala na můj návrat."

Jeho rozzlobený tón se jí vůbec nelíbil. „Neměla jsem na výběr, Marcusi. Musela jsem jednat. Onslow mohl Sibylu svést, a i kdyby se s ní oženil, nevěřím, že by s ním byla šťastná."

„To není omluva, proč ses vydala do takového nebezpečí."

Arabella na něho nevěřícně zírala. „Nemohu uvěřit tomu, že se na mě zlobíš! Bála jsem se o svou žákyni, Marcusi. Jsem za ni zodpovědná."

„A já jsem zase zodpovědný za tebe." Marcus ji chytil za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do

očí. „Dokud jsem tvůj poručník, postarám se, aby se ti nic nestalo. A i kdybych jím nebyl, nedovolím, aby ti někdo ublížil. Když máš potíže, máš mě požádat, abych ti pomohl.“

Tvrdohlavé vystrčila bradu..Jsem schopná Sibylu zachránit i sama.“

„To je možné, jenže já ti nedovolím, aby ses sama pouštěla do takového nebezpečí.“

„Vždyť nejsem sama! Mám s sebou celou armádu sloužících.“ „Takže se chceš s Onslowem pustit do bitky?“ „Pokud budu muset, pak ano.“

„Připadá mi to jako hloupost, když existují lepší způsoby, jak ho přemluvit.“

Arabella rozzlobené sevřela rty, ale pak najednou její výraz zněžněl. „Máš pravdu. Nechci použít brutální sílu. Vlastně jsem ráda, že jsi tady. Vůbec jsem se netěšila na to, až se s tím mizerou střetnu.“

„Doufal jsem, že se to nestane.“

Arabella se zamračila. Jenže já ho musím zastavit, Marcusi. I kdyby se Sibyle nic nestalo, svým útěkem by zničila pověst naší školy.“

„Měla jsi na mě počkat.“

„Možná ano.“ Suše se ušklíbla. „Skutečně, jsem ráda, že jsi tady.“ Když neodpovídal, pohledem sklouzla k jeho promoklému kabátu. „To jsi jel v tom příšerném počasí na koni?“

„Bohužel ano. Měla jsi dvouhodinový náskok. Kočárem bych tě tak rychle nedohonil.“

‚Je mi to líto.“

Marcus se na ni pochybovačně podíval. „Pokud se snažíš upokojit můj hněv, pak to nezabírá.“

„Ne?“ Arabella se na něho podívala se smyslným úsměvem na rtech. „Možná, kdyby ses zahřál, pak bys byl přístupnější. Co kdyby sis svlékl mokrý kabát a napil se vína. Musíš být prochladlý až na kost.“

Jelikož nenašel žádný rozumný argument, proč tak neučinit, Marcus si svlékl kabát a pověsil ho poblíž krbu, zatímco Arabella došla ke stolu a nalila sklenici horkého vína. Podala mu ji a pak se vrátila k ohni.

Marcus usrkával horkou tekutinu a pozoroval Bellu. Mokré vlasy, které jí spadaly na ramena a kroutily se kolem tváře, v odrazu světla žhnuly měděným plamenem.

Jeho pohled sklouzl dolů k Arabelliným bosým nohám, které vykukovaly z vlněné přikrývky, již měla přehozenou kolem ramen. Když si uvědomil, že pod dekou může být nahá, jeho mužství okamžitě ztuhlo, ačkoliv byl celý prochladlý.

Marcus ovládl svůj chtíč a přistoupil blíž, aby jí podal sklenici vína. „Tady, napij se. Zdá se, že je ti zima stejně jako mně.“

Arabella k němu vzhlédla a s pohledem upřeným na jeho tvář upila z poháru. „Marcusi, kdybys byl doma, určitě bych tě požádala o pomoc.“

Vlastně nemohl popřít, že její odvahu obdivoval. Byl vzteky nepříčetný a strachy celý bez sebe, že se Arabella vydala do takového rizika, ale v duchu se před její odvahou a odhodláním hluboce klaněl.

Ne že by jí to mínil někdy přiznat. Arabella byla už tak až příliš nezávislá.

Arabella stále pozorovala jeho tvář, jako kdyby chtěla odhadnout, zda se ještě zlobí. „Nechci s tebou bojovat, Marcusi. Ty snad se mnou ano?“

„Ne,“ odpověděl pravdivě.

„Snad bychom mohli vyhlásit příměří.“

Marcus se na ni tázavě podíval. Jak to myslíš?“

Arabella se podívala k posteli a ztěžka polkla. Jak jsi řekl, oba jsme promrzlí až na kost. Měli bychom se zahřát.“

Bylo to jasné pozvání, aby se s ní miloval. Ta představa způsobila, že se jeho hněv najednou rozplynul. Něco takového Arabella ještě nikdy neudělala.

„Dobře tedy, příměří,“ řekl Marcus tiše.

Dopil zbytek vína, sklenici odložil na stůl a začal se svlékat. Nejdříve kabát a boty, pak nákrčník, košili, kalhoty a nakonec spodní prádlo.

Když byl zcela nahý, uhasil svícen, který stál na stole, a přistoupil k Arabelle.

Ta nechala vlněnou látku sklouznout k zemi a Marcusovi se zatajil dech. Byla tak krásná, až se mu zatočila hlava. Tenká látka spodničky odhalovala hebké obliny plných ňader, na nichž se skvěly tuhé bradavky jako dva rubíny.

Když došel až k ní, tiše se zasmála.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se.

„Tohle naše předstírání, že jsme manželé.“ Zvedla ruku a bříškem prstu přejela po jeho spodním rtu. „Není to přesně to, o co celou dobu usiluješ, Marcusi? Abys mě mohl nazývat svou ženou?“

Přesně to chtěl. Díval se na ni a najednou necítil žádný hněv, jen něhu a hladový žár. Ještě stále se nemohl vzpamatovat ze zjištění, že Arabellu miluje.

Necítil k ní jen chtíč a tělesnou touhu, bylo to něco mnohem hlubšího, silnějšího. Arabella byla žena, s níž chtěl strávit zbytek svého života. Hluboko uvnitř cítil nutkavou touhu ponořit se do jejího vstřícného těla. Žár a hlad, který musel být ukojen…

S pohledem upřeným do jejích očí Marcus přistoupil ještě blíže. Chtěl si ji ocejchovat. Chtěl, aby si uvědomila, že je jen jeho. Chtěl, aby cítila tentýž živelný chtíč jako on.

S tichou modlitbou na rtech natáhl ruku, jediným pohybem Arabellu zbavil spodničky a nahou si ji přitáhl do náruče. Dlouho ji tak držel a mlčky svíral v něžném objetí.

Získat její tělo pro něho nebylo těžké, on však chtěl víc. Chtěl získat její srdce.

Marcus se sklonil a lehce ji políbil na rty. Jakmile se jí však dotkl, náhle ho zasáhl zcela nový pocit.

Ještě nikdy nic podobného neokusil. Bylo to pro něho zcela nové. Ještě nikdy se nemiloval se ženou, kterou skutečně miloval.

Marcus ji položil na postel a opatrně ji překryl svým vlastním tělem.

Arabella se k němu dychtivé přimkla. Její tělo dokonale ladilo k tomu jeho, jako by byla stvořena jen pro něj. S roztouženým povzdechem opětovala Marcusův polibek a prsty dychtivě vjela do husté hřívy jeho vlasů.

Znovu se s ním milovat bylo zcela jistě neodpustitelnou chybou, jenže ona si nedokázala

odepřít tu rozkoš ještě alespoň naposledy cítit chuť jeho polibků, nechat se laskat a dotýkat se ho, vnímat ten neskutečný pocit naplnění. Chtěla ho tak silně, až ji to děsilo.

Když jejich vzájemná touha vzrostla natolik, až se to nedalo snést, Marcus ji popadl za ruce, přitiskl jí je nad hlavu a kolenem jí roztáhl stehna. Když do ní prudce vstoupil, dychtivě mu vyšla vstříc.

Se srdcem tlukoucím až v hrdle pozorovala jeho krásnou tvář, jež potemněla touhou. „Kdykoliv jsem s tebou, nedokážu ti odporovat," zašeptala Arabella zastřeným hlasem.

„To je zatraceně dobře," vydechl Marcus, „protože já jsem na tom naprosto stejně."

Pak se začal pohybovat. Byl silný a prýštil z něho živočišný žár. Naplňoval ji vášní a bezbřehou touhou. Arabella ohromeně zasténala a náhle se jí celým tělem rozlily slastné vlny bouřlivého uvolnění. Hlasitě vykřikla a dychtivě se přitiskla k jeho svalnatému tělu, které se rovněž chvělo v extázi vyvrcholení.

Arabella jen tiše ležela. Snažila se popadnout dech a nemohla se ani hnout. Chtěla tak zůstat navždy. Marcus vyplňoval prázdné místo hluboko v její duši. Dodával jí pocit, že je žena, kterou může někdo milovat.

Marcus se překulil na bok a přitáhl si ji do náruče. Majetnicky ji objal kolem ramen a něžně ji držel v láskyplném objetí. Arabella na zádech cítila pravidelný tlukot jeho srdce, zatímco její vlastní srdce se chvělo chaosem a nejistotou.

Děsilo ji vědomí, jak je jí s Marcusem dobře. Arabella zavřela oči. Chtěla ho až příliš. Chtěla být jen s ním.

Zhluboka se nadechla a zachvěla se.

Je ti zima?“ zeptal se Marcus tiše.

„Ne…, už ne.“

Něžně ji hladil po nahé pokožce, konejšil ji svými doteky. Arabella si uvědomila, že jeho ochranitelská něha je ještě nebezpečnější než jeho vášeň.

Věděla, že musí co nejdříve najít Sibylu. Pokud celý den stráví v Marcusové společnosti, jeho něžnosti budou pokračovat a ona bude zranitelná a zcela bezmocná.

Hned za úsvitu nastoupili do kočáru a pokračovali v pronásledování uprchlíků. Museli pospíchat, neboť Marcus byl přesvědčený, že Sibyla a Onslow unikli včerejší bouři a jsou daleko před nimi.

Kočár se však vlekl jako hlemýžď. Cesty byly po včerejší průtrži mračen rozmoklé a změnily se na špinavé strouhy plné kluzkého bahna. Dokonce i moderní Winifredin kočár měl co dělat, aby se nepřevrhl. Bylo chladno a zamračeno, což ještě zhoršilo Arabellinu pochmurnou náladu.

Když Marcus chvíli poté, co vyjeli z hostince, vytáhl dvě pistole a začal je kontrolovat, zda jsou nabité, Arabella na něho upřela zděšený pohled.

„Marcusi,“ řekla nejisté, „doufám, že nechceš Onslowa vyzvat na souboj?“ Její otec byl v souboji zabit a ona takové násilí kategoricky odmítala.

„Ne, to nechci,“ odpověděla Marcus suše. „Souboj by přitáhl příliš velkou pozornost. My

musíme celou situaci udržet v tajnosti, a ne způsobit skandál.“

Arabella si s úlevou oddychla. „Přesně tak.“

„Doufám, že ty zbraně nebudu muset použít, ale chci být připraven na každou eventualitu.“

Kočár právě vjel do dalšího výmolu a nebezpečně se naklonil. Arabella se křečovitě chytila bočních popruhů. „Bože, nechci ani pomyslet na to, že bys ho zabil. Kdybys však Onslowovi musel uštědřit lekci pomocí svých pěstí, proti tomu bych nic nenamítala.“

Marcus se usmál. „Dát mu lekci, nicméně bez jediné kapky krve. Tak si to představuješ?“ „Přesně tak,“ zamumlala.

Já se spíše obávám, že mnohem více potíží nám bude dělat ta rozmazlená holka. Řekl bych, že iniciátorem útěku je právě ona.“

Arabella si povzdychla. „Zřejmě ano. Sibyla je opravdu nehorázně rozmazlená a sobecká, přesto si nemyslím, že je nenapravitelná. Především ji chci v bezpečí přivést zpátky domů.“

„Neboj se, však my ji najdeme,“ ujišťoval ji Marcus.

Já se jen modlím, aby to bylo včas,“ řekla Arabella a snažila se skrýt svou netrpělivost.

Jako zázrakem byly její modlitby vyslyšeny a ani ne za hodinu narazili na kočár se zlomenou nápravou. Nezbylo než doufat, že patří Onslowovi. Arabella zůstala v kočáru a Marcus se vydal na průzkum. Po koních, po kočím ani po pasažérech nebylo nikde ani stopy, nicméně v zavazadlovém

prostoru zůstala cestovní brašna, na níž se skvěly Sibyliny iniciály.

Arabella nevěděla, zda má cítit úlevu či hrůzu.

„Možná šli do nejbližšího hostince, aby tam našli někoho, kdo by kočár opravil," napadlo Marcuse.

Arabella zakroutila hlavou. „Nevěřím tomu, že by se Sibyla vydala na takovou cestu. To by spíše seděla v kočáře a čekala, až to sluhové vyřeší."

„Pokud ano, pak ji jistě zastihla bouře…" Marcus se rozhlédl kolem sebe. „Tamhle." Za zarostlým polem stála polorozbořená stodola. „Třeba se schovali v té opuštěné kůlně."

Arabella vděčně pozorovala, jak Marcus chystá zbraně. Nikdy by ji nenapadlo, že by se uprchlíci mohli ukrýt v rozbořené stodole, a nikdy by ji nenapadlo vzít s sebou pistoli. Tak se zdá, že má být za co Marcusovi vděčná.

Marcus jednu pistoli podal kočímu, druhou si zasunul za opasek a vzal Arabellu za ruku, aby jí pomohl vystoupit z kočáru a překonat rozblácenou cestu. Pak se všichni společně vydali přes pole k polorozbořené stodole.

Ještě nebyli ani u cíle, když Arabella uslyšela rozzlobené hlasy. Jeden z nich patřil Sibyle. Arabella si s úlevou oddechla. Rukou ukázala svému kočímu, aby počkal, a podívala se na Marcuse. „Co kdybych si s ní nejdříve promluvila?"

„Dobře," souhlasil, avšak zůstal těsně za ní a ruku měl položenou na odjištěné zbrani.

Arabella přidala do kroku, ale když došla k vratům, která visela na zrezivělých pantech, zůstala stát.

V přítmí viděla Onslowa, jenž netrpělivě přecházel sem a tam, ale po Sibyle nikde ani památky. To však jen do té chvíle, než se svrchu ze seníku znovu ozval její pištivý hlas, který všechny ujišťoval o tom, jakou udělala chybu, že utekla s tak krutým mužem, jako je Onslow.

Jakmile Onslow uviděl Arabellu, zarazil se, ale k jejímu překvapení na jeho tváři spatřila hlubokou úlevu. Když si však všiml Marcuse s připravenou pistolí, vyděšeně zůstal stát.

Chvíli na ně jen mlčky hleděl, pak pohodil hlavou a s mrtvolně bledou tváří přistoupil blíž. „Slečno Loringová," řekl bez dechu, „ani nevíte, jak rád vás vidím."

Po jeho pozdravu Sibylina tiráda náhle ustala a o chvíli později se nahoře na seníku objevila bledá tvář. „Ach, slečno Loringová! Díky bohu, že jste mě přišli zachránit. Ten mizera mé unesl!"

Onslow na ni vrhl rozzlobený pohled. „Unesl? To si tedy nemyslím!"

„Odmítl jsi mě odvěsí domů. Co to tedy bylo jiného než únos?"

„Odmítl jsem tě odvést domů, když jsi mě o to požádala uprostřed bouře, ty malá rozmazlená potvoro!"

Sibyla se vzpřímila na kolenou a založila si ruce v bok. „Nemusíš mi nadávat, ty… zloduchu] Kdybys nebyl takový lakomec, pronajal bys kočár s lepšími koly. A taky s pérováním! Přísahám, že jsem z té strašné cesty samá modřina."

„Kočár, který jsem najal, byl v naprostém pořádku. Ze vjel do výmolu a zlomilo se mu kolo, to

byla jen nešťastná náhoda. Kdybys nebyla tak tvrdohlavá, mohla bys teď sedět pěkně v suchu a teple v útulném hostinci. Jenže to by ses nesměla bát, že si cestou umažeš střevíce.“

„Samozřejmě že jsem nikam nešla!“ vykřikla Sibyla. „Rozhodně nedopustím, aby mě viděli na veřejnosti v tak zubožením stavu.“

Skutečně nevypadala nejlépe. Černé vlasy plné sena měla rozcuchané, šaty pomačkané a bylo zřejmé, že je prochladlá a hladová.

Než však mohla Arabella cokoliv říct, Sibyla pokračovala v útoku na Onslowa. „Hlavně jsem s tebou nechtěla zůstat přes noc bez služebné! Ale to ne, tys musel nechat Marthu v tom hostinci kousek za Londýnem, protože jsi příliš lakomý, než abys ji vzal s sebou a platil jí další nocleh.“

„To byl tvůj nápad propustit služebnou a poslat ji domů! A za tu bouřku skutečně nemůžu.“

Onslow se omluvně podíval na Arabellu. „Nechtěli jsme tady zůstat přes noc, slečno Loringová. Můj kočí se měl vrátit i s novým kolem, ale pak se přihnala ta bouře a my jsme se museli ukrýt.“

„Nic z toho té neomlouvá, že ses ke mně choval jako k nějaké děvečce!“ vykřikla dívka. „Donutil jsi mě přespat v rozbořené stodole!“

Arabella měla co dělat, aby se nerozesmála. Nebýt toho, že situace byla tak vážná, Sibylino bědování by ji přinutilo k hlasitému smíchu. Alespoň že se dívka poučila a že svého útěku s Onslowem lituje. Zřejmě jí nebyl schopen poskytnout takový luxus, na jaký byla zvyklá.

Arabella zvedla hlavu a řekla: „Sibylo, přestaň křičet a pojď dolů.“

„Hned, jakmile ten násilník odejde.“

Onslow převrátil zrak k děravé střeše, jako by žádal o boží smilování. Ještě že jste tady, slečno Loringová, a že mě té příšerné holky zbavíte.“

„Ano, slečno Loringová, ještě že jste tady,“ souhlasila Sibyla. „Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že bych se za něho chtěla provdat. On mě však tolik přesvědčoval. No, teď už vím, že mu šlo jen o můj majetek.“

Arabella spolkla jízlivou poznámku a místo toho řekla: „Sibylo, okamžitě pojď dolů.“

Dívka na chvíli zmizela, aby se však vzápětí objevila v rohu stodoly, kde byl k seníku přistavený žebřík.

Zatímco Sibyla lezla dolů, Arabella se otočila k Onslowovi. „Měl byste se stydět, pane Onslowe, svádět mladou nevinnou dívku.“

„Ujišťuji vás, madam, že slečna Newsteadová rozhodně není nevinná,“ zamumlal. ‚Je to upír v ženských šatech.“

Arabella zaťala pěsti, aby se na něho nevrhla a neublížila mu.

Jako by však četl její myšlenky, Onslow v obranném gestu zvedl ruce a rychle dodal: „Ani jsem se jí nedotkl, slečno Loringová, to přísahám. Naštěstí jsem včas pochopil, co je zač. Nedovedu si představit, že bych s tou malou rozmazlenou čerticí měl strávit zbytek života.“

Arabella si oddychla. Takže Sibyla je stále panna. Alespoň že této katastrofě zabránili. Když se s úlevou podívala na Marcuse, ten vystoupil kupředu.

Na druhou stranu Onslow nervózně couvl. „Lorde…“ Vyděšené zíral na zbraň v Marcusově ruce. „Ne-nechcete mě zastřelit, že?“

„Ne, pokud mi do deseti vteřin zmizíš z očí.“

„Ano, samozřejmě…“

Rozběhl se ke dveřím, ale Marcus ho zastavil. „Abych nezapomněl, Onslowe, jakmile budeš mít opravený kočár, pokračuj cestou dál do Skotska, kde se nějakou tu dobu zdržíš. Pokud se ukážeš někde poblíž Chiswicku a budeš se snažit svést další bohatou dívku, uvidíme se spolu při souboji. Pak ti už nic nepomůže. Vyjádřil jsem se jasně?“

Hovořil chladným a vyrovnaným hlasem a Onslow mu naprosto věřil, neboť mu z tváří zmizela všechna barva. „Naprosto jasně, lorde. Nemusíte se bát. Dostal jsem lekci, přísahám.“

Když Marcus kývl zbraní ke dveřím, Onslow vyběhl, jako by měl v patách samotného ďábla.

Sibyla přistoupila k Arabelle a pokorně sklonila hlavu. „Slečno Loringová, můžete mi odpustit?“

Arabella se na dívku nedůvěřivě podívala. „Nevidím žádný důvod, proč bych to měla dělat.“

„Udělala jsem strašnou chybu, když jsem si myslela, že bych si mohla vzít někoho takového, jako je Onslow.“

„To jsi vskutku udělala,“ souhlasila Arabella. „Copak jsi přišla o rozum, Sibylo?“

Dívka nešťastně povzdychla. „Myslela jsem, že to bude romantické.“

„A přitom jsi vůbec nemyslela na budoucnost. Dovedeš si představit, že bys s ním neměla prožít dva dny, ale třeba dvacet let?“ Arabellin tón zněžněl. „Manželství je vždy velké riziko, a to za každých okolností. Díky své hlouposti a tvrdohlavosti jsi mohla po zbytek života trpět.“

Po těch slovech se Arabella otočila k odchodu.

Sibyla pospíchala za ní. „Neřeknete o tom papá?“

„To ještě nevím.“

„Prosím, neříkejte mu to, slečno Loringová! Papá by mě určitě vzal ze školy, a to já nechci. Vždyť příští sezónu budu uvedena do společnosti.“

Než došli k cestě, Arabella neřekla ani slovo. „Běž dovnitř,“ nařídila Sibyle, když sluha otevřel dveře kočáru.

Dívka mlčky poslechla. Arabella se posadila vedle ní, a jakmile Marcus s kočím probral nejvhodnější zpáteční cestu, přidal se k dámám a posadil se naproti.

Když se kočár rozjel, dívka se znovu ozvala. „Prosím, slečno Loringová, neříkejte to tatínkovi. Když budu muset odejít ze školy, nebudu na příští sezonu dostatečně připravená. Slibuji, že se ode dneška budu chovat vždy slušně a s pokorou. Bude ze mě naprostý anděl.“

Arabella tázavě povytáhla obočí. „Proč bych ti měla věřit?“

Dívka byla zoufalá. „Vím, že jsem se chovala příšerně, slečno Loringová, ale doufám, že mi i přesto dokážete odpustit.“ V jejím hlase bylo něco, co Arabellu přesvědčilo, že mluví pravdu. „Prosím, opravdu by to nemohlo zůstat mezi námi?“

Arabella chvíli přemýšlela a pak přikývla. „Dobrá tedy, zůstane to mezi námi.“

Kočár zpomalil, zahnul doprava a zanedlouho vjížděli do Londýna.

„Vezmete mě zpátky do školy?“ zeptala se Sibyla stísněně.

„Hned ne. Den nebo dva zůstaneš u lady Freemantlové. Řekneme, že jsi onemocněla, že tě musel prohlédnout londýnský lékař a že potřebuješ chvíli na zotavenou. Se záštitou lady Freemantlové snad zabráníme skandálu a podaří se nám zachránit tvou pověst.“

„Ó, díky, slečno Loringová.“

Arabella na dívku upřela chladný pohled. „Až se od lady vrátíš, nejsem si jistá, že mi stále budeš vděčná. Ta totiž nedokáže tak snadno odpouštět někomu, kdo ohrozil samotnou existenci naší školy. Pochybuji, že se ti pobyt u ní bude zamlouvat.“

Arabella zachytila Marcusův pobavený pohled a rychle se odvrátila. Byla ráda, že Sibylu našli. Její hlavní problém byl vyřešen. Nebo alespoň bude, pokud všechno dopadne tak, jak naplánovali.

Nicméně byl tady ještě jeden problém, a to mnohem větší. Tím problémem byl Marcus.

Arabella se kousla do spodního rtu a pozorovala okolní krajinu. Sibylina společnost ji chránila před pokušením a před dalšími intimnostmi s Marcusem.

Ještě stále měla chuť dívku zaškrtit vlastníma rukama, ale zároveň byla ráda, že s Marcusem nemusí být sama. Potřebovala se co nejrychleji dostat domů za svými sestrami.

16

Jsem blázen. Znovu jsem se zamilovala.

z Arabellina dopisu své přítelkyni Fanny

Když se vraceli do Danvers Hall, bylo pozdě odpoledne. Jelikož byla Arabella s Marcusem opět sama, velmi dobře si uvědomovala jeho přítomnost. Útroby měla sevřené a nervy napjaté skoro až k prasknutí.

„Děkuji, že jsi mi pomohl zachránit Sibylu," řekla, když kočár konečně zastavil.

„Není zač. Udělal jsem to rád."

Otevřel dveře, vystoupil z kočáru a podal Arabelle ruku, aby jí pomohl. Stačil jediný jeho dotek a cítila, jak se chvěje touhou. Díky bohu, že jejich sázka zítra ráno končí. Zbývá jí jediná noc.

„Omlouvám se, že tě tak rychle opouštím," zamumlala Arabella. „Musím najít sestry a všechno jim vysvětlit."

„Samozřejmě," řekl Marcus, když ji doprovázel po pískem vysypané cestě k hlavnímu schodišti. „Před večeří bych však s tebou ještě rád mluvil. Počkám na tebe ve své pracovně."

„Dobře," odpověděla Arabella a pospíchala do domu.

Její sestry ji musely vyhlížet z okna, poněvadž jí hned přispěchaly naproti.

„Takže se ti to podařilo?" zeptala se Roslyn netrpělivě.

„Díky bohu ano," odpověděla Arabella. „Pojďte do mého pokoje a tam vám všechno řeknu."

Lily se zamračeně podívala na Marcuse a teprve potom následovala Arabellu do jejího pokoje, kde jim sestra podrobně vylíčila události uplynulých dvou dnů, přičemž samozřejmě vypustila tu maličkost, že noc strávila v Marcusově náruči.

Jakmile se však obě ujistily, že je Sibyla v bezpečí, jejich pozornost se upřela na Arabellu.

Jsi v pořádku, Arabello?" zeptala se Lily. Je mi líto, že jsme nebyly s tebou, abychom tě chránily. Kdybychom věděly, že se vydá za tebou, jely bychom s ním."

Jsem v pořádku," ujistila je Arabella.

„Doufám, že jsi mu dokázala odolat."

„Samozřejmě," lhala Arabella a snažila se ukrýt ruměnec, který se jí dral do tváře. „Díky bohu to už dlouho nebude trvat. Dnes večer se mnou chce mluvit. Zřejmě chce probrat výsledek naší sázky."

„Co mu řekneš?" zeptala se Roslyn.

Arabella se přinutila k úsměvu. „No co? Ze jsem vyhrála. Jak jinak?"

Roslyn si ji zamyšleně prohlížela, ale Lily se zdála spokojená. „Dobře," řekla Lily nadšeně. „Musí pochopit, že nemá ani tu nejmenší šanci."

„Ne, to nemá."

Když Arabella sestry konečně uklidnila, zazvonila na služebnou, nechala si přichystat lázeň a převlékla se.

Mohla si svou řeč opakovat třeba tisíckrát, když však před večeří scházela ze schodů, v břiše se jí třepetala snad stovka motýlích křídel.

Marcuse našla v pracovně. Seděl u stolu a psal dopis. Jakmile však vešla dovnitř, odložil pero a pospíchal ji uvítat. Arabella se prudce zarazila.

Marcus se na ni tázavé podíval. „Proč jsi tak nervózní, drahá? Přece tě neukousnu."

„Nejsem nervózní."

„Tak proč potom stojíš u otevřených dveří, jako by ses chystala utéct?"

„Když to musíš vědět, nevěřím si."

Usmál se a ztišil hlas. „Nemám v úmyslu se tady s tebou milovat, Arabello. Ne, když si musíme vážně promluvit. Teď ale zavři dveře, ať nás nikdo neslyší."

Arabella váhavě poslechla, zavřela dveře a vešla do místnosti. „Předpokládám, že se mnou chceš mluvit o svých zítřejších plánech, Marcusi. Vrátíš se do Londýna?"

Naklonil hlavu. „Proč bych se měl vracet do Londýna?"

„Poněvadž naše sázka je u konce. Zítra to budou dva týdny a já doufám, že dodržíš dané slovo."

Marcus se na chvíli odmlčel. Opřel se o desku stolu a zkoumavě ji pozoroval. „Pojď sem, Arabello."

„Proč?"

„Protože se tě chci na něco zeptat."

Váhavě přešla místnost a zůstala stát kousek od něho.

Marcus se jí zahleděl do očí, vzal ji za ruku a přitáhl si ji blíže.

Arabelle poplašeně poskočilo srdce a na malou chvíli se jí zatajil dech. S vypětím všech sil se dlaněmi opřela o Marcusovu hruď a snažila se odtáhnout. „Nechápu, co to děláš, Marcusi?“

„Hodlám tě znovu požádat o ruku.“

Arabella ztěžka polkla. „Proč bys to dělal? Je to úplně zbytečné. Nic se nezměnilo.“

„Ale změnilo, a to naprosto všechno.“

„To bych neřekla.“

Marcus povytáhl obočí. „Ne?“

Konečně se jí podařilo uvolnit se z jeho sevření. „Ne,“ opakovala Arabella a udělala několik kroků dozadu. Pak se překotně pustila do připravené řeči. „Marcusi…, chtěla bych ti upřímně poděkovat za všechno, co jsi udělal pro mě, pro mé sestry a samozřejmě i pro Sibylu. Je od tebe hezké, že máš takový zájem o naše blaho. Nicméně tvé poručnictví je u konce a ty už za nás neneseš žádnou zodpovědnost.“

„Nechci se zříct své zodpovědnosti.“

Jenže musíš…, pokud jsi ovšem natolik čestný, abys dodržel dané slovo, o čemž nepochybuji.“

Zahleděl se jí upřeně do očí. „To bych rád, ale je tady jeden malý problém.“

Podezřívavě se na něho podívala. Jaký problém?“

„Stále se s tebou chci oženit, Arabello, jen mé důvody se změnily. Už nechci manželství z rozumu.“

„Co tedy chceš?“

„Sňatek z lásky," řekl něžně. „Chci skutečné manželství a chci tebe…, protože tě miluji."

Arabella zalapala po dechu a srdce jí skočilo až do krku. „Ty mě nemiluješ, Marcusi," podařilo se jí reagovat na jeho prohlášení.

V očích se mu pobavené zablýsklo. „Ale ano, miluji tě. Láska je pro mě něco zcela nového, proto mi chvíli trvalo, než jsem pochopil, co se to se mnou vlastně děje. Nicméně od té doby, co jsi na mě v mém londýnském domě poprvé zaútočila mou vlastní zbraní, jsem naprosto jiný člověk."

Když Arabella stále mlčela, Marcus pokračoval: „Fascinovala jsi mě od první chvíle, co jsem tě spatřil, ale až když jsem tě políbil, pochopil jsem proč. Dáváš mi pocit, že žiju, Arabello, což je pro muže mých zkušeností vzácný dar."

„Ty…" Slova jí uvízla v hrdle a Arabella si musela nejdříve odkašlat. „Říkáš to jen proto, abych změnila názor a přijala tvou nabídku k sňatku. Proto, že ti neležím u nohou jako všechny ostatní ženy."

„Vlastně máš částečně pravdu, ale říkám to především kvůli tomu, co k tobě cítím."

Srdce jí bilo jako o závod. „Ty mě nemiluješ. Chceš jen vyhrát sázku."

Marcus se smutné usmál a zakroutil hlavou. „Je mi to líto, andělí, ale nemůžeš mi říkat, co cítím. Miluji tě a naše sázka s tím nemá nic společného."

Arabella cítila, jak bledne. Nevěřila Marcusovi, že ji skutečně miluje. Nesměla mu věřit. Už jednou se vydala touto cestou, už jednou uvěřila muži, který tvrdil, že ji miluje.

„Můj snoubenec také tvrdil, že mě miluje," zamumlala nakonec, „a já jsem byla natolik velký blázen, že jsem mu uvěřila. Už nikdy nebudu tak důvěřivá, Marcusi."

Viděla, jak rozzlobeně sevřel rty. „Kolikrát to mám ještě opakovat? Já nejsem tvůj bývalý snoubenec."

Když sebou při jeho ostrém tónu hlasu škubla, nadechl se a už klidněji pokračoval: „Chápu, že je pro tebe těžké mi uvěřit, Arabello, ale přísahám, že to není žádný trik, abych vyhrál nějakou hloupou sázku. Chci si tě vzít a mít s tebou děti. Chci s tebou strávit zbytek života. Chci tě učinit šťastnou."

Arabella se zamračila. „Ať už cítíš cokoliv, je to jen dočasné. Brzy zjistíš…"

„Ne, nikdy. To, co cítím, je skutečné. Miluji té, Arabello." Odmlčel se a zkoumavě se jí zahleděl do očí. „Podle toho, co vidím ve výrazu tvé tváře, ty mě ne, ale to nevadí, jednou se mě třeba naučíš milovat."

„Ne," zašeptala. Věděla, že to není pravda. Vždy Marcuse milovala. Dobrotivé nebe, co má dělat?

Ne," opakovala Arabella tiše. Jak mohla být tak hloupá a zamilovat se do něho? Jak to mohla nechat dojít tak daleko?

Marcus se odpoutal od stolu a došel až těsně k ní. Arabella cítila, jak se celá chvěje.

„Co mám udělat, abych tě přesvědčil?" řekl nakonec.

Arabella zavřela oči. Srdce se jí svíralo bolestí. Přísahala si, že se do Marcuse nezamiluje, ale

selhala. Jako naprostý blázen učinila tutéž chybu co před léty. A výsledek bude zřejmě stejný.

S vypětím všech sil se Arabelle podařilo napřímit a na tvář si nasadit masku lhostejnosti. Odmítla znovu prožít bolest a zklamání, které by tentokrát už nepřežila. „Opakuji, Marcusi, vážím si všeho, cos pro nás udělal, ale zítra naše sázka končí a já jsem vyhrála. Tvou žádost o ruku nepřijímám."

Marcus pomalu zakroutil hlavou. „Myslím, že děláš chybu, Arabello. Cítíš stejný žár jako já. Vášeň, kterou spolu…"

Záměrně ho přerušila. „Vášeň? Vášeň není dobrým základem pro manželství. Ale i kdyby byla, to je teď jedno. Dodržíš dané slovo?"

Marcus se zamračil. „Samozřejmě že ano." Hlavou kývl ke stolu. „Už jsem napsal právníkům dopis s instrukcemi. Ty i tvé sestry jste volné, ať už si mě vezmeš či ne. Nechtěl jsem tě k ničemu tlačit. Chtěl jsem, aby ses rozhodla ze své vlastní vůle."

„Děkuji."

Hleděli jeden na druhého, ale když se napětí začalo stávat nesnesitelným, Arabella tiše řekla: „Bude lepší, když zítra odejdeš, Marcusi. Není důvod, proč bys tady měl zůstávat."

„Zdá se, že ne." V modrých očích se mu zlostně zablesklo. „Žádný strach, drahá. Ještě dnes v noci odjedu do Londýna."

Arabella nechtěla věřit, že by se tak snadno vzdal, a taky že ne.

Vzal ji za ramena, přitiskl k sobě a políbil ji. Byl to tvrdý, rozzlobený polibek, který se spíše než

slastnému polaskání podobal trestu. Přesto hluboko v Arabelle probudil touhu a žár.

Když ji Marcus pustil a podíval se jí do očí, v jeho pohledu se zračila zlost a triumf. „Cítíš tutéž vášeň co já, jen to nechceš přiznat, protože se bojíš. Nikdy bych ti neublížil, jak to udělal ten bastard, Arabello…, ale nemohu tě donutit, abys mi věřila."

„Ne, to nemůžeš," odvětila roztřeseným hlasem.

Marcus sevřel čelisti, ale podařilo se mu ovládnout svůj hněv a jen řekl: „Mí právníci se ti ozvou."

Vrátil se ke stolu, popadl dopis, obrátil se a bez dalšího slova vyšel ze dveří.

Arabella zničeně klesla do křesla a ruce si přitiskla k hrudi. Nevěřila tomu, co Marcus tvrdil, i když podstatná část jejího bytí tomu věřit chtěla.

Miluji tě. Chci si tě vzít a mít s tebou děti. Chci s tebou strávit zbytek života. Chci tě učinit šťastnou.

Arabelle se bolestí sevřelo hrdlo…

Okamžitě s tím přestaň! kárala se v duchu. Marcus tě nemiluje. Odešel, aniž by se tě pokusil přesvědčit. Dokonce nevyužil ani posledního večera. Jak jsou asi jeho city hluboké, když se tak snadno vzdal?

Chtěla, aby ji přesvědčoval. Chtěla ho zavolat zpátky a říct mu, co cítí.

Arabella zavřela oči. Taková hloupost! Může být ráda, že je pryč. Ze ho dokázala odmítnout dřív, než jí zcela zlomil srdce. Nicméně si nedokázala vysvětlit, proč cítí takovou bolest, prázdnotu a zmar.

Arabella se začala třást a pevně se objala kolem ramen. Co se to s ní jenom děje? Proč se jí do očí

derou horké slzy? Nesnáší pláč. Od pohřbu svého otce neprolila ani jedinou slzu, a to navzdory skandálu, kterým musela projít. Přenesla se přes bolestnou ztrátu své matky i přes veřejné odmítnuti svého snoubenec bez jediné slzy. Se stoickým klidem snesla následnou hanbu i vyhoštění na okraj společnosti. Tak proč se teď cítí tak zoufale, že musí plakat? Je volná. Může být šťastná, že to má za sebou.

Bylo to však prázdné a hořké vítězství.

Najednou za sebou uslyšela klení své nejmladší sestry. „Proč pláčeš, Bello? To kvůli tomu zatracenému hraběti? Co ti ten mizera udělal? Přísahám, že ho rozčtvrtím."

Arabella si rychle utřela slzy a přinutila se ke klidu. „Mladé dámy nikdy neklejí, Lily. A hrabě si něco takového rozhodně nezaslouží."

„Nezaslouží? Pf! Zabiju ho za to, že ti ublížil." Roslyn se sklonila k Arabelle a vzala ji za ruku. „Ona to tak nemyslí. Nám se jen nelíbí, když pláčeš." „Všechno bude zase v pořádku."

Bude! přísahala si Arabella v duchu, ačkoliv věděla, že to nějakou chvíli potrvá.

17

Copak mu mohu věřit, když tvrdí, že mě miluje? Mám tolik odvahy, abych se znovu zamilovala?

z dopisu Arabelly své přítelkyni Fanny

Jenže bolest byla stále stejná. Už to byl skoro týden, co Marcus odjel, a Arabella se necítila ani o trochu lépe, spíše naopak.

Bylo krásné sobotní odpoledne, slunce svítilo a na nebi nebyl ani mráček, což se neshodovalo s Arabellinou špatnou náladou. Děvčata si užívala pozvání na Freemantlovo panství, některá hrála s Roslyn kroket, některá jezdila v lodičkách po okrasném jezírku pod dozorem Tess a Lily a ostatní se jen tak procházela po zahradě, trhala květiny a zdobila si klobouky. Později bude následovat odpolední čaj, jenž se bude konat ve stínu staletých jilmů a kterému bude předsedat lady Freemantlová.

Nicméně Arabella se ničeho z toho neúčastnila. Místo toho si mezi stromy našla odlehlé místečko, kde podlehla své melancholii a z dálky pozorovala ruch na jezeře. Děvčata na sebe radostně

pokřikovala, stříkala chladnou vodu a vesele se smála. Arabella si náhle všimla, že se k nim přidala i Tess Blanchardová, a musela se usmát.

Byla ráda, že po dvou letech smutku vidí Tess zase jednou šťastnou. Než její snoubenec padl na bitevním poli, Tess patřila k nejveselejším a nejživějším děvčatům v širokém okolí. Proto byla Arabella ráda, když viděla, že se přítelkyně opět navrací do života.

Asi po půlhodině se Tess vzdálila od jezerní bitvy a vydala se k Arabelle, která stále ještě seděla sama.

„Přišla jsem tě přesvědčit, aby ses k nám přidala, Arabello," řekla Tess a natáhla ruku, jako by Arabelle chtěla pomoct vstát. „Potřebujeme tě."

Arabella se usmála. „Děkuji, ale nechci být tak zmáčená, jako jsi ty. Když jsem minulý týden pronásledovala Sibylu, užila jsem si vody více než dost."

Tess se přes rameno pobaveně otočila na Sibylu, která pod přísným dozorem lady Freemantlové kráčela po zahradě. „Tvá oběť se zcela zjevně vyplatila. Zachránila jsi nejen Sibylinu pověst, ale i celou školu. Navíc se z té dívky stal hotový anděl. Přísahám, že ji nemohu poznat." Tess se znovu obrátila k Arabelle.„Jen pojď. Slunce hřeje tak, že šaty budeme mít za chvíli zase suché. Nenechám tě tady smutnit, když je tak krásně."

Když Arabella neodpovídala, Tess se zamračila a sedla si vedle ní do trávy. „Co se děje, Arabello? Od té doby, co lord Danvers odjel do Londýna, máš špatnou náladu."

Arabella se s trhnutím odvrátila. Nechtěla přiznat, že se cítí mizerně proto, že Marcus odjel. Doufala, že se její život vrátí do zaběhlých kolejí, jenže marně. Ať se podívala kamkoliv, všude ho viděla. Její špatné náladě nepomohlo ani to, že o něm celý týden neslyšela.

„Možná jsem nemocná," řekla Arabella. Tess se na ni zkoumavě zadívala. „Možná jsi zamilovaná." Arabella už déle nemohla zapírat. „Copak to je na mně tak vidět?"

„Rozhodně si každý musí všimnout, že jsi nešťastná. Víš však jistě, že to, co k němu cítíš, je láska, a ne jen fyzická přitažlivost?"

Arabella o svých citech k Marcusovi nepochybovala, přesto by si ráda promluvila s někým, kdo by ji mohl pochopit. Tess znala opravdovou lásku, poněvadž svého snoubence upřímně milovala. „Myslím si, že to je láska, ale jak to mám poznat?"

Její přítelkyně se zamyslela. „Není na tom nic těžkého. Když někoho miluješ, stane se středem tvého života. Chceš být s ním, a když s ním nejsi, myslíš jen na něho. Přináší ti radost. Jediný jeho dotek v tobě probouzí vášeň…, jeho pohled tě hřeje u srdce. Bez něho je tvůj život prázdný." Tess se odmlčela. „Tohle cítíš k lordu Danversovi, Arabello?"

Arabella sklopila zrak a přikývla. Přesně tohle cítí k Marcusovi, dokonce i tu prázdnotu. Od té doby, co odešel, se v jejím srdci usídlila bolest, která nechtěla pominout.

„Schází ti, že ano?“ zeptala se Tess smutně. „Ano.“

„Takže co s tím míníš udělat?“ Arabella pokrčila rameny. „Nevím.“ „Myslíš, že tě také miluje?“ chtěla vědět Tess. „Tvrdí, že ano.“

Tess se zarazila. „Lord Danvers ti řekl, že tě miluje?“

„Ano…, minulý týden. Poté, co jsme se vrátili z pronásledování Sibyly. Jenže já jsem mu nevěřila. Bála jsem se, aby to netvrdil jen proto, že chtěl vyhrát sázku.“

Její přítelkyně zaváhala. „Arabello, lord Danvers mi nepřipadá jako muž, který ti vyzná lásku, aniž by to myslel vážně. Pochybuji, že to už někdy v životě udělal.“

„Ne, zřejmě ne.“

Jak jsi mu odpověděla?“

Arabella se zarděla. „Obávám se, že jsem trochu zpanikařila. Právě v té chvíli jsem si totiž uvědomila, že ho miluji, a vyděsilo mě to. Řekla jsem mu, že jsem vyhrála a že si ho nevezmu a aby raději hned odjel.“

„Tak proto opustil Danvers Hall? Tys ho vyhnala.“ „Ano.“

„Nu,“ řekla Tess pomalu, „ doufejme, že není pozdě dát všechno do pořádku. Ne, pokud se vzájemně milujete.“

Arabella znejistěla. Jenže právě v tom je ten problém. Jak si mám být jistá, že mě miluje? A i kdyby mě teď miloval, skutečně to je navždy? Není nic bolestnějšího než milovat někoho, kdo tvůj cit nemůže opětovat. Vím to, protože jsem to zažila.“

Tess zakroutila hlavou. „Vikomt Underwood tvé lásky nebyl hoden, ale věřím, že lord Danvers ano. Jsem si jistá, že jsi stejného mínění, jinak bys své city nenechala zajít tak daleko. Není to tak?“

„Ano, máš pravdu.“

„Miluješ ho tolik, jako jsi milovala Underwooda?“

„Mnohem víc.“ Její láska k Marcusovi byla mnohem silnější než její první zamilování.

„Pak bys měla přijmout jeho žádost o ruku,“ řekla Tess.

Arabella vyslala k přítelkyni zoufalý pohled. „Manželství by všechno jen zhoršilo. Ma matka mého otce milovala a sama dobře víš, jak to dopadlo.“

Jenže podle toho, co jsi mi říkala, se tví rodiče k sobě vůbec nehodili, což se o tobě a o lordu Danversovi říct nedá.“

„Opravdu?“

Tess se usmála. „Viděla jsem vás spolu a všimla jsem si, jak se na něho díváš. Jak se dívá on na tebe. Copak si neuvědomuješ, že kdykoliv jste spolu, přímo zářite štěstím?“

Arabella udiveně zakroutila hlavou.

„Pokud se ptáš na můj názor, myslím si, že lord Danvers by pro tebe byl ideálním manželem. Zdálo se mi totiž, že vy dva se spolu nikdy nenudíte.“

Arabella si nešťastně povzdychla. Jenže tím si nemohu být jistá.“

„Ne, samozřejmě že ne. V životě není nic jistého, Arabello. Nicméně láskaje něco, pro co se vyplatí trochu riskovat. Copak se skutečně chceš vzdát šance

na šťastnou budoucnost jen kvůli tomu, co se ti stalo před čtyřmi lety?“

Arabella odvrátila hlavu a zahleděla se kamsi do dálky. Marcus ji obvinil, že se nechává ovládat strachem, a měl pravdu. Jenže kdyby ji nemiloval a ona by se sňatkem souhlasila, jak by mohla snést bolest, která by byla mnohem silnější než ta, již zakusila, když ji opustil její snoubenec?

Když stále mlčela, Tess pokračovala: „Kdyby sis byla jistá, že tě miluje, provdala by ses za něho?“

„Ano,“ řekla Arabella tiše.

Tess si povzdychla. „Nu, budeš se muset rozhodnout sama, ale já si nemyslím, že bez něho budeš šťastná. Jenom nezapomeň, že na tebe nebude čekat věčně.“ Tess vstala a podívala se dolů na Arabellu. ‚Asi bys měla riskovat, Arabello, a říct ano. Skutečná láska je příliš vzácná, než aby sis ji mohla nechat proklouznout mezi prsty. Kdybych já dostala druhou šanci, udělala bych cokoliv, jen abych ji nepropásla.“

Tess se obrátila a nechala Arabellu přemýšlet. *Skutečná láska je příliš vzácná, než aby sis ji mohla nechat proklouznout mezi prsty*. Pokud jí Marcus skutečně miluje, pak by byla naprostý blázen, aby dovolila zbabělému strachu ovlivnit celou její budoucnost.

Arabella potřebovala chvíli klidu a soukromí, aby si urovnala myšlenky. Proto odjela domů ještě před čajem a nechala dívky pod dozorem svých sester a přítelkyň. Když se přiblížila k domu a uviděla, že

před vchodem stojí kočár se znakem Danversů, radostí jí poskočilo srdce. Marcus se vrátil!

Rychle seskočila z kočáru a nedočkavě běžela do domu, kde se na chodbě málem srazila se Simpkinem, který jí formálním hlasem oznámil: „Přišla vás navštívit lady Loringová, slečno Arabello."

Arabella ztuhla. Nebyla si jistá, zda správně rozuměla. „Má matka?'

„Ano. Uvedl jsem ji do malého salonu."
Arabella zbledla. Když zůstala bez hnutí stát, Simpkin se zeptal: Jste v pořádku, slečno Arabello?"
„Ano…, já jen… jsem překvapená."

Co chce? Kde se tady vzala? Před čtyřmi lety Viktorie utekla se svým milencem do Brestu ve Francii, kde se tehdy ještě stále válčilo. Cesta byla riskantní a Anglie s Francií neudržovala žádné styky. Nicméně jejich matka o sobě nedala slyšet ani tehdy, když válka skončila a Napoleon abdikoval.

Arabella pomalu došla k salonku a zůstala stát mezi dveřmi.

Viktorie byla každým coulem dáma. Měla prošedivělé vlasy a vypadala velmi elegantně. Svým vznešeným vzezřením a křehkou krásou připomínala Roslyn. Byla stále velmi krásná, a to navzdory tomu, že vychovala tři děti a překonala bouřlivý skandál.

Při pohledu na ni se v Arabelle probudily bolestné vzpomínky. Viktorie vzhlédla a váhavě se podívala na svou dceru. Ve tváři měla vepsánu zranitelnost…, a dokonce strach.

Arabella pevně zaťala pěsti. Nikdy své matce neodpustí, že ji a její sestry opustila a nechala je

napospas nemilosrdné společnosti. Nicméně jistá část jejího srdce byla ráda, že ji zase vidí.

Arabella vešla do místnosti, ale udržovala si odstup. Když ji její matka jen mlčky pozorovala, zeptala se: „Co tě k nám přivádí, mamá?“

„Vy, jak jinak,“ přišla tichá odpověď. „Chtěla jsem vědět, jak se daří mým dcerám.“

Arabella se nemohla zbavit hořkosti, jež se ji odrážela v hlase. „Po čtyřech letech, kdy jsi o sobě nedala ani vědět, tě najednou zajímá, jak se nám daří?“

„Vždy mě to zajímalo. Jsem ráda, že tě zase vidím.“ Viktorie poplácala dlaní vedle sebe na měkkou pohovku. „Mohla by sis ke mně sednout?“

„Raději zůstanu stát.“

Matka se smutně pousmála. „Vím, že mi nikdy neodpustíš. Říkala jsem mu to.“ „Komu?“

Viktorie si povzdychla. „Lordu Danversovi.“

Arabella se zamračila. „Co on s tím má společného?“

„Způsobil, že jsem tady. Jeho lordstvo pro mě minulý týden poslalo svou loď, která mě dovezla do Anglie. Jeho tajemník na mě včera čekal v Doveru a dnes mě dovezl sem.“

Marcus vyhledal její matku ve Francii? Arabella nechápala, co se děje. „Z jakého důvodu?“

„Poněvadž doufal, že se mohu se svými dcerami znovu usmířit. Chtěl, abych ti vysvětlila, proč jsem to udělala…, a abych se ti omluvila.“

Arabella udiveně zírala na svou matku. Jaké bys mi mohla dát vysvětlení, které by omluvilo to, co jsi udělala? Opustila jsi své děti a šla jsi svou cestou.

Odešla jsi bez jediného slůvka rozloučení a pak jsi nás nechala, abychom se samy vyrovnaly s otcovou smrtí i se skandálem, za který jsme nemohly.“

Je mi to tak líto, Arabello.“

Arabella se hořce usmála. „Na to je už pozdě. Všechno se to stalo tak dávno, že si nejsem jistá, zda má vůbec cenu o tom ještě mluvit.“

Viktorie zvedla ruku. „Prosím, copak mě nemůžeš alespoň vyslechnout?“

„Dobře tedy,“ řekla Arabella po chvíli. „Raději se posaď.

Je to dlouhý příběh.“

Arabella se váhavé posadila do protějšího křesla. Její matka dlouho pozorně sledovala její tvář a pak začala: Je mi skutečně líto, že jsem ti zničila život, Arabello. Nikdy jsem nechtěla tobě ani Roslyn a Lily ublížit.“

„Ale ublížila, mamá.“ Hrdlo se jí sevřelo dlouho potlačovanou bolestí. „Víc, než si vůbec umíš představit. Všechny nás tvůj odchod zničil, zvláště pak Lily. Celé týdny plakala a nebyla k utišení.“

„Já… vím. Měla jsem myslet na to, co se stane. Měla jsem myslet především na své dcery. Nicméně jakmile jsem udělala první krok, nešlo ho vzít zpět.“

„Nechápu proč.“

Viktorie si skousla spodní ret. Jistě víš, že jsem s tvým otcem byla velmi nešťastná.“

„To samozřejmě vím,“ řekla Arabella kousavě. Jak bych to taky nevěděla po všech těch hádkách, kterých jsem byla svědkem? Jenže svým neštěstím nemůžeš omluvit to, co jsi udělala.“

Viktorie sebou trhla, jako by dostala prudkou ránu. „Zřejmě ne, ale byla jsem tak sama. Zřejmě víš i to, že tvůj otec měl spoustu milenek.“

„Toho si nešlo nevšimnout,“ řekla Arabella chladně.

„Zprvu byl Charles diskrétní, ale když mi je začal veřejně metat do tváře, nemohla jsem to už déle snést.“

„Tak sis našla milence, aby ses mu pomstila.“

„Nebylo to tak jednoduché, Arabello. Ano, zřejmě jsem chtěla pomstu, ale především… Byla jsem tak sama. Henryho Vachela jsem poznala v Londýně. Přijel do Anglie jako chlapec poté, co jeho rodiče zemřeli pod gilotinou. Jeho matka byla Angličanka a její rodina se ho ujala. Henry byl ke mně tak laskavý a něžný… Tvůj otec si mě vůbec nevšímal. Kdo by se mohl divit, že jsem nedokázala odolat?“

Když Arabella stále mlčela, Viktorie pokorně sklonila hlavu a pokračovala: Jakmile se to tvůj otec dozvěděl, byl vzteky celý nepříčetný. Připadalo mu přirozené, že má milenky, ale od své ženy vyžadoval věrnost. Charles chtěl, abych odjela z Anglie a už se tady nikdy neukázala. Vyhrožoval, že pokud to neudělám, zabije Henryho. Věděla jsem, že je toho schopen.“

Arabella se nedůvěřivě ušklíbla. „Tohle nám papá neříkal. Tvrdil, že jsi podlehla nemravné vášni a že jsi se svým milencem utekla do Francie.“

„Samozřejmě že tvrdil takové nesmysly, poněvadž chtěl, abych byla viníkem. Ale nebyla to pravda. Já jsem Henryho nemilovala. Tehdy ne. A odešla jsem jen proto, že to chtěl váš otec.“

Arabella zakroutila hlavou. „Papá byl o dva týdny později zabit v souboji. Mohla ses vrátit.“

„Ne, nemohla,“ řekla Viktorie lítostivě. „Nezapomínej, že byla válka. O Charlesově smrti jsem se dozvěděla až po několika měsících. Chtěla jsem se vrátit, ale Lionel mě nesnášel za to, co jsem udělala. Pošpinila jsem jméno rodiny. Přísahal, že pokud se vrátím, vydědí vás a vyžene na ulici. Myslela jsem, že pro vás bude lepší, když zůstanu tam, kde jsem.“

Arabella zaváhala. Je to pravda, že jejich matka na ně zcela nezapomněla? Nebylo těžké uvěřit, že je jejich nevlastní strýc chtěl vyhodit na ulici, protože o ně nikdy nestál. Jenže to zcela nevysvětluje matčiny činy. „Mohla jsi nám napsat.“

„To jsem také udělala. Celý rok jsem týden co týden psala dlouhé dopisy, v nichž jsem se snažila všechno vysvětlit a žádala jsem vás o odpuštění. Henry využil svých známostí, aby dopisy došly do Anglie, ale až donedávna jsem nevěděla, co se s nimi stalo. Lionel je všechny spálil.“

Jak to můžeš vědět?“

„Váš majordomus to řekl lordu Danversovi. Kdykoliv přišel můj dopis, Lionel se rozčílil a bez váhání jím mrštil do ohně. Pokud mi nevěříš, můžeš se zeptat Simpkina. Lionel mé tolik nesnášel, že mezi námi zamezil jakékoliv komunikaci.“

Arabella musela uznat, že to znělo věrohodně. Zmateně hleděla na svou matku a nevěděla, zda jí může věřit. Byl příběh pravdivý? Skutečně Viktorii vyhnal z Anglie její manžel a pak jí její nevlastní

bratr nedovolil, aby se vrátila? Pak jim otec zřejmě lhal i o tom, že byla svému milenci zcela oddána.

Arabella si odkašlala, přesto však měla zastřený hlas. „Říkala jsi, že tehdy jsi Vachela nemilovala. Jak tomu mám rozumět?“

Viktorie se smutně usmála. „Zprvu se jednalo jen o fyzickou potřebu, ale časem mé city začaly sílit. Henry stál vedle mě, když jsem neměla kam jít. Nejen že mi nabídl pomoc, ale sdílel se mnou i mé vyhnanství. Odjeli jsme do domu jeho otce v Bretani. Málokterý muž by byl tak ohleduplný a nesobecký. Nakonec jsem se do něho zamilovala a stala jsem se jeho ženou, Arabello. Už nejsem lady Loringová. Jsem madame Vachelová. Máš nevlastního otce.“

Arabella mlčela. Nemohla uvěřit, že se její matka znovu provdala, nicméně mnohem překvapivější pro ni byla matčina zpověď. Celou dobu si se sestrami myslely, že je matka opustila, protože se bláznivě zamilovala. Ted se však zdá, že to nebyla pravda.

Její myšlenky přerušil tichý matčin hlas. „Myslíš, že mi někdy dokážeš odpustit, Arabello?“

Arabella odvrátila zrak. Byla zmatená tím, že celou dobu matku obviňovala neprávem. Ani si nedovedla představit, jak musela celou tu dobu trpět. Přesto však její ztráta byla stále příliš bolestná. Všechen ten hněv a lítost nemůže prostě jen tak zmizet.

„Budu o tom uvažovat,“ řekla Arabella nakonec.

„Samozřejmě že potřebuješ čas, aby sis všechno nechala projít hlavou. Také pochopím, pokud mi

neodpustíš.“ Viktorie smutně svěsila ramena. „A jestli chceš, ihned se vrátím zpátky do Francie.“

„Nevím, nejsem si jistá.“ Arabella zvedla ruce a prsty si třela bolavé spánky. „Nemohu to jen tak rozhodnout. Nejdříve musím mluvit s Roslyn a s Lily.“

„Chtěla bych je vidět,“ řekla Viktorie váhavě.

„Nejsem si jistá, zda ony budou chtít vidět tebe. Lily je velmi zraněná a stejně tak Roslyn.“

‚Já… chápu.“ Viktorie pokrčila rameny. „Pokud se mnou budete chtít mluvit, budu v Red Boar v Chiswicku. Henry přijel do Anglie se mnou a chce se sejít se svou rodinou.“

Když její dcera neodpovídala, Viktorie pomalu vstala a vydala se ke dveřím. Tam se zastavila a se sklopenou hlavou řekla: „Bůh tě opatruj, mé dítě.“

Arabellino srdce se sevřelo bolestí, a když Viktorie bez dalšího slova opustila místnost, vyskočila a utíkala za ní.

„Mami!“

Viktorie se zastavila a obrátila se. „Promluvím si s Roslyn a Lily a pokusím se jim to vysvětlit.“

Viktorie se hořce usmála. „To je všechno, co po tobě žádám.“

Arabella stála na dlouhé chodbě a pozorovala, jak její matka odchází. Hlavou jí vířily stovky myšlenek a zmítaly jí protichůdné emoce od hněvu k naději, až ji napadla otázka odpuštění.

Je jisté, že Viktorie udělala neomluvitelnou chybu, k níž však byla dohnána svým manželem a nevlastním bratrem. Možná mluví pravdu. Možná na ně nezapomněla. Musí o tom přesvědčit Roslyn a Lily.

Šance získat zpět jejich matku je příliš vzácná, než aby ji nechaly bez povšimnutí.

Když Arabella sdělila sestrám šokující zprávu o návštěvě jejich matky, Lily zbledla a Roslyn se zamračila. Obě však dychtivě naslouchaly a nechaly Arabellu, aby dopodrobna popsala svůj rozhovor s matkou a vypočetla všechny důvody, proč by jí měly odpustit.

Bouřlivá diskuse začala až poté, když se dívky vzpamatovaly. Přesně jak Arabella předpokládala, největším odpůrcem byla Lily. Nebála se však ani tak o sebe jako o Roslyn.

„Uvědomuješ si konečné důsledky, Roslyn?“ zeptala se Lily. „Teď, když jsme se konečně vrátily do společnosti, se s matkou znovu objeví i skandál. Mně je to celkem jedno, protože se stejně nikdy nechci vdát, ale pokud vím, ty ano. Když se matka vrátí zpátky, citelně sníží tvou šanci na vhodného manžela.“

Roslyn přikývla. „Asi ano, ale stejně si myslím, že to je riziko, které musíme podstoupit.“

Nakonec se rozhodly, že matce odpustí. Viktorie je jednou jejich matka a ony ji chtějí zpátky, ať už v minulosti udělala cokoliv, a je jedno, co to bude stát.

Bylo už po půl osmé večer, když Arabella nechala přistavit starý kočár Danversů, který je měl dopravit do nedalekého hostince, v němž se jejich matka ubytovala. Cestou skoro nemluvily, a když před hostincem vystoupily z kočáru, Lily šla jako poslední. Když je uvedli do malého salonu, stála nejblíže dveřím, které se po chvíli pomalu otevřely.

Na zápraží stála Viktorie, jako by se bála vejít dál. Pohledem klouzala z jedné dcery na druhou, dokud Arabella nepřerušila napjaté ticho. Jsme rády, že jsi se vrátila, mami.“

Viktorie se zachvěla a rozpažila ruce. ‚Ach, má nejdražší děvčata…“

Lily tiše zavzlykala a vrhla se matce do náruče. Viktorie pak objala obě mladší dcery a za chvíli se všechny smály a plakaly zároveň.

Netrvalo dlouho a Arabella si všimla, že nejsou v místnosti samy. Přidal se k nim gentleman, který za sebou v tichosti zavřel dveře.

Viktorie se konečné vzpamatovala natolik, aby se uklidnila a představila dcerám svého nového manžela. Tmavovlasý Henry Vachel byl vážný a mlčenlivý, ale ochranitelsky stál vedle Viktorie, za což ho měla Arabella ihned ráda. Když se Viktorie usmála a řekla mu, že se může vrátit do jejich ložnice, aby měly s děvčaty soukromí, zdálo se, že si oddychl.

Jakmile monsieur Vachel odešel, posadily se do křesel poblíž krbu. Následovaly slzy, omluvy a vysvětlení všeho, co se stalo. Viktorie chtěla vědět o všem, co se během její nepřítomnosti odehrálo, a pozorně naslouchala vyprávění svých tří dcer.

Když konverzace začala váznout, Viktorie vznesla téma jejich budoucnosti. „Lord Danvers mi řekl, že se žádná z vás nechce provdat.“ Podívala se na své dcery, ale nakonec se pohledem zastavila u Arabelly. „Vím, že za vaši nechuť k manželství mohu já.“

Arabella se suše usmála. „Nebyla to jen tvá chyba, mami. Myslím, že značný podíl viny na tom nese i otec.“

„Ano. to jistě ano, ale já jsem vám dala špatný příklad. Přesto bych nechtěla, abyste si kvůli tomu zkazily život.“

Arabella zvážněla. I ona už došla k podobnému názoru. O své budoucnosti nemůže rozhodovat podle toho, co viděla u svých rodičů.

Než stačila cokoliv říct, Viktorie se naklonila dopředu a z vážným výrazem řekla: „Upřímně lituji toho, že jsem se provdala za vašeho otce. Arabello, ty jsi ale moudřejší a silnější než já. Nesmíš dopustit, aby ti naše chyby zkazily život.“

Možná jsem skutečně silnější než matka, pomyslela si Arabella, ale moudřejší těžko. Příliš dlouho se nechala ovlivňovat svým strachem. Je načase, aby s tím přestala.

„Nesmíš všechna manželství soudit podle toho, co se odehrávalo mezi mnou a tvým otcem,“ pokračovala Viktorie. „To, že jsme spolu nedokázali vyjít, ještě neznamená, že to v jiných případech není možné.“

Jsem si toho vědoma, mami.“

„Můžeš získat lásku a být šťastná. Mně to trvalo trochu déle, ale také jsem se dočkala. Až teď vím, že Henry je ten pravý a že ho skutečně miluji. Celou tu dobu jsem měla pravou lásku přímo na dosah ruky a nevěděla jsem o tom. Možná i ty máš tu svou jen kousek od sebe. Stačí jen natáhnout ruku.“

Arabella se podívala na svou matku. „O čem to mluvíš?“

„O tom, že jsi našla dobrého muže, Arabello. Lord Danvers pro tebe udělal mnoho dobrého, Arabello. Musí mu na tobě opravdu záležet. Jinak by se tolik nesnažil, aby nás dal znovu dohromady.“

Až teď si Arabella uvědomila, že Marcus pro ni dělal mnohem víc, než bylo jeho povinností poručníka. Věděla, že pokud chce důkazy o tom, že mu na ní záleží, nemusí chodit daleko. Ale znamená to, že ji skutečně miluje, jak tvrdí? Zoufale doufala, že ano.

„Asi mu na mně opravdu záleží,“ zamumlala Arabella.

Viktorie přikývla. „Rozhodné není jako tvůj otec. Dovedeš si představit Charlese, že by pro někoho udělal to, co lord Danvers pro tebe?“

Ne, to rozhodně ne. Marcus je skutečně naprosto jiný než její otec.

„Tobě na lordu Danversovi záleží, Arabello?“ zeptala se Roslyn.

Arabella chvíli váhala. „Ano, velmi.“ Omluvně se podívala na Lily. „Přísahala jsem, že se do něho nezamiluji, ale nakonec jsem neměla na výběr.“

Roslyn se usmála. „Doufám, že budeš šťastná, Arabello. Pokud ho miluješ, na ničem jiném nezáleží.“

Nicméně Lily nesouhlasila. „To přece vůbec není pravda, Bello. Underwooda jsi taky milovala, a jak to dopadlo. Nechci, abys udělala stejnou chybu.“

Já vím,“ řekla Arabella tiše. Jenže Marcus tvrdí, že mě miluje.“

„Totéž říkal i Underwood, ale nebyla to pravda. Jak si můžeš být jistá tím, že Marcus nelže.“

Arabella pokrčila rameny. „Nemohu si tím být jistá, ale chci mu věřit.“

Lily stále nebyla přesvědčená. „Pokud se za něho provdáš, může ti ze života udělat peklo jako otec naší matce.“

Jsem ochotná riskovat.“

Vlastně jí nic jiného nezbývalo. Zoufale toužila po hluboké lásce, o níž mluvila Tess. O té lásce, kterou její matka našla ve svém druhém manželství. Doufala, že ji Marcus miluje. Ale i kdyby tomu tak nebylo, bez něj by byl její život prázdný a smutný.

„Lily…,“ začala Arabella a nevěděla, jak má pokračovat. Nakonec se usmála. „Chci si Marcuse vzít za muže, protože bez něho nedokážu žít. Je to prosté.“

Ustaraný výraz z Lilyiny tváře zmizel. „Pokud si ho skutečně chceš vzít…“

„Ano, chci. Chci to celým svým srdcem.“

„Díky bohu,“ zamumlala Viktorie.

Arabella zachytila šťastný pohled své matky a zhluboka se nadechla.

Provdat se za Marcuse nemusí být tak snadné, jak se zdá. Po všem, co mu řekla, by ji teď zřejmé nejraději viděl v samotném pekle. Rozzlobila ho, když odmítla uvěřit, že ji miluje, a rozzlobila ho ještě víc, když se za něho odmítla provdat.

Snad se jí ho však povede přesvědčit, aby jí odpustil. Začne s tím, že uzná jeho výhru. Měla by mu dát co nejrychleji vědět, že konečně přišla k rozumu. A pokud ji Marcus miluje jen z poloviny tolik jako ona jeho, nedovolí uražené pýše, aby stála v cestě jejich štěstí.

18

Jak bych se měla nejlépe omluvit? Jsem si jistá, že to Marcusovi dlužím.

z Arabellina dopisu přítelkyni Fanny

„Co se to s tebou zatraceně děje, Marcusi?“ vykřikl Heath, když stěží uskočil před Marcusovým rapírem.

Marcus se zastavil uprostřed prudkého výpadu, sklopil zbraň a ztěžka oddechoval.

„Co kdybychom toho dneska nechali?“ řekl Drew, který stál opodál. „V tomhle stavu jsi zatraceně nebezpečný.“

Marcus si prsty pročísl vlasy. „Omlouvám se, Heathe. Měl bych svůj vztek držet na uzdě.“

„To jsem rád, že si to uvědomuješ,“ utrousil Heath. „Byl bych rád, kdybys na své trápení konečně našel nějaký lék. Co ses vrátil do Londýna, koušeš kolem sebe jako zraněný vlk.“

Já vím.“ Ať se snažil sebevíc zapomenout, neustále před sebou viděl Arabellinu krásnou tvář a v uších slyšel slova jejího odmítnutí.

„Proč slečnu Loringovou prostě nepopadneš, nehodíš si ji přes rameno a někam s ní neodjedeš?“ navrhl Heath. „Někam daleko od lidí, kde budete jen sami dva. Po měsíci se ti ji jistě podaří přesvědčit, že ji miluješ.“

Něco podobného už Marcuse také napadlo, ale vždy tuto možnost odmítl. „Nebudu se chovat jako nějaký barbar.“

„Pak bys měl udělat něco jiného, ale pokud možno ještě dřív, než nás rozsekáš na kusy. Jsem si jistý, že bys toho pozdtji litoval.“

„To zcela jistě.“ Marcus se suše ušklíbl a ustoupil stranou, aby dal možnost Drewovi, který s připravenou zbraní čekal, až přijde na řadu.

Marcus věděl, že pokud to bude nutné, nakonec Arabellu stejné unese. Rozhodně se nemíní smířit s porážkou. Teď však pracoval na jiném plánu. Jeho právník už dávno sepsal dokument, v němž se Marcus zavazuje, že Arabelle a jejím sestrám dává naprostou nezávislost, nicméně ještě stále ho neodeslal, poněvadž přemýšlel, jak by ho co nejlépe využil ve svůj prospěch.

Mezitím začal pomalu chladnout. Když Arabella minulý týden odmítla uvěřit tomu, že ji miluje, nejraději by ji uškrtil holýma rukama. Ještě nikdy k žádné ženě nic takového necítil, a když mu Arabella jeho vyznání mrštila k nohám, odcházel ze zaťatými pěstmi a se skřípějícími zuby.

Ještě stále se musel ovládat, aby se nevrátil na Danvers Hall, nepopadl Arabellu za ramena a prudce s ní nezatřásl. Udělala velkou chybu, když dovolila,

aby minulost ovlivnila její budoucnost. Byl si jistý, že jí schází. Stejně jako ona schází jemu…

Náhle jeho chmurné myšlenky přerušil zvuk klepadla u hlavních dveří. Marcus však věděl, že jeho majordomus vše vyřídí, a nevěnoval tomu valnou pozornost. Nicméně jen do té doby, dokud neuslyšel známý hlas. Arabella. Marcus cítil, jak se mu sevřel žaludek.

Předpokládal, že se přišla dožadovat své nezávislosti, ale přesto přistoupil blíže ke dveřím, aby lépe slyšel.

Jeho lordstvo je zaneprázdněno, slečno Loringová," ozval se přísný Hobbsův hlas.

„Řekla bych, že se zase procvičuje v šermu. Věřím však, že mě přijme."

Nastala chvíle ticha, kdy Hobbs zvažoval, zda má šanci dámu odmítnout. Zřejmě pochopil, že by jeho snaha byla zbytečná, a proto řekl: „Pokud byste laskavé chvíli počkala, slečno Loringová, podívám se, zda vás Jeho lordstvo přijme."

Je zbytečné, abychom se drželi všech ceremonií, Hobbsi…, jmenujete se tak, že?"

„Ano, madam, jmenuji se Hobbs."

„Nu, Hobbsi, jsem si jistá, že mou návštěvu v domě starého mládence shledáváte jako nevhodnou, a za jiných okolností bych s vámi souhlasila. Ujišťuji vás, že obvykle se chovám řádně a přesně podle pravidel. Tentokrát však musím nutně mluvit s lordem Danversem. A jelikož je můj poručník, věřím, že má návštěva v jeho domě není až tolik pobuřující."

„Zřejmě máte pravdu," odpověděl lokaj.

„Takže mi dovolíte, abych ho viděla?“

„Dobře, slečno Loringová, pokud na tom trváte…, následujte mé.“

„Nemusíte se obtěžovat. Cestu už znám.“

Na mramorové podlaze se ozval klapot střevíčků a o chvíli později se ve dveřích objevila Arabella. Ačkoliv byl na to Marcus připraven, při pohledu na její tvář se mu zachvělo srdce. Když se zastavila a pohledem zkoumala místnost, lomcoval jím žár a hlad. Pak se jejich pohledy střetly a celým jeho tělem projela vlna touhy a něhy.

Usmála se na něho tak něžně, že málem přišel o rozum.

Poté se Arabella podívala na dva gentlemany, kteří přerušili souboj a čekali na vysvětlení. „Pánové, doufám, že mi odpustíte, že vás opět ruším. Zřejmě mě musíte považovat za velmi otravnou.“

Vévoda z Ardenu povytáhl obočí. „Zdá se, že vtrhnout sem bez ohlášení a překvapit nás uprostřed tréninku se stává vaším zvykem, slečno Loringová.“

Nicméně odpověď markýze z Claybournu byla méně kousavá. Oči mu zářily a na rtech se objevil rozpustilý úsměv. „To však neznamená, že by takové vyrušení nebylo příjemné. Jsem rád, že vás opět vidím.“

Krátce se podívala na Marcuse. „Vadilo by vám, kdybych vám na chvíli unesla vašeho přítele?“

„Můžete klidné zůstat tady, slečno Loringová,“ řekl vévoda. „Právě odcházíme.“

Arabella byla ráda, že se vévoda má k odchodu, poněvadž zcela očividně neměl radost z toho, že ji tady vidí. Pochybovala, že by se jí podařilo získat ho

na svou stranu, i kdyby se o to snažila. Vévoda došel ke stolu, kde odložil svůj rapír, a po zdvořilé úkloně opustil místnost. Chvíli nato ho následoval i markýz, který se však na Arabellu povzbudivě usmál.

Když byli konečně sami, Arabella se pomalu obrátila k Marcusovi. Prozatím neřekl ani slovo a ona netušila, co si o tom má myslet. Jediné, čím si byla jistá, bylo to, že je neskonale šťastná, že ho vidí. Nejraději by se mu vrhla do náruče, přitiskla se k němu a zlíbala jeho krásnou tvář.

Po týdnu hlubokého zoufalství a mizérie si uvědomila, jak hluboce Marcuse miluje a jak silně po něm touží.

Nicméně nezdálo se, že by byl Marcus rád, že ji vidí. Zamračeně ji pozoroval a zřejmě čekal, co se bude dít.

„No tak, drahá, čemu tentokrát vděčím za tvou návštěvu?“ zeptal se, když stále mlčela.

Arabella cítila, jak jí pokleslo srdce. Váhavě přistoupila blíž. „Chtěla jsem ti poděkovat, že jsi ve Francii vyhledal mou matku a přivezl ji zpátky domů. Musel jsi s tím mít spoustu starostí a náleží ti za to můj nehynoucí dík.“

„To je zbytečné. Konal jsem jen svou povinnost poručníka. Pokud jsi přišla, abys zjistila, jak je daleko ta věc ohledně tvé nezávislosti, pak můžeš být klidná. Potřebné dokumenty jsou již napsány a teď jen leží na mém stole a čekají, až je podepíšu.“

Arabella se usmála. „Děkuji, ale tohle není hlavní důvod mé návštěvy.“

„Tak proč jsi přišla?“

„Vlastně… jsem tady, abych přijala tvou žádost o ruku.“ Nastalo napjaté ticho. Marcus ji zachmuřeně pozoroval. Jsi těhotná?“

Arabella cítila, jak zrudla. „Ne, nejsem. V tomhle ohledu je všechno v pořádku. Podle Fanny je možnost, že bych otěhotněla jen velmi mizivá, poněvadž jsme spolu strávili jen několik nocí.“

Marcusův výraz zůstal stále stejně neproniknutelný. „Občas stačí jen jedna noc, aby žena otěhotněla. Ale pokud to není dítě, co tě tedy přimělo změnit názor?“

„Myslela jsem, že budeš rád,“ řekla Arabella sklesle.

„To záleží na tom, proč ses tak rozhodla.“ Marcus si založil ruce na hrudi a tázavě se na ni podíval. „Přece jsem ti říkal, Arabello, že o manželství z rozumu nestojím.“

„Ani já ne. Stejně jako ty chci svazek z lásky.“

„Opravdu?“

Najednou si připadala zranitelná. „Měl jsi pravdu, Marcusi, nechala jsem se ovládat svým strachem. Bála jsem se tolik, že jsem raději ani nechtěla riskovat. Ale nakonec jsem se stejně neubránila.“

„Chceš tím říct, že mě miluješ?“ „Ano, miluji tě.“

Nedůvěřivé si ji prohlížel. „Proč bych ti měl věřit. Možná se mýlíš.“

Arabella zakroutila hlavou. Bylo zřejmé, že jí Marcus jen tak snadno neodpustí, ještě více se však bála toho, že mu na ní už nezáleží. „Ne, nemýlím se. Miluji té, Marcusi.“

„Měla bys mě o tom přesvědčit.“

Ta slova zněla jako výzva.

Nervózně se na něho usmála. „Co musím udělat, abych tě přesvědčila? Mám kleknout na kolena a odprosit tě?“

Když se mu v očích pobaveně zablýsklo, Arabella si oddychla.

„Řekl bych, že to není špatný nápad, po všem tom utrpení, co jsi mi způsobila.“

Jenže já jsem také trpěla,“ namítla Arabella vášnivě. „Od té chvíle, co jsi odešel, mi bylo neustále mizerně. Strašně jsi mi chyběl.“ Když Marcus neukázal ani náznak slitování, rozhodla se, že ho o své lásce musí přesvědčit. „Spolu s tebou odešla i část mého srdce.“ Arabella si přitiskla ruce k hrudi. „Cítila jsem se bez tebe tak prázdná. Nemohu bez tebe žít. To, co k tobě cítím, Marcusi, je láska,“ trvala na svém, přičemž opakovala podobná slova jako Marcus před týdnem.

Když neodpovídal, zkoumavé se mu zahleděla do očí. „Tvrdil jsi, že mě miluješ.“

Marcus povytáhl obočí. Jenže to bylo před týdnem. Možná jsem ztratil zájem.“

Ztěžka polkla. „Možná ano, ale stejné chci být tvou manželkou, poněvadž bez tebe nemohu žít.“

Zdálo se, že jí ještě stále neodpustil. „Obávám se, že to nestačí.“

Jak to myslíš?“

„Nechci jen tvou lásku, Arabello, ale i tvou důvěru.“ ‚Já ti věřím, Marcusi.“

„Uvěříš mi i tehdy, když ti řeknu, že tě miluji a že ti budu věrný do konce svého života?“ Marcus ji napjatě pozoroval.

„Ano,“ vydechla Arabella se šťastným úsměvem na rtech. „Ty totiž nejsi jako můj otec.“

Když jeho výraz konečně zněžněl, Arabella ucítila, jak jí zase začalo pravidelně bít srdce.

Jsem rád, že sis to uvědomila, lásko.“ Udělal několik kroků dopředu. „Pak bych si té snad mohl vzít.“

Nebýt pobaveného výrazu v jeho očích, Arabellu by jeho váhavá slova vyděsila. Věděla však, že ji Marcus záměrně provokuje. „Snad? Jak to myslíš? Vždyť jsi mě požádal o ruku už před několika týdny.“

Jenže teď, když vím, že souhlasíš, nemám zas až tolik naspěch.“

Arabella založila ruce v bok. „Myslím, že jsem se ti už omluvila.“

„Nevím, jestli to stačilo. Zjišťuji, že tvá pokorná stránka se mi celkem líbí.“

„Sám jsi říkal, že bys pokornou ženu nechtěl.“

„To máš sice pravdu, ale příště si dám raději pozor na to, co říkám.“

„A co bude teď? Chceš svou žádost vzít zpět?“

„Pokud ano?“

Arabellin pohled spočinul na zbraních, které ležely na stole. Popadla jeden z rapírů a namířila jím Marcusovi přímo na hrud. „Měl bys vědět, že když mě záměrně provokuješ, neměl bys nechat kolem povalovat zbraně.“ Lehce zabodla ocelový hrot do Marcusovy košile. „Ted odpověz. Chceš si mě vzít? Varuji tě, pokud odmítneš, mohla bych ti škaredě ublížit.“

Marcus ji se smíchem popadl za zápěstí, lehce jí vykroutil zbraň z ruky a odhodil ji na zem. Pak silnou paží objal Arabellu v pase a přitiskl si ji do náruče. „Drahá, ty mě vždy dokážeš rozesmát.“

„Skutečně?“ zeptala se Arabella a usmívala se.

„Ano, a ty to moc dobře víš. Miluji každičký záblesk v tvých očích. Miluji tvůj smích. Miluji tě naprosto celou, Arabello.“

„Takže si mě vezmeš?“

„Ano, ale nejdříve ti chci něco dát.“

„Co je to?“

„Pojď se mnou.“

Marcus vzal Arabellu za ruku a vedl ji ze salonu, přes dlouhou chodbu až do velké místnosti, která zřejmě byla jeho pracovnou. Zastavil se až před masivním stolem, odkud vzal dva popsané listy papíru a podal je Arabelle.

„To jsou dokumenty týkající se mé nezávislosti?“

„Ne.“

„Tak co je to?“ „Přečti si to sama.“

Arabella se začetla do prvního listu, pak se vrátila zpátky na začátek, aby si ověřila, zda dokument pochopila správně, a když dočetla i druhý, oči se jí zalily slzami. Marcus od Winifred koupil celý areál školy a přepsal jej na Arabellu.

„Ty jsi mi koupil školu?“

„Ano, a než stačíš cokoli říct, není to žádná charita. Za prvé jsi tvrdě pracovala, a proto ti právem náleží a za druhé jsem ti ji chtěl dát jako svatební dar.“

„Děkuji ti, Marcusi,“ hlesla Arabella. „Udělal jsi mi obrovskou radost.“

Odložila papíry na desku stolu, přistoupila k Marcusovi a objala ho kolem krku. „Už jsem ti řekla, jak moc té miluji?“

„Ano, ale chci to slyšet znovu. Tvého vyznání se nikdy nenabažím.“

„Miluji tě, Marcusi.“

Marcus se šťastně usmál. Já vím, nemůžeš si pomoct.“

Arabellino srdce přetékalo láskou a štěstím. Marcus věděl, že časem zjistí, jak moc ho miluje. Rozuměl jí lépe než ona sama sobě. Jste velmi samolibý, můj arogantní pane.“

V modrých očích mu tančily jiskřičky smíchu. „Až teď, má drahá. Ještě před deseti minutami jsem se třásl strachy.“

„Miluji tě, Marcusi. Miluji tě tolik, až to bolí, a vždy té budu milovat.“

Jsem na tom stejně.“ Usmál se. „Musím se přiznat, že jsem neměl v úmyslu dát ti své srdce, i když jsi mě od první chvíle zaujala. Když jsi mi začala vyhrožovat mým vlastním rapírem, věděl jsem, že tě chci ve své posteli. Nikdy mě však nenapadlo, že tě začnu milovat.“ „Skutečné?“

„Skutečně.“ Sklonil hlavu, aby ji políbil. „Děkuji, Marcusi,“ vydechla Arabella. „Za co?“

„Že ses nevzdal. Že jsi mi dal důvod, abych znovu začala riskovat. Že jsi mi otevřel srdce.“

Bříškem palce ji pohladil po tváři. „Nikdy ti neublížím, Arabello. Nikdy. Máš na to mé slovo. Budu tě milovat až do konce svých dnů.“

Arabella na malou chvíli zavřela oči. „Bála jsem se, že jsem tě svou tvrdohlavostí ztratila.“

Marcus ji vzal za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. „Vůbec ne. Jen jsem plánoval další strategii útoku.“

Arabella se zasmála., Já jsem zase plánovala tu svou. Řekla jsem své matce, že k tobě půjdu a vyznám se ti ze svých citů, a že pokud to nepůjde jinak, přemluvím tě k další sázce. Ona si však myslela, že to nebude nutné.“

„Takže tvá matka souhlasí?“

„Ano. Už se nemůže dočkat, až budeme mít svatbu. Na první pohled jsi ji okouzlil tak jako všechny ostatní ženy.“

„Všechny ne. Okouzlit tebe mi trvalo celou věčnost, a to nemluvím o tvých sestrách. Co na to říkají ony?“

Arabella se usmála. „Roslyn je šťastná a Lily doufá, že to dobře dopadne. Vysvětlila jsem jim, že bez tebe nemohu žít.“

Marcus ji políbil s takovou vášní, až se jí podlomila kolena. K jejímu velkému zklamání však polibek po chvíli přerušil. Došel ke dveřím a zamkl je.

„Co to děláš?“ zeptala se Arabella.

Marcus se vrátil zpátky a šibalsky se usmál. „Zjišťuji, jak moc jsme si chyběli.“

Arabelle se divoce rozbušilo srdce. Marcus rozvázal stuhu jejího klobouku a odložil ho stranou a pak totéž učinil s jejím pláštěm, Arabella měla pod ním elegantní modré šaty.

Když ji dovedl k měkké pohovce, Arabella si uvědomila, že se s ní Marcus chce milovat. „Tvůj majordomus bude zděšen,“ řekla s úsměvem. „On a

já jsme nezačali právě nejlépe, a pokud tady mám být paní, nejsem si jistá, zda bych ho dále měla pohoršovat.“

Marcus se ušklíbl a posadil se na pohovku. „Hobbs se bude muset naučit respektovat naše soukromí. Jakmile se staneš mou ženou, ujišťuji tě, že většinu času strávíme za zamčenými dveřmi. Neboj se, nepomačkám ti teď šaty a nezničím účes. Kdoví, jak dlouho bude trvat, než zase dostanu šanci se s tebou milovat,“ zašeptal, přitáhl si ji na klín a něžně začal okusovat citlivý ušní lalůček.

Arabella byla ztracená. „Víš, že jako můj poručník bys mi měl jít příkladem?“ zeptala se touhou zastřeným hlasem.

„To ano, jenže já tvým poručníkem už nejsem. Odted už budu jen tvým milencem a manželem, s čím jsem naprosto spokojený.“

Marcus ji dráždivé líbal na hrdlo, zatímco rukou vklouzl pod lem sukně, pomalu ji hladil po štíhlém stehně, až se prsty dotkl citlivého ženství.

Arabellou projela prudká vlna touhy a instinktivně se vyklenula naproti jeho magickým dotekům. „Marcusi, nemusíš čekat, jsem připravená.“

„To tedy jsi,“ zamumlal Marcus spokojeně a prsty klouzal po vlhké blizné rozkoše..Jenže já tě chci trochu potrestat za to, že jsi mě odmítla.“

„To jsem měla věděl.“

Marcus bříškem palce dál dráždivě kroužil kolem hebkého poupěte, zatímco dlouhým prstem prudce vnikl do vlhké štěrbinky. Arabella ohromeně zalapala po dechu. „To stačí.“ „To si nemyslím.

Přestanu, až mě budeš prosit.“ „Nikdy prosit nebudu.“ „To se ještě uvidí, lásko.“

Sklonil hlavu a její odmítavá slova umlčel svými horkými rty, které byly stejně tak svůdné jako jeho zkušené ruce.

Liskal se s ní tak dlouho, až byla bolavá touhou, a když do ní vsunul tentokrát už dva prsty, hlasitě vykřikla.

„Tiše, maličká, ať nepohoršíš Hobbse,“ připomenul Marcus.

„Nevím, jestli to dokážu.“

Arabella se chvěla po celém tele. Zoufale se přitiskla k Marcusově pevné hrudi a tvář zabořila do ocelové hradby jeho svalů. Bylo to krásné a vzrušující. Jeho doteky jí způsobovaly tak silnou rozkoš, že málem přišla o rozum, ale stejně to nebylo ono. Arabella chtěla, aby ji naplnil. Aby do ní vstoupil a spojili se v jedno tělo. Chtěla, aby cítil její lásku, která ji doslova spalovala.

„Marcusi…, prosím…, vezmi si mě,“ žadonila roztřeseným hlasem.

„Takže mě prosíš?“

„Ano…, udělám, co budeš chtít.“

Arabella v uších slyšela jeho zastřený dech. Marcus ji vzal do náruče a sklouzl z pohovky. Zády ji položil na měkký koberec, a zatímco si překotně rozepínal knoflíky kalhot, spaloval ji roztouženým pohledem. Pak k ní poklekl a položil se do kolébky jejích štíhlých stehen.

Když do ní pomalu vnikal svým dlouhým penisem, hladově líbal její sladké rty. Arabella slastně vzdychla, objala ho dlouhými stehny a pevně

přitiskla, aby ji zcela naplnil. Srdce se jí svíralo láskou a štěstím. Milovala ho tolik, až to málem nešlo snést. Zaklonila hlavu a zavřela oči.

„Ne, otevři své krásné oči, lásko. Chci se do nich dívat, až vyvrcholíš."

Arabella uposlechla a omámeně upírala pohled do nekonečně modrých tůní. Věděla, že v jejích očích vidí lásku a vášeň, neboť totéž viděla ona v těch jeho.

Netrvalo dlouho a oba společně došli bouřlivého vyvrcholení, které je na křídlech lásky vyneslo vysoko až tam, kam mohou jen zamilovaní.

Arabella pak dlouho ležela v bezpečí jeho náruče, hlasitě oddychovala a blažené si vychutnávala kouzelný hřejivý pocit, který ji zcela naplňoval. „Už dlouho vím, že jsi skvělý milenec, ale myslím, že budeš i skvělý manžel."

Marcus se usmál. „Právě o tom se tě snažím přesvědčit už několik týdnů. Jsem rád, že se mi to konečně podařilo."

Natáhla ruku a špičkou prstu přejela po jeho smyslných rtech. Jsem ráda, žes tentokrát vyhrál, ale příliš často s tím nepočítej. Vždycky nevyhraješ," zamumlala Arabella.

„Vím, že pokaždé nevyhraju, a jsem tomu rád." Marcus se na ni svůdně usmál.

„Miluji té, Marcusi. Miluji tě víc, než dokážu říct, ale jelikož jsme ještě nedomluvili podrobnosti našeho sňatku…"

Udiveně povytáhl obočí. „Cože? To že jsme ještě neudělali?"

„Ne, takže bychom se do toho měli pustit."

„Mnohem raději bych se s tebou miloval.“

Když se Marcus naklonil, aby ji znovu políbil, přiložila mu na rty prsty. ‚Je to vážná věc, Marcusi.“

Tiše zasténal. „Dobře tedy, máš mou plnou pozornost, drahá.“

„Chci pokračovat ve vedení školy.“

„Pokud si uděláš čas na naši svatbu a svatební cestu, pak nevidím důvod, proč bys nemohla pokračovat.“

Arabella se s úlevou usmála. Bála se jeho odpovědi, ale měla vědět, že Marcus není stejný jako ostatní gentlemani.

„Za dva týdny škola končí a to pak budu mít času víc než dost,“ odpověděla. „Většina dívek jezdí na letní prázdniny domů a o chod školy se zvládne postarat Jane Caruthersová.“

„Pak je všechno v pořádku. Stejně musíme se svatbou chvíli počkat, aby si nikdo nemyslel, že nějak podezřele spěcháme.“ Políbil ji na špičku nosu. „Chci velkou svatbu. Můžeme se nechat oddat v kostele v Chiswicku a pozvat tam stovky přátel.“

Arabella se zatvářila pochybovačně. „Nejsem si jistá, zdaje kostel dostatečně velký.“

„V tom případě je pozveme alespoň na svatební hostinu do Danvers Hall. Chci, aby o naší svatbě všichni mluvili, a to v dobrém.“

Arabella přikývla. Tohle byl dobrý plán.

„Ráda bych na svou svatbu pozvala i matku,“ řekla Arabella, ačkoliv věděla, že příchod bývalé lady Loringové vzbudí ve společnosti velký rozruch. „A také Fanny Irwinovou. Vím, že je to kurtizána,

ale je to i má přítelkyně a nechci se k ní otočit zády jen proto, že si beru hraběte.“

„Samozřejmě ji pozvi. Požádám svou sestru Eleanor, aby nám pomohla se svatebními přípravami. Bude štěstím celá bez sebe. A co se týče naší svatební cesty, chtěl bych tě na pár týdnů vzít na své panství v Devonshiru, kde budeme mít soukromí. Chtěl bych tě mít alespoň chvíli jen sám pro sebe.“

Arabella se něžné usmála. „To bych byla ráda.“ Pak si však vzpomněla na markýze a na vévodu a ustaraně se zamračila. „Myslíš, že mě tví dva přátelé přijmou jako tvou ženu?“

„Ano, jak jinak? Časem tě dokonce začnou milovat. Mezitím budou rádi, že jsme se konečně domluvili. Tolik jsem se zlobil, že jsem se přestal ovládat a dnes ráno jsem Heatha málem probodl svým rapírem.“

„Vévoda naší svatbou nebude příliš nadšený.“

„Drew je ohledně lásky velmi cynický, ale to jen proto, že ještě žádnou neprožil. Heath má mnohem větší zkušenosti, a tak chápe, že jsem se zamiloval. Oba se však bojí, abys mi příliš neutáhla uzdu.“
Arabella se rozesmála. „Nemám v úmyslu tě vodit na uzdě, stejně jako nechci, abys utáhl uzdu ty mně.“
„Přesné takhle to mezi námi bude.“

Arabella se dívala do těch neskutečně modrých hlubin Marcusových očí a viděla v nich vášeň, lásku a něhu. Pak ji Marcus políbil a z účesu vytáhl ozdobnou sponu..Arabelle se divoce rozbušilo srdce.

„Zdálo se mi, žes říkal něco o tom, že mě nerozcucháš,“ zamumlala Arabella.

„Rozmyslel jsem si to.“ Jeho smyslný, ryze mužný úsměv na ni měl až neskutečný účinek..Jelikož tě až do svatby nebudu moci mít, hodlám využít tuhle příležitost, ať už se to Hobbsovi líbí či ne.“
Arabella se usmála a ochotně se oddala Marcusové vášni.

Epilog

Jsem tak šťastná, že
Marcus vyhrál. Přeji si,
aby stejný osud potkal i
tebe.

z Arabellina dopisu své přítelkyni Fanny

Ještě nikdy jsem nepoznala muže. který by mě učinil šťastnou. Opravdu ti to přeji, Arabello. Pokud se nebojíš, že vzbudím skandál, ráda si na tvé svatbě zatancuju.

z dopisu Fanny své přítelkyni Arabelle

DANVERS HALL, ČERVEN 1817

Když Arabella klesla na židli a šťastně si povzdychla, Roslyn se spokojeně usmála. „Vypadáš nádherně, drahá. Láska ti opravdu sluší.“

Jsi ta nejkrásnější nevěsta, jakou jsem kdy viděla,“ souhlasila Lily.

Všechny tři sestry se sešly v Lilyině ložnici, aby se rozloučily. Byla skoro půlnoc a svatební hostina se blížila ke svému konci.

Lily si sbalila noční košili a několik nejnutnějších věcí, neboť dnešní noc spolu s Roslyn stráví u Tess, aby novomanželům poskytly soukromí.

„Děkuji," řekla Arabella a podívala se na své nádherné svatební šaty, které jí dnes ráno sestry pomáhaly obléknout.

„Pokud mám říct pravdu, tak si krásná opravdu připadám."

Empírové hedvábné šaty barvy slonovinové kosti byly na živůtku a okolo spodního lemu vkusně vyšívány zlatou nití a dokonale ladily s krémovými a zlatými stuhami, které měla Arabella vpleteny do účesu.

Rovněž její sestry v růžových šatech vypadaly nádherně.

Arabella byla ráda, že po hektických přípravách na svatbu mají konečně chvíli klidu jen samy pro sebe. Organizace svatební snídaně a bálu se zhostila Roslyn a jako vždy nezklamala. Všechno běželo jako na drátkách.

„Děkuji ti za tvou snahu, Roslyn," řekla Arabella. „Všechno bylo dokonalé."

Roslyn se usmála. „Ale jdi, nic na tom nebylo."

„To bych neřekla," namítla Lily. ‚Já bych se do něčeho takového ani neodvážila pustit."

„Řekla bych, že rovněž obřad se vydařil," řekla Roslyn a pobaveně se podívala na jejich nejmladší sestru. „Myslím, že se líbil dokonce i Lily."

Lily ohrnula nosík, ale zasmála se. „Kupodivu ano."

Obřad se konal v kostele v Chiswicku za účasti přátel a rodiny. Marcus dnes ráno přijel rovnou do

kostela v doprovodu své sestry Eleanor, tety lady Beldonové a svých dvou přátel, vévody z Ardenu a markýze z Claybournu.

„Bylo dobře, že mohla přijít i matka," dodala Roslyn.

„Ano," souhlasila Lily. „Musíme být hraběti opravdu vděčné, že to všechno takhle zařídil."

Rovněž pomohla i lady Freemantlová, poněvadž Viktorii a jejího francouzského manžela vzala pod svá ochranná křídla. Arabellu hřálo u srdce, že matku přijala většina sousedů a známých, kteří si to nechtěli rozházet u hraběte z Danversu, ačkoliv bývalá lady Loringová byla považována tak trochu za padlou ženu.

Jejich sousedé však museli spolknout mnohem větší sousto, neboť obřadu i následné hostiny se zúčastnila Fanny Irwinová. Roslyn a Lily vzaly Fanny mezi sebe, aby se necítila odstrčená, ale zřejmé to bylo zcela zbytečné, neboť gentlemani byli její přítomností tak nadšeni, že Fanny celou noc protančila.

Fanny před malou chvílí odjela zpátky do Londýna a Tess měla v plánu se co nevidět vydat domů. S ní odjede i Lily, ale Roslyn zůstane, dokud neodejde poslední host.

Arabella si spokojeně oddychla. Celý den si připadala jako v pohádce, ale přesto byla ráda, že už je konec. Hned ráno se s Marcusem vydají na svatební cestu. Měli v plánu navštívit Skotsko a Lake District v severní Anglii a pak nějaký čas pobýt na Marcusově rodovém sídle, aby se Arabella před

návratem do Danvers Hall seznámila s nájemci půdy a s celým panstvím.

Arabella se těšila na svatební cestu i na dnešní noc, poněvadž v poslední době neměli s Marcusem žádné soukromí. Na rtech se jí objevil kradmý úsměv.

Lily si ho však zřejmě všimla, poněvadž se rovněž usmála. „Mýlila jsem se, když jsem tě od svatby s Marcusem odrazovala, Arabello. Už nepochybuji, že s tebou bude zacházet tak, jak si zasloužíš. Je vidět, že tě miluje a že ty miluješ jeho. Přímo zříš štěstím."

„Nikdy jsem netušila, že budu tak šťastná, Lily," řekla Arabella. Jen si přeji, abys stejné štěstí našla i ty."

Lily se zasmála. „No, v manželství to štěstí zřejmě nenajdu. Pokud však budeš mít dceru, budu ráda, když ji budu moci učit správným způsobům a dvorní etiketě."

Arabella se podívala na Roslyn a společně se rozesmály. Lily byla dobrá v mnoha věcech, ale zrovna ve správných způsobech a dvorní etiketě nevynikala.

Obě dívky, Roslyn i Lily, teď budou muset většinu povinností ve škole převzít na sebe, nicméně Arabella věděla, že je škola v dobrých rukou.

„Možná že manželství skutečné není tvým osudem, Lily," řekla Arabella zamyšlené.

Lily si odfrkla. „Kéž bys o tom přesvědčila i Winifred. Její pokusy dohazovačky mě přivádějí k šílenství."

„Dohazovačky?"

„Snaží se nás dát dohromady s Marcusovými přáteli. Tvrdí, že oba potřebují manželku, a dnešní večer prakticky nedělala nic jiného, než se snažila, aby skoro každý tanec protančili se mnou a s Roslyn.“

Arabella se musela usmát. Winifred si vzala velké sousto, pokud předpokládá, že se jí podaří oženit vévodu z Ardenu a markýze z Claybournu. Oba se netají svým odporem k manželství.

„Winifred mé chce dát dohromady s markýzem z Claybournu,“ stěžovala si Lily., Je to ponižující nechat se předvádět jako chovná klisna na trhu.“

Roslyn si nemohla pomoct a musela svou mladší sestru trochu potrápit. „Ale je přece velmi hezký, a navíc má peníze i titul.“

„To sice ano, opravdu je hezký,“ souhlasila Lily, „ale také pořádně namyšlený. Jestli si myslí, že mu padnu k nohám, tak to se šeredně mýlí.“

Arabella tázavě povytáhla obočí. „Tak proto jsi odešla z hostiny? Aby ses vyhnula markýzovi?“

Lily zrudla. „Ano. Přísahám, že jsem ještě nikdy nepotkala otravnějšího muže.“

Když se Roslyn zasmála, Lily po ní střelila rozzlobeným pohledem. Jen se směj, sestřičko. Příště se zase já budu smát tobě. Winifred se mi svěřila, že na příštím plese se tě pokusí dát dohromady s Ardenem.“

„Nemám se čeho bát,“ řekla Roslyn tiše. „Ardena si rozhodně nevezmu.“

Arabella se udiveně podívala na Roslyn. „Ale vždyť ho znáš teprve první den. Skutečně si myslíš, že by sňatek s ním nepřicházel v úvahu?“

Roslyn zaváhala. ‚Abych řekla pravdu, už jsem se s vévodou setkala.“

„Kdy?“ vyhrkla Lily.

„Před čtrnácti dny,“ přiznala Roslyn, „když jsem byla s Fanny na maškarním plese. Vévoda neví, že jsem to byla já, poněvadž jsem měla masku a odmítla jsem mu říct, jak se jmenuji.“

„Roslyn, to jsi nám nikdy neřekla!“ vykřikla Lily.

„Co se stalo?“

Roslyn zrudla. „Řekněme, že o jeho společnost prostě nemám zájem, i kdyby to chtěl.“

Stejně jako Lily i Arabella by ráda zjistila, co se mezi Roslyn a vévodou z Ardenu odehrálo, ale věděla, že nemá cenu do něčeho ji tlačit. Dobře si všimla, že Roslyn má oči pro někoho jiného. Pro jejich souseda hraběte z Havilandu, který byl dnes rovněž mezi svatebními hosty.

„Měli bychom jít,“ řekla Roslyn ve snaze změnit téma hovoru. „Marcus na tebe bude čekat.“

Arabella vstala a vřele obě sestry objala. Když se loučily, do očí se jí vedraly slzy. Bylo to symbolické ukončení jejich společného dětství a obé sestry jí budou velmi chybět. Až příliš dlouho měly jen samy sebe a stály proti celému světu.

Teď má Marcuse. Kdykoliv si představí, že s ním stráví zbytek svého života, srdce se jí sevře láskou, vzrušením a očekáváním.

Sešla dolů a našla Marcuse, jak právě vychází z pracovny. „Tady jsi, lásko,“ řekl. „Divil jsem se, kam jsi zmizela.“ „Byla jsem se rozloučit se sestrami.“

„I já jsem se loučil, ale se svými přáteli," řekl Marcus a podíval se za sebe ke dveřím do pracovny. „Drew a Heath právě likvidují podstatnou zásobu mé nejlepší brandy a loučí se s mým staromládeneckým životem."

„Nebude ti smutno?"

„Vůbec ne." Marcus se usmál.

„Čemu se směješ?"

„Tomu, jak jsem se za poslední dva měsíce změnil. Kdysi jsem manželství považoval za tu nejotravnější věc na světě, ale teď už ne. Pojď, najdeme zbylé hosty a rozloučíme se. Chci tě mít jen sám pro sebe."

Nicméně trvalo ještě skoro dvě hodiny, než se rozloučili s posledním hostem a zamávali poslednímu kočáru. Simpkin zavřel dveře a diskrétně zmizel, aby hraběti a jeho nové paní poskytl soukromí.

„Půjdeme?" zeptal se Marcus a vzal svou manželku za ruku.

„Ano," odpověděla Arabella s úsměvem.

Když kráčeli po širokém schodišti a poté dlouhou chodbou do ložnice pána domu, jejich prsty se propletly. Vešli do ložnice, kde je přivítalo tlumené světlo lampy a rozestlaná postel.

Marcus za nimi zavřel dveře a pečlivě je zamkl.

„Konečně sami," zamumlal zastřeným hlasem a objal Arabellu. „Měl jsem dojem, že dnešní den bude trvat věčně."

.Já vím," souhlasila Arabella a v šedých očích se jí zračila láska a štěstí. „Můžeš být na sebe hrdý.

Vyhrál jsi sázku a konečně ses dočkal své výhry, přesně jak jsi předpokládal.“

„To tedy jsem. Také se už nemohu dočkat svatební noci.“

Arabella mu s úsměvem začala rozvazovat bělostný nákrčník. „Pokud si dobře vzpomínám, naši svatební noc jsme si vyzkoušeli už před několika týdny.“

Jenže to nebylo oficiální. Tehdy jsme ještě nebyli svoji.“ Propaloval ji vášnivým pohledem. „Ale teď už jsme. Jsi jen má,“ dodal Marcus něžně.

„Ano,“ řekla Arabella. „A ty jsi jen můj.“

V jejích očích viděl tolik něhy a lásky, až se mu dojetím sevřelo srdce. „Nikdy tě nenechám odejít, manželko.“

„Manželko…, líbí se mi zvuk toho slova, manželi.“

„Mně také.“

Pomalu se vzájemně svlékli, líbali se a hladili. Když před sebou stáli zcela nazí, Marcus se jí zahleděl přímo do očí. „Nelituješ?“ zeptal se.

„Ničeho. Vím, že naše manželství bude šťastné.“

„Udělám pro to, co bude v mých silách.“ „O tom nepochybuji.“

Arabella k němu vzhlížela zamilovaným pohledem a Marcus cítil, jak mu srdce přetéká láskou a něhou. Nikdy netušil, že bude někdy cítit něco tak silného. Ani na chvíli však nepochyboval o tom, že jeho city k Arabelle nikdy nevychladnou.

„Tak,“ řekla Arabella škádlivě a objala ho kolem krku, „nechceš mi teď ukázat, jaký jsi skvělý

milenec a manžel? Nebyl jsi to náhodou ty, kdo se nejednou vychloubal svými zkušenostmi?“

Byla to výzva, které Marcus nemohl odolat.

S tichým smíchem uchopil Arabelliny ruce a něžně ji políbil na konečky prstů, čímž jí sliboval nekonečnou věrnost a lásku. Pak ji odnesl do jejich manželské postele, kde spolu začali nový život.